

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

amerikan iktidarının sonu
TAMER KORKMAZ

Konuşan: Sadık Uçanlar
TİMAŞ YAYINLARI/1670

AKTÜEL SİYASET PERDE ARKASI/36

©Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Yayınları'na aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2007

an o

"1964 Bafra-Samsun doğumlu. İlk ve orta öğrenimini J 6'raAz yaptı. 1986'da Ege Üniversitesi Basın *~ Yayın Yüksekokulu'ndan mezun oldu. Aynı yıl çıkış hazırlıkları yapan Zaman Gazetesine girdi. Muhabirlikten gazete mutfağına uzanan muhtelif alanların yanı sıra 1991-95 yılları arasında parlamento muhabirliği yaptı. Halen bu gazetede yazıyor.

Türkiye Yazarlar Birliği'nce 2000 yılının Basın-Fıkra ödülüne layık görüldü...

Yayımlanmış Kitapları: Yalan Haber Dosyası 1988; Kükreyen Fare ve Müritleri -Birey Yayıncılık , 2001

İçindekiler

Önsöz ■ 7

1944'ten Bu Yana Türkiye'deki Amerika...

"27 Mayıs'ın Arkasında Tümüyse ABD'nin Çıkarları Vardı..." ■ 23

"Derin Devlet'in sol eli 9 Mart, sağ eli 12 Mart'tı" ■ 33 "12 Eylül'ün İlk Adımı, Org. Namık Kemal Ersun'un Tasfiyesidir" ■ 41 "28 Şubat, Bir Yönüyle 12 Eylül'den Daha Kirlili Bir Darbedir" ■ 7

JFK-Menderes, ABD-SSCB, Türkiye-Küba Çift Kutuplu Dünyanın Doğurduğu Kaos ■ 59

"Muhalefet, İktidarın Parçasıdır" Morrison Süleyman Ve Diğerleri... ■ 81

Meçhul Faillerin Malum Adresi... Abdi İpekçi ve Diğerleri ■ 103

Amerikan Rüyası/Kabusu

Yada 11 Eylül'ün Perde Arkası «111

ANKARA-VVASHİNGTON HATTI

"Hani Sahipleri Yurdun!"

Türkiye-ABD İlişkilerinde Büyük Kırılma: Tezkere ve Sonrası. U 125

Türk Politik Yaşamında Bir Milat: Turgut Özal Özal Suikastı ve Kuşkulu Ölümü... ■ 137

Ak Parti Amerikancı mıdır? Ankara-.Washington Hattı ■ 145

"Genelkurmay Kime Bağlı?"

Bağlı Olmakla Sorumlu Olmak Farklı mı? m 153

Puslu Vadi'de Olup Bitenler

Kurtlar Vadisi Film mi Gerçek mi? M 179

Önsöz

Tamer Korkmaz'la yapılmış nehir söyleşiden oluşan elinizdeki kitap, Türkiye'nin bir imparatorluk bakiyesi olarak iç ve dış siyaset alanlarının uzun yıllar boyunca nasıl kuşatıldığını ve Ankara'nın bir yıldır bu kuşatmayı içten içe nasıl kırmakta olduğunu çarpıcı macerasını hikâye ediyor.

Bunu elbette bir "hikâye" olarak okumayacağınızdan emin bir şekilde diyebilirim ki, Korkmaz, en başta gazeteciliği, o olağanüstü arşivciliği, gözlem ve analiz gücü ve ironik diliyle bize belki de en gerçekçi Türkiye resmini sunuyor.

1940'lı yılların ilk yarısına kadar İngiltere, sonrasında ABD'nin politik ve ekonomik çıkarlarının, ülkemizin huzur, kalkınma ve istikrarına, özgürlük taleplerine ve siyasal kültürüne ne türden hastalıklar bulaştırdığını, hangi bölgelerde ne cinsten kanserler oluşturduğunu, toplumumuzun ayaklarına hangi prangaları nasıl vurduğunu, bütün bu kâbuslara rağmen, bizi yarın nasıl bir ışıltılı şafağın beklemekte olduğunu Tamer Korkmaz'ın anlatımından ilgi ile takip edeceğinizden eminim...

Türkiye'de demokratik kültüre ve politik yaşama vurulan ağır askeri darbelerin arka planını, muhtıra ve bildirilerin adresini, faili meçhullerin nerede nasıl planlandığını ve neyi vurduğunu, ekonomik krizlerin hangi merkezlerden, nasıl bir

AN K AR A-VVASH I NGTO N HATTI

zamanlama ile planlandığını bu büyük söyleşinin satır aralarında bulabilecek ve duyduklarınıza inanamayacaksınız...

Sırasıyla Abdülhamid'in halli, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat müdahalelerinin gerçekçi analizi, okuyacaklarınız arasında. Elbette son dönemin darbe günlüğü, andıç, 27 Nisan e-bildirisi gibi güncelliğini kaybetmemiş konuları, gizli kalan yönleriyle ve ayrıntılarıyla bu röportajın içeriğine dâhil... Bütün bunlardan öte ve önemli olanı ise, ilk defa Tamer Korkmaz'ın yazdığı bir gerçeklik olarak Türkiye'de Mayıs 2006'dan itibaren yaşanan 'Yörünge Değişikliği' hadisesi...

Ankara'yı ABD ekseninden koparan, yıllar sonra ABD'nin kontrolünden çıkaran, Türkiye'nin gerçek anlamda özgürleşmesi yönünde atılmış müthiş bir adımın başlangıç noktasından bahsediyorum... Kamuoyu henüz ayrıntılarını bilmiyor ve ne olduğunu tam olarak algılayamıyor olsa da, perdenin arkasında köprülerin altından çok sular aktı. Artık Türkiye eski Türkiye, Ankara eski Ankara değil... Bu kitap belki de bu güzelim haberi daha etraflıca verebilmek üzere vücut buldu...

Nehir röportajımız, Türkiye'nin büyük sırlarına, en hayati meselesine yani arzın merkezine seyahat ediyor...

Bunun için Tamer Korkmaz'a, korkusuz yüreğine, sistematik, arşivci ve analitik çalışmayı esas alan aklına teşekkür borçluyuz...

Benimkisi bir elçilik sadece... Elçiye zeval olmazmış...

Sadık Uçanlar

"İnsanlar gerçeğe değil, gerçek gibi görünen şeylere inanırlar."

Platon

"İyi dostu olanın aynaya gereksinimi

yoktur." *Mevlana Celaleddin Rumi*

1944'ten Bu Yana Türkiye'deki Amerika...

Yaklaşık bir yıldır yazılarında yoğun bir biçimde, Türkiye'de 1940'lı yılların ilk yarısından itibaren egemen olan Amerika'nın denetiminde bir yapılanmadan söz ediyorsun. Bu yıllarda Türkiye'de neler oldu? 1944 yılı niçin önemli?

Konuyu Türkiye'deki Amerika bağlamında ele aldığımız zaman 1944 yılı çok büyük önem kazanıyor. İkinci Dünya Savaşı'nın sonucunu belirleyen en önemli atak Amerika'dan gelmişti. Amerika, Avrupa'daki müttefiklerini Hitler'in elinden kurtarmak için Normandiya çıkarmasıyla savaşa müdahale etti. Gidişat tamamen değişti. Sonuçta dünya bambaşka bir biçimde yeniden şekillendi. Bu şekillenme neticesinde Amerika en etkili süper güç haline geldi, ama aynı zamanda o dönem dünyada iki süper gücün meydana çıktığı bir sürecin başlangıcıydı...

2. Dünya Savaşı sona ererken bu çizgi, yani İngiltere'nin hâkimiyetinin devre dışı kalması ve onun yerini Amerika'nın alması süreci bizim şu andaki başlangıç noktamız. Böylece

AN KAR A-VVASH i NGTO N HATTI

Türkiye üzerinde o vakte kadar birinci derecede **etkili** olan İngiltere'nin yerini Amerika'nın aldığını, bir bakıma Türkiye'nin İngiltere'den ABD'ye "devredildiğini" görüyoruz...

ABD-Türkiye ilişkilerinin gayr-i resmi tarihi 11 Haziran 1944'tür. Resmi tarihi de 17 Temmuz 1944.

Arada çok az bir fark var. 11 Haziran 1944 başlangıcı söyleşimizin değişik yerlerinde bize lazım olacak. 1944'ün Türkiye'sine baktığımız zaman, Atatürk vefat edeli altı yıl olmuş; 'Milli Şef iktidarı yaşıyor, yani İsmet Paşa hükümrانlığını sürdürüyor...

O dönemde hayli baskıcı bir yönetim anlayışı Türkiye'de egemen. Daha sonra 2. Dünya Savaşı'nın sonuçlarıyla bağlantılı olarak ve genel anlamdaki gelişmelerle bağlantılı olarak Türkiye'de de bazı önemli değişiklikler oluyor...

O tarihte Türkiye üzerinde etkili olan birinci derecedeki güç Amerika olduğu için 1946'da Türkiye'de çok partili hayata, görece demokrasiye geçilmesi gibi bir neticeyi bununla bağlantılı olarak görüyoruz.

Amerika'dan önceki dönemde İngiltere'nin dünyada'ki hegemonyasına bağlı olarak Türk iç politikası da bir tür İngiltere etkisinde ve gölgesinde gerçekleşiyor diyorsun...

Tabii ki...

Türk modernleşmesinde Fransa'nın yanı sıra İngiltere'nin de merkezi bir rolü var o halde?

Fransa'nın Türkiye'deki paradigmanın referansı olma temelinde önemi söz konusu, İngiltere ise daha çok Osmanlı

AMERİKAN İKTİDARININ SON

bakıyesi coğrafyada sömürgeci, yayılmacı emelleriyle ve yeni devletin içinde son derece kritik bir politik etkinlik yürütmesi açısından önemli...

Tabii bu sürece biraz daha önceki bir tarihe gidip bakmamız gerekir: Yani, hadiseyi 1908-1909'da Abdülhamid'in halliyle birlikte düşünmek durumundayız. Osmanlı İmparatorluğu'nun fiilen bittiği tarih 1908'dir; bu anlamda "Abdülhamid son padişah'tır" diyebiliriz!

1908 bir final olduğuna göre o vakit Osmanlı'ya yapılan büyük "dış operasyon"un bu tarihten önce başlamış olduğu da açıktır...

Abdülhamid'i kimler indirdi?

Burada İttihat Terakki'nin içeride en önemli rol oynayan faktör olduğunu görüyoruz...

Bununla birlikte İttihat Terakki'yle bağlantılı dış unsurlar açısından meseleyi ele almak durumundayız. Bunun için birtakım tarihsel dokümanlar üzerinden çok şeyler söylenebilir. Ancak biz güncel bir örnek, daha doğrusu güncel bir itiraf üzerinden konuya yaklaşalım...

Geçtiğimiz Şubat'ta mason locasının önemli üstatlarından kabul edilen Celil Layıktez'in Bugün Gazetesi'ne verdiği bir demeç var. Orada diyor ki, "Abdülhamit'i tahttan biz masonlar indirdik!"

Devam ediyor: "Selanik'teki Hareket ordusu'nu organize eden İttihat Terakki, Emmanuel Karasu'nun başkanı olduğu locada organize oluyordu."

Şimdi bakınız bu, geçmişte örneklerini gördüğümüz üzere İslamcı tezleri savunan kimselerin **ileri** sürdüğü bir iddia değildir. Ya? İçeriden çok açık bir itiraftır! Yani, böyle konuşmalar

EL

ANKARA-WASHINGTON HATTI

genelde İslamcılardan beklenen ifadelerdir ve bu tür ifadeler komplo teorisi diye yaftalanmıştır. Tu kaka edilmiştir...

Ama bu kez içerden bir kişi bunu bir itiraf olarak ortaya koyuyor. İttihat Terakki üzerindeki etki, sadece masonlara bağlı olarak ele alınabilir mi? Elbette hayır...

Çeşitli iddialar, tezler vardır ama genel anlamda bunların hepsi bir şekilde o dönemde hâkim olduğunu düşünürsek, İngiltere'ye bağlanır. O dönemde dünyadaki Yahudi hareketi de gelişiyor. 1896-1904 yılları arasındaki dönemde özellikle Siyonizm'in kurucusu olarak kabul edilen Theodor Herzl'in dünya çapında yaptığı çalışmaları hatırlıyoruz ve özellikle Abdülhamit'ten Filistin'i istediği dönemin aynı döneme denk gelmesini hiçbir şekilde tesadüf olarak göremeyiz...

Abdülhamit'in de bu teklifi reddettiğini hatırlıyoruz. Bununla ilgili çalışmaları, Theodor Herzl'in hatıratı ekseninde Doç. Dr. Yaşar Kutluay yapmıştır. Yaşar Kutluay 1960'lar sona ererken hala çözülemeyen bir şekilde hayatını kaybetmiştir. Yani faile meçhule kurban gitmiştir. Bunu da unutmamak gerekir.

1944'den önce Türkiye'nin kaderinde, Osmanlı'nın son döneminde İngiltere odaklı bir uluslar arası konsorsiyum daha çok etkindi. İngiltere dışında tabi diğer ülkeler de vardı içinde. Bu konsorsiyumlar ne zamandan itibaren Osmanlı'nın kaderinde etkili olma~ ya başladı?

Aşağı yukarı Tanzimat'tan itibaren diye telaffuz edebiliriz. 1839'da başlayan Tanzimat, ardından 1856'da Islahat Fermanı. Daha sonra 1876'da Abdülaziz'in hayatını kaybetmesi! Yani Abdülaziz'in intihar ettiğine dair resmi görüşün değil, öldü-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

JB!

rüldüğüne dair bir gerçeğin var olduğunu düşünmemiz gerekiyor bu olayları izah etmemiz için...

Osmanlı içerisindeki hareketlerin, yaşanan yenileşme hareketleriyle başlayan süreçle bu söyledikleriniz aslında aynı şey. Asıl başlangıcı oradan itibaren görmek lazım...

Abdülhamid'in devrilmesinden itibaren bu süreç hızlanmıştır. Osmanlı'nın dağılmasından sonra ülkemizi işgal eden devletler, egemen güçler; Kurtuluş Savaşımızı müteakip Cumhuriyet'in ilan edilmesiyle birlikte, bu defa da yeni devletin içinde etkili olan bir yapı oluşturmaya başladılar...

Aslında halkın iradesini yansıttığı demokratik bir rejim olarak düşünülen Cumhuriyet bizde kısa sürede "tek parti, tek ideoloji, tek tip halk" gibi tepeden inmecî bir model haline getirilmiştir...

Bunun böyle olmasında elbette İsmet İnönü'nün kayda değer bir rolü vardır. Atatürk'ün son yıllarında İnönü ile büyük bir ihtilaf yaşadığı tarihi bir gerçek. İnönü'nün CHP diktası ile birlikte sahte bir Atatürkçülük başlamış, bir anlamda "İnönü Atatürkçülüğü" icat edilmiştir...

Yıllardır süren "bize özgü laiklik" uygulamasına işte o noktadan yani "İsmet Paşa Rejimi"nden geldik. Bizdeki uygulama, laikliğin evrensel özüne aykırı bir laikliktir...

Tekrar Osmanlı'ya dönersek; bir yandan Osmanlı kendini yenileme ihtiyacını duydu doğal olarak. Fa~ kat bu yenileme sürecinde de uluslararası güçler siyasal ve ekonomik çıkarı olan güçler bunu bir sömürgeleştirme faaliyeti olarak kullandılar...

19. Yüzyıl'ın ilk çeyreğinde Osmanlı'nın içinde bağımsızlık hareketleri ortaya çıkıyor. Mesela Yunanistan bağımsızlı-

AN KARA-WASH i N GTO N HATTI

ğını kazanıyor. Oradan itibaren artık Osmanlı'nın parçalandığı döneme giriyoruz. Yüzyılın ikinci yarısına girilirken içerden yönetim mekanizmasını yavaş yavaş ele geçirmeye başlayan bir yapı ortaya çıkıyor. Osmanlı'nın son dönemdeki yönetimine geldiğinizde ise kabinelere bakıyorsunuz. Orada kimi veziriazamlar, maliye nazırları vesaire incelediğiniz zaman bunlar dışarıyla bağlantılı kimseler olarak, örneğin masonluklarıyla öne çıkan kimseler olarak görünüyor.

Bunlar İttihat Terakki'nin güçlendiği ve baskın olduğu dönemde devlet mekanizmasında çok ileri noktaya geliyorlar. Theodor Herzl'in hatıratında da bu bağlantı var yani açıkça "Bize yakın" diye ifade ettiği kimseler bunlar! Evet, bunları orijinal hatıratında görmek mümkün...

Ama zaten birçok tarih kitaplarında buradaki mekanizmaların dışarıdaki güçlerle çok yakın ilişkilerde bulunduğu, özellikle İngilizlerle çok yakın ilişkiler içerisinde bulunduğu artık bilinen bir gerçek... Bakınız, Abdülaziz'in öldürülmesinden sonraki süreçte Osmanlı hanedanının başat simaları İttihatçılar tarafından öldürülmek istenmişti. Abdülhamit başta olmak üzere hanedan bir daha toparlanamayacak biçimde tasfiye edilmek istenmişti. Abdülhamit uzun bir süre direndi ancak yalnız kaldı ve sonunda tükendi. Dışarıyla ve onunla bağlantılı içerideki gayri milli unsurlara karşı mücadeleyi kaybetti, sonuçta...

Şimdi, burada İttihat Terakki operasyonu ile birlikte Osmanlı imparatorluğu'nun çökertilmesi arasında bir bağlantı olduğu ortaya çıkmış durumdadır. Özellikle "Arabistanlı Lawrence" operasyonunun bununla ilgili belki en spesifik örnek olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü orada İttihat Terakki'yi yönlendiren güçlerle Lawrence'ı Arabistan coğrafyasında operasyon yapmak için gönderenlerin aynı güçler olduğu ortada...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

İttihat Terakki'nin Osmanlı coğrafyasında, İslam topraklarındaki davranışları, uygulamaları o topraklardaki Araplar başta olmak üzere farklı etnik unsurları rahatsız etmiştir. Çünkü İttihat Terakki milliyetçi politikalar uyguladı, kuşatıcı olmak istemedi. Osmanlı'nın çimento olma vasfını terk etti... Bir defa böyle bir politikanın uygulanmasının arkasında İngiltere var. Öteki tarafa baktığımız zaman Lawrence'ın Osmanlı'ya karşı Arap kitlelerini milliyetçilik ekseninde kışkırtmasını (Şerif Hüseyin vesaire Araplık davası adına Türk ordusuna karşı İngilizlerle beraber hareket ettiler) esas alırsak, aynı anda iki operasyonun birden işlemiş olduğunu görürüz...

Biri sol el, biri sağ el gibi işliyor ve iki operasyon doğal olarak İslam dünyasında bir karşıtlık meydana getiriyor. Böylece Türkler ve Araplar arasında çok uzun sürecek bir husumetin temeli atılmış oldu... Batılı egemenlerin Yahudileri Filistin'de hâkim kılmayı başarmasında çift taraflı kurgulanan bu ayrı düşmenin, bu büyük kırılmanın çok önemli bir etken olduğu açıktır.

Türkiye ile Arap dünyası arasındaki kopuş o kadar uzun sürdü ki ta günümüze kadar devam etti. Ama artık bunun son bulduğunu söyleyebilecek durumdayız. Son Arap Birliği Zirvesi'nde Türkiye'ye tarihte ilk kez özel bir muamele yapıldı. Bu şekli bir iş değil, temeli var...

Uzun yıllar sonra ilk kez Mısır başta olmak üzere Arap dünyasında Türk-Arap kardeşliği vurgusu yapılmasının gerçek bir anlamı var. Yine son dönemde tarihte ilk kez bir Suudi kralı, yine tarihte ilk kez bir Suriye Cumhurbaşkanı Türkiye'yi ziyaret etti. Bütün bunlar yeni bir dönemin başladığının göstergesidir.

AN KA RA-VVASH İ NGTON HATTI

Araplara yönelik, gündelik dilimize bile girmiş olan çok olumsuz şeyler oryantalistik çabaların sonucu...

Tabii ki...

"Paranoyak olmanız izlenmediğiniz anlamına gel' mez" sözünü hatırladım. Fehmi Koru'nun Beyan'dan çıkan bir kitabı vardı, CIA raporlarından yola çıkarak oradaki bilgilerden yazdığı bir kitap. Mesela Çorum'un bir ilçesinde yayınlanan mahalli bir mevkutenin bile Amerikan istihbarat birimleri tarafından izlendiğini, içeriğinin dökümünün yapıldığını, yani bu kadar ayrıntılı izlendiğini yazıyordu. Oryantalizm, bu bağlamda, sömürgeciliğin keşif kolu olarak üretilmiş...

Kesinlikle. Çok önemli bir parçası...

O zaman 1944 yılı bir kırılma mıdır? Bir milat diye-bilir miyiz?

Evet, kesinlikle. Türkiye'nin gayr-i resmi biçimde Amerikan hâkimiyetine girişi 11 Haziran 1944'tür. Bu Amerikan hâkimiyetine geçişi şu şekilde algılasak yanlış olur. Bu uzaktan Amerika'nın Türkiye üzerinde hâkimiyeti gibi bir şey değildir. Ya? Amerika'nın Türkiye'nin can damarlarında dolaşması anlamında bir hâkimiyettir.

Herkes 1952'de Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle Amerika'nın Türkiye'de önemli bir rol aldığını düşünüyor. Bu da bir yanılgıdır. Bu da bir dezenformasyondur. Bundaki amaç, 1952'nin milat olarak gösterilmesindeki amaç Türkiye'deki Amerikan etkisinin varlığı ve pratiği ile ilgili olarak tarihsel gerçeği göz ardı ettirmektir.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Nasıl? 1952 yılında NATO süreciyle başlatırsanız, bütün faturayı Menderes'e çıkartmış olursunuz! Yakın tarihimizdeki en büyük yanılgılardan bir tanesi, "Menderes Amerika'nın cici adamıdır" yargısı ucundan kıyısından değil, tümüyle geçersizdir...

Ama kamuoyuna o kadar büyük bir kirli propaganda yapılmıştır ki yıllardır, psikolojik harekât o kadar uzun sürmüştür ki bu kesin bir yargı olarak konmuştur. Ben tam tersini söylüyorum. Menderes, Amerika'nın etkisine, "İçimizdeki Amerika"nın bizi yönetir hale gelmesi gerçeğine ilk itiraz eden ve sırf bu itirazı yüzünden hayatını kaybeden kişidir. Buradaki temel gerçek şudur. "Kontrollden çıkan" Menderes'in infazına 27 Mayıs darbesinden önce karar verilmişti.

Aynı dönemde bir de John F. Kennedy var...

Evet, ona da geleceğiz. O dönemi ben çok detaylı bir şekilde anlatmak istiyorum.

Özal'ın Amerikancı olarak nitelenmesi de benzer bir dezenformasyon mudur?

Kesinlikle...

Kimler yapıyor bunu?

Türkiye içerisindeki devlet yapısında hâkim Amerikancı bir çizgi var. Bunlar yapıyor. Bu çizgiye, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde itiraz eden iki lider var. Kategorik anlamda itiraz eden ama tabii ki bu itirazını doğal olarak açıktan ortaya koyması mümkün değildir. Çünkü zaten bu itirazı yapan kişiler hep yalnız bir şekilde mücadele etmişlerdir, Amerikan varlığına karşı.

AN KARA-VVAS H İ NGTON HATTI

Bu çizgide birinci kişi Menderes, ikinci kişi Özal'dır. Mesela Ecevit'in zaman zaman Amerikan menfaatlerine karşı çıkışı göz ardı edilmemelidir Ancak bu kategorik olarak bir çıkış anlamında değildir. Bunu bir kenara ayırıyoruz.

"Gerçeklik, yanılısama olduğu unutulmuş yanılısamadır"

Jacques Derrida

"27 Mayıs'ın Arkasında Tümüyle ABD'nin Çıkarları Vardı..."

Yazılarında, *Türkiye'nin yakın tarihinin, bir bakıma gizli bir Amerikan yapılanmasının provokasyon ve manipülasyonları ekseninde geliştiğini dile getiriyorsun. Başka bazı yazarlarda da bu yönde imalar var veya resmi tarih tezlerinin dışında olan İdris Küçükömer gibi, Aybar gibi vatansever olan, Türkiye üzerinde de ciddi tezler üretmiş insanlarda da bu analizleri okumak mümkün. Özellikle Küçükömer'de var bu. Kıvılcımlı'da da rastlamak mümkün. Türkiye'de derin bir Amerika örgütünden söz edilebilir o zaman, fiilen. Yani adını koymak gerekirse Amerika'nın ekonomik, siyasal, ulusal çıkarlarını kollamak üzere Türkiye'yi karıştırmaya çalışan, ekonomik ve politik kanallarını tıkayan, bozan, çarkına çomak sokan, Türkiye'nin normalleşmesine, olumlu seyrine refah ve demokrat bir toplum olması yönünde engeller ortaya koyan bir derin Amerika örgütünden söz edebilir miyiz?*

AN KARA-VVASHİ N GTON HATTI

Türkiye'deki Amerikancı çizgideki hâkim devlet yapısının varlığını şu şekilde ifade edelim. Ama tabii ki bu 1944-2006 yılları arasında geçerli. 2006'da ne olduğu sorusunu daha sonraya bırakıyoruz...

Şimdi, buradaki yapı Türkiye'deki darbelerin arkasında destekleyici olarak değil bizzat bunun can damarlarında dolaşan bir yapı. Mesela 27 Mayıs'ı yaptı. 27 Mayıs'ta Menderes'in infaz edilmesine karar veren bu yapı 27 Mayıs'ı neden yaptı?

Tarihsel ezberi bozuyoruz. Menderes "uçak kazası"ndan (Şubat 1959) kurtulmasaydı, -o bir kaza değil, suikasttır- 27 Mayıs olmayacaktı. Bu tamamen Menderes'e yönelik bir infaz projesidir. Menderes içimizdeki Amerikan etkisine veya Amerikan varlığına karşı çıktığı için hayatını kaybetti...

Böyle bir infazı meşru göstermek için hukuk dışı, insanlık dışı kanlı bir senaryo yazıldı. Türkiye 27 Mayıs nifakı ile ateşe atıldı. 27 Mayıs diğer darbeleri de doğurdu.

Çünkü yapı aynı; Amerikancı bir yapı...

Türkiye'nin potansiyeline uygun olarak büyümesine engel olan, Türkiye'yi dizginleyen, kanını emen bir yapı...

Menderes'in elbette başlangıçta iktidara gelirken bu işin nasıl döndüğünü algılaması, görmesi mümkün değildi. On yıl iktidarda kaldı; yolun yarısında diyebileceğimiz bir zaman dilimi içerisinde gizli yapıyı gördü. Menderes'in üzerinde Cumhurbaşkanı Bayar vardı. ABD'nin çizgisinde hareket eden de Bayar'dı...

Yani Türkiye'nin damarlarındaki Amerikancı yapılanmanın resmini gördü...

Evet... Menderes'in bu resmi gördükten sonra da Amerika'nın etkisi altında kalan bazı icraatlar yaptığı söylenebilir.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Ancak, mecbur kaldığı için yapmıştır. Çünkü yapayalnızdır. Bu derin ve güçlü örgütlenmeye karşı tek başına karşı koyabilecek durumda değildir, maçı çevirebilecek durumda değildir. Bunu unutmamak gerekir.

Hele ki Celal Bayar faktörü varken...

Celal Bayar tabi ki burada Amerika'nın çizgisindedir. Cumhurbaşkanıdır. Dolayısıyla olayı biraz da bu çerçevede ele almak gerekir. Muhalefetin lideri İnönü de doğal olarak bu süreçte Amerika'nın çizgisindedir. İkinin zıt siyasi kanatlarda yer alması bizi yanıltmamalı!

Şimdi bu yapı içerisinde Menderes'in itiraz edebileceği noktalar azdır. Ancak itiraz edemediği veya bizzat kendi eliyle yaptığı icraatları "Amerika'nın adamı" olarak yaptığı düşüncesi tümüyle geçersizdir... Şimdi Menderes'in durumunu objektif bir biçimde test edelim. Menderes NATO'nun kendisinden istediği Türkiye Cumhuriyeti devletinden istediği "TSK'da büyük çapta personel reformu yapılsın" yollu talepleri -ki bu reformların ne anlama geldiğini söyleyeceğiz- ısrarla reddetmiştir. Bunu hiçbir zaman yapmamıştır.

Ortadan kaldırılmasının nedenlerinden bir tanesi de budur. Önemli bir nedenidir. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde yapılmak istenen NATO reformu Amerikan etkisine açık bir ordu meydana getirmek amacını taşıyordu. Gayrı milli bir amaçtan bahsediyoruz!

Menderes'in direndiği, yapmadığı bu işi kim yaptı? Hemen bakıyoruz, 27 Mayıs 1960'dan sonrasına. Bu operasyon ne zaman gerçekleşti? 20 Ağustos 1960'da! 27 Mayıs'ın Amerikan işbirlikçileri yani darbeci Milli Birlik Komitesi

ANKARA-WASHINGTON HATTI

hemen çok kısa bir süre içerisinde NATO'nun emrini yerine getirdi...

Bu hadise, Kenan Evren'in Rogers Planı çerçevesinde ihtilalden hemen sonra, Türkiye'nin menfaatine müteallik herhangi bir taviz almadan, tamamen karşılıksız olarak Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönüşüne izin vermesi, vetoyu kaldırması olayına çok benzeyen bir durumdur...

20 Ağustos 1960'da Amerika'nın isteği yerine getirilirken 7200 kişi -dile kolay- ordudan atılmıştır. Bunlar arasında sadece yaşlı subaylar, askerler değil genç subaylar da vardı Ve gerçekten mesleğini kusursuz olarak yapan, çeşitli takdimnameler almış, her zaman her bakımdan üstleri tarafından takdir edilmiş, birçoğu çok kabiliyetli, gerçekten bu orduda şerefli hizmetlerine devam etmesi konusunda hiçbir problem olmayan kimseler bilinçli olarak milli ve yerli çizgide oldukları düşünülerek tasfiye edilmişlerdir.

O zamanlar örneğin "Fethullahçılık" da filan yoktu değil mi?

Evet, o dönemde orduda "irtica faaliyetler" muhabbeti de yoktu. Bunlarla hiç alakası olmayan bir dönem. Buna dikkat etmek gerekir. Bu operasyon o zaman 27 Mayıs'ı yapan Amerikan işbirlikçilerinin gerçekte vatanperver olmadıklarını kanıtlayan en önemli olaylardan bir tanesidir. 27 Mayıs işbirlikçileri Amerika'nın tam anlamıyla maşasıydı. Bakınız bu fevri bir cümle değil gerçeğin ta kendisidir... Devam ediyoruz, 27 Mayıs sürecine... 1959 yılındaki "uçak kazası"nın kaza olmayıp arkasında Amerika'nın bulunduğu bir suikast olduğu gerçeği mutlaka tarih kitaplarında bugün olmasa da yarın yazılacaktır...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bir başka çok çarpıcı gerçek daha var. Menderes'e Yassıada'da yapılan işkenceler henüz tam olarak gün ışığına çıkmamıştır. Menderes'e sadece psikolojik işkenceler değil, şu anda tahmin dahi edemeyeceğiniz düzeyde akla ziyan fiziki işkenceler yapılmıştır. İdamından dört saat önce zorla prostat kontrolü yapıldığı biliniyor. Onunla kıyas kabul etmeyecek bir işkenceden söz ediyorum!

Neler yapılmıştır?

Şu an itibarıyla bunu ifade edemeyeceğim. Ama bu gerçekler de muhakkak ortaya çıkacaktır. O kadar büyük işkenceler olduğunu söylüyorum ki, Menderes mahkemeye çıkıp kendini savunamayacak hale gelmiştir. Birçok kişi tarafından süklüm püklüm olduğu için, mahkeme heyetine aşırı saygılı davrandığı için, dik duruş sergileyen adamakıllı bir savunma yapmadığı için eleştirilmiştir. Bunlar haksız eleştirilerdir. Çünkü korkunç, hayâsızca işkenceler nedeniyle kendini toparlaması mümkün olmamıştır. Her celsede mahkeme salonuna adeta cenazesi gitmiştir. Menderes'in muhayyilesini toplayıp, kendisine gelip mahkeme salonuna adım atabilmesi bile çok zor bir olaydı. Oraya bir beden olarak, bir insan olarak gelmesinin zorluğu ortadadır. Müthiş zor bir durumdur. Böylesi psikolojik bir ortamda tamamen bitmiş ve tükenmişti...

Buna biraz daha açıklık getirelim mi?

Somut ve ayrıntılı olarak burada şu anda açıklamak istemiyorum ama şöyle söyleyeyim bir insana hayatta yapılabilecek en büyük işkenceler yapılmıştır!



AN KARA-VVASH i NGTO N HATTI

Prostat muayenesi...

İdamdan dört saat önce arzusu hilafına yapıldı. Kasten yapıldı. Alçaklığın zirveye çıktığı bir olaydır. Bu özellikle prostatla ilgili bir sorunu olmadığı, böyle bir talep ve beklenti olmadığı halde ve o dönemdeki prostat muayenesi usulleri daha problemliydi ve o usuller daha başka işkence metotlarına dönüştürülerek, muayene adı altında işkence yapılmıştır.

Peki ya intihar olayı?

içmesi istenen ilaçları biriktirdiği anlaşıyor. Daha başka şeyler de var ama bütün bunlardan sonra yani bir insan şuurunu kaybettikten sonra artık intihara mı teşebbüs ediyor, başka bir şey mi yapıyor. Kendisinden geçmiş bir halde intihara teşebbüs ediyor. Bu artık bambaşka bir olay...

Menderes'in darağacındaki fotoğrafının da bir hikâ~ yesi var galiba.

Evet. O da vahimdir. Menderes bu fotoğraf çekilmesi için tekrar asılmıştır. Bu da tarihi bir gerçek.

Bunu neden yapıyorlar?

İdam ettikten sonra fotoğraf çekmeyi unutuyorlar. Asıyor, indiriyorlar naşını, "Fotoğrafı unuttuk" diyorlar ve tekrar asıp çekiyorlar. Buradaki hunhar işkence metotlarını uygulayanlar Amerikan işbirlikçisi 27 Mayıs devriminin adamlarıdır. İddia edildiği gibi İsmet İnönü, Menderes'in idamını engellemeye çalışan kişi değil, bu idamın gerçekleşmesi için özel gayret sarf eden kişidir! Söz konusu yapının içerisinde, Türkiye'deki Amerikan işbirlikçisi yapının en önde gelen devlet adamı olan AMERİKAN İKTİDARININ SONU

rak karşımıza çıkmaktadır. Ama İsmet İnönü'yü kamuoyu nezdinde mazur ve sempatik göstermek için uydurulmuş önemli tarihsel yalanlardan bir tanesi de idamları engellemeye çalıştığı tezidir.

'Demirkırat' belgeselinde de vardı bu yalan...

Evet, ama gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır veya gayet tabii iyi bir huyu vardır.



"Gerçek, gecikmeyi sevmez."

Seneca

"Derin Devlet'in sol eli 9 Mart, sağ eli 12 Mart'tı"

İşin tuhaf tarafı Türkiye'de muhalif, sosyalist, sol gelenekçe de Menderes hep Amerikancı olmakla suçlandı. Yani Amerikan karşıtı çevreler de Menderes'i bununla suçladı...

Paradoksal bir durum: Türk solu -sınırlı bir kesimi ve belli başlı birkaç ismi dışında da Amerika'nın perde arkasındaki amaçlarına hizmet eden bir politik kulvarda yürümüştür...

Bunu şöyle açıklayalım ve konumuza buradan devam edelim. İkinci sırada 12 Mart var, daha sonra da 12 Eylül. Bu bağlamda, solun pozisyonuyla ilgili olarak en önemli gelişme 12 Mart'ta oldu...

12 Mart'taki olay, sonda söyleyeceğimi başta söylüyorum, devletin yani Amerikancı çizgideki devletin sol eli, o dönemdeki sol cuntaydı. Yani o Doğan Avcıoğlu, Cemal Madanoğlu Cuntası, İlhan Selçuk'ların bulunduğu Ali Kır-



ANKARA-VVASHİNGTON HATTI

ca'ların teğmen olarak hizmet ettiği o yapı, o sol yapı devletin sol eliydi...

Sağ eli ise 12 Mart'ı yapan eldi! Yani derin devletin sol eli 9 Mart, sağ eli 12 Mart...

Bu konunun mesela 1945'te dünyanın Sovyetler Birliği ve Amerika arasında nüfuz bölgelerine ayrılmasıyla ilgili bir temeli var. Şimdi şöyle düşünün. Burada Türkiye'de bir komünizm öcüsü yaratılmasının gerçekte bağdaşmayan bir tarafı var. Onu 1945 Yalta Zirvesi'yle açıklayacağım ama şimdi 12 Mart düzeneğini bozmamak için söylüyorum. Burada Amerikancı etkiyi iyice devlet yapısı içerisine koyabilmek ve Türkiye'deki yerli ve milli güçlerin -o zaman tabii ki gelişmemiştii-hiçbir şekilde bir daha kafasını kaldıramaması için bir operasyon yapıldı...

Bu operasyonun amacı şu: Burada eğer siz Amerikancı bir muhtıra veya bir darbe istiyorsanız bunun karşısına bir tehlike fenomeni çıkarmanız lazım. Burada komünizmle mücadele eden bir Amerika var. O zaman burada muhakkak bir komünizm tehlikesi olmak zorunda! Eh, Celal Bayar da "Geçen kış gelmedi ama bu kış mutlaka komünizm gelecek" demiyor muydu, mütemadiyen?

Nevzat Tandoğan'ın "bu ülkeye komünizm gelecekse onu da biz getiririz" sözü var.

Türkiye'de bir operasyon yapılabilmesi için, komünizm tehlikesinin gösterilebilmesi için o dönemde solun güçlü kurumlarının tehlike arz eder şekilde ortaya çıkması gerekir. Yani bu üretilmiş, salıverilmiş, kurgulanmış bir şey. Bu tablo orada kullanılan kimselerin kendi "dava'larında samimi olmadıklarını da göstermez. O kişiler gerçekten sosyalisttir, sol-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

dur. Komünizmin gelmesini istiyordur, sosyalist bir devlet kurmak istiyordur bazıları.

Kimileri Çin'e veya Sovyetlere bağlanmak istiyordur...

Bunlar ayrı bir şey ama bütün bunları kullanan "tehlike"yi geliştirmek için güdüleyen bir yapı var. Yani ordu içerisinde mesela sol subaylar kafasını kaldırıyor ve burada "fareli köyün kavalcısı" sendromu yaşanıyor. Burada mesela Madanoğlu Cuntası varsa, oraya bağlı olarak Doğan Avcıoğlu gibi önde gelen isimler varsa, bunlar aslında nereye hizmet ettiklerini bilmeyebilirler. Bilmeleri gerekmez!

Ama bunları bir yere maniple eden yapının içerisinde en tepedeki kişiler ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlardı. Nedir o? 9 Mart cuntasının başındaki kişi, yani ordudaki iki kişi Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler ile Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur...

Şimdi bu iki kişi 9 Mart Cuntası'nın bütün bağılları için çok önemliydi. İlhan Selçuk'lardan Uğur Mumculara, Mümtaz Soysallardan Doğan Avcıoğlu'na kadar bütün bu simalar; Faruk Gürler ile Muhsin Batur'un neticede 9 Mart Darbesi'ni yapacaklarına inanıyorlardı. İki komutanın verilecek sol muhtıranın liderleri olduğunu düşünüyorlardı. Ve inanıyorlardı ki darbe an meselesiydi...

Ancak şöyle bakalım bu olaya. Birdenbire bu iki kişi 9 Mart'ın değil de 12 Mart'ın generalleri olarak sahneye çıktı. Şimdi üç gün içerisinde bu iki kişi nasıl oluyor da birden bire tam tersine yani 9 Mart'ı tasfiye eden 12 Mart Cuntası'nın adamları oluveriyorlar?

Şimdi bu insani nedenlerle, insani zaafarla ya da menfaatlerle açıklanamayacak bir durumdur. Çünkü bu hesaba dahil, senaryoya dahil bir durumdur! Yani burada Batur ve



ANKARA-VVASHİNGTON HATTI

Gürler ikilisinin asıl vazifesi; 9 Martçıları tüm zorluklara rağmen "çeşmeye kadar getirip de çeşmeden su içirmeme projesi"dir bu...

Yani onları tasfiye etme projesidir. Burada hepsini aktör olarak kullandılar. Fareli köyün kavalcısı gibi düşünün bu ikiliyi. Sonuçta solcu cuntayı tasfiye ettiler ve solcu genç fidanları da uçurumdan aşağıya indiriverdiler. Bunların rolü budur. Ve orada ne oldu? Herkes oh dedi! Zaten genel olarak ülke sağ çizgide bir ülke. Herkes 12 Mart'çı generalleri, ülkeyi komünist darbeden "kurtardıkları" için alkışladı. O iki generalin arkasındaki yapı da içimizdeki "Gizli İktidar"dı, yani Amerikancı yapı idi!

Bu arada 9 Mart darbesi olacak diye bekleyen birçok heyecanlı solcu da 12 Mart'ı önce kendi darbeleri olarak gördüler...

Neden?

Baktılar ki "kendi adamları!" Muhsin Batur ve Faruk Gürler 12 Mart Muhtırası'nın başında duruyor. "Tamam, bizimkiler yaptı" sandılar...

12 Mart Muhtırası verilmiş. Siz diyelim ki 9Martçı'sınız, cuntanın adamısınız veya cuntayı destekleyen sokaktaki gençlerdensiniz. Bakıyorsunuz 12 Mart'ın içinde sizin iki tane adamınız var. Orada duruyor. "Bizimkiler yaptı" diyerek o andan itibaren dümen suyuna girmiş oluyorsunuz. Dakika bir; tuzağa düştüğünüzün farkında değilsiniz!

Böyle dönemlerde ilk anlar çok önemlidir. Zaten solcular üç gün sonra 12 Mart'ın kendi darbeleri olmadığını anladıkları an işi işten geçti. Darbe karşıtı söylemler filan. Geçmiş olsun!

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bu arada görüntüdeki resmi çok daha inandırıcı kılabilmek için arka plandaki darbeci yapı ne yaptı? 9 Mart'ın solcu liderlerine Ziverbey Köşkü'nde işkence yaptılar. Bu işkence niye var? "Bunlar kullandıkları adamlarına nasıl oluyor da işkence yapıyorlar" denildiği zaman bu saflık olur. Neden? Çünkü bu yapı kendi adamlarına da her şekilde zulmetmekten veya onlara her hangi bir şekilde zarar vermekten kaçınmaz. Burada bütün senaryoyu yazmış; takır takır filmi çeken bir yapı var. Amerikancı yapıdan bahsediyorum...

Yani buradaki resmi kuvvetlendirebilmek için, inandırıcı kılabilmek için her türlü operasyonu gözünü kırpmadan yapabilecek bir yapı var.

Evet. O yüzden burada tutup da İlhan Selçuk'lar filan "Ziverbey Köşkü'nde işkenceye uğramıştık, biz nasıl Amerika'nın adamı olabiliriz" diye birtakım laflar söylerlerse böyle bir savunma yüzeysel bir şeydir. Saçma sapan bir savunma olur. O zaman adama sorarlar "12 Mart döneminde kimin filminde oynadınız siz?" diye. Eh, günümüzde de oynamıyorlar mı, benzer bir filmde?

Şimdi 12 Mart'ı da bu şekilde tamamladıktan sonra 12 Eylül'e geldik. Bütün bu sorunun ara istasyonları olarak 12 Eylül'e geliyoruz ama işi şu açıdan ele alıyoruz; Burada araziye darbeye uygun bir arazi haline getirmek, zemin oluşturmak söz konusudur...

27 Mayıs öncesinde Ordu'nun içindeki yerli veya milli yapıda sayılabilecek subayların nasıl tasfiye edildiklerini anlatmıştık. İkinci bir örnek daha var. İlk defa yerli ve milli çizgide bir isim Türkiye Cumhuriyeti'nde Genel Kurmay Başkanı olacaktı. Gelgelelim, 1 Haziran 1977'de film koptu!

"Namuslu davranmak en iyi siyasettir."

Cervantes

"12 Eylül'ün İlk Adımı, Org. Namık Kemal Ersun'un Tasfiyesidir"

1 Haziran 1977 tarihinin önemi nedir?

1 Haziran 1977 tarihi tabiatıyla basına yansıyan, iyi bilinen ama sonradan özellikle unutturulan kritik bir süreçtir. Bunun şöyle bir amacı var: O tarihsel sürecin başlangıcına bakalım. 1977'de sonuçta bir darbe yapmak üzere zihinsel hazırlığın var olduğu rahatlıkla söylenebilir. 1977 yılından bakıldığında elbette henüz 12 Eylül gibi bir tarih yok. Buna mukabil, bir "G Günü" var. O "G Günü"nin nasıl belirleneceği dünyadaki gelişmeler, Orta Doğu ve Türkiye'deki gelişmeler vesaire çerçevesinde tasarlıyor...

İki zıt kutbu düşünün, Sovyetler Birliği ve Amerika: Bu çerçevede zaten ABD önce 12 Mart'ı vizyona sokuyor. 1968 yılından itibaren dünyadaki sol hareketlerin güçlenmesi çerçevesinde, Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi çerçevesinde Amerika ne yapıyor? Bölgede kendi arazisi olarak gördüğü yerleri de her hangi bir şekilde kontrol dışına çıkaracak mekanizmalar istemiyor.

ANKARA-VVASHINGTON HATTI

Öyle arzu etmediği için ne yapıyor? 12 Mart'ı yapıyor. 1968'i sol hareketlerin zirve yılı olarak görürsek. Üç yıl sonra da 12 Mart filmini Türkiye sinemalarında izliyoruz! Özellikle bu açıdan düşünmekte fayda var. Şimdi onu koyduk bir tarafa...

1980'lere yaklaştığımızda 1977'nin anlamı şu: Afganistan iki yıl sonrasında Sovyetler Birliği'ne gitmiş. Yine iki yıl sonrasında 1979 Şubat Humeyni devrimi, yani Amerika İran'ı kaybetmiş. 1977 yılı o yüzden önemli. 1979'da bunlar oluyorsa hemen 1979 yılında sizin uyanmanız beklenmez. Daha önceden bekliyorsunuzdur. Veya o ülkelerdeki gelişmeler daha önceki yıllara dayalıdır. Dolayısıyla siz de 1977'den itibaren kendi açınızdan bir hazırlık yapma ihtiyacı hissediyorsunuz! Tam bu noktada, "Amerika zaten burada Türkiye'de kendi gücü varsa, hâkimse tutup bir de darbe yapmasına neden ihtiyaç duyuyor?" diye sorulabilir...

Burada her hangi bir şekilde başka bir yola gidebilecek, Türkiye'yi Amerika'nın kontrolünden çıkarabilecek, çıkara-masa bile -çünkü o vakit o seviyede o çapta bir güç yok -ayak bağı olabilecek bir karşı yapı olmaması gerekir! Çünkü bu yapının yerli unsurları belli. Bu topraklardaki yerli unsurlar bu milletin temelini oluşturuyor. Yönetimin kritik mevkilerine yaklaştınlmasalar da bir şekilde bir yerlere kadar gelebiliyorlar. Kendisini saklayabilenler oluyor, bir yere kadar...

Bu bağlamda kontrol dışı olarak kabul edilen bir isim Genelkurmay Başkanı olmak üzere iken film kopuyor...

Kimdi o?

Şu anda hayatta değil. Namık Kemal Ersun o döneme kadar oraya gelebilmiş en önemli askerdir. Kara Kuvvetleri Ko-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

mutanı idi. Bir defa çok iyi bir askerdir. Örnek gösterilebilecek bir kumandandı ve milli, yerli bir kimseydi. 1 Haziran'daki (1977) operasyonla Ersun Paşa ve kendilerinden kuşkulanan 800 subay ordudan atıldı.

Atılma gerekçesi neydi?

Disiplinsizlik, cunta kurmak filan vs.

Eşleri başörtülü müydü?

Harika bir soru! O zaman henüz o "irticai gerekçe" icat edilmemişti! Sadece bir kişiyi, oradan, Genel Kurmay Başkanı olacak kişiyi ediniz mi bitmiyor! Etrafındaki subayları da elemeniz gerekiyor. Onların yerlerine sizinle uyumlu çalışabilecek isimleri çıkartıyorsunuz, bir dönem sonra oraya gelebilecek olanları çıkartıyorsunuz. Mesela Tahsin Şahinkaya çıktı Evren'in yanında, Nurettin Ersin çıktı. Sedat Celasun çıktı...

Eğer 1977 yılında bu operasyon yapılmıyorsa biz bu insanların hiç birini tanımayacaktık. En başta da Evren'i! Kenan Evren Ege Ordu Komutanı olarak emekliye ayrılmış, kamuoyunda pek bilinmeyen bir isim olarak geçip gidecekti...

Ben mesela Kenan Evren diye bir adamın var olduğunu 1976 yılında duydum. Neden duydum? Çünkü 1975 yılında Ege Ordusu kurulmuştu. Onu öğrenmiştik gazetelerden. Turgut Sunalp onun başına getirilmişti. 1976'da ise Ege Ordu Komutanı olmuştu Evren; Turgut Sunalp'tan boşalan koltuğa Evren gelmişti. Hepsini, bu kadar. Bir cümle biliyoruz. "Ege Ordu Komutanı filanca" diye. Bu zaten basında yer alan rutin haberlerdendi...

Buradaki operasyonun amacı ne? Sonuçta darbeye gidecek olan bir süreci başlatmak! 1977'nin Mayıs ayı Türkiye'de ka-

AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

rışıklıkların çıkarıldığı bir dönemdir. En başta, kanlı 1 Mayıs provokasyonu malum...

Genel seçimi kazanmak üzere olan Ecevit'e 28 Mayıs'ta Çiğli'de korkutma amaçlı yapılan suikast.

Öldürmek amacıyla yapılmadığını düşünüyorum. Birkaç gün sonra 3 Haziran'da miting var Taksim'de.

Orada da Demirel "Size suikast olabilir" diye Ecevit'e haber veriyor. Ecevit aldırıyor. Kahramanlık yapıyor ve gidiyor. Korkmadığını gösteriyor! 28 Mayıs'taki Çiğli suikastında Ecevit değil ama Mehmet İsvan yaralandı. 28 Mayıs'ta bu var. 3 Temmuz'da da miting. Her ikisinde de suikast ihbarı var.

Amacının şu olduğu çok açık; 5 Haziran 1977 seçimlerinde iktidara gelmesi bekleniyor, Ecevit'in...

Büyük bir Ecevit rüzgarı esiyor. 1974'de Kıbrıs Harekâtı olmuş ve Ecevit orada milli bir portre çizmiş.

Kıbrıs olayından sonraki ilk genel seçim yaşanıyor. Kıbrıs Harekâtı resminde siyasi lider olarak öne çıkan bir Ecevit var. 5 Haziran sandığı CHP'ye yüzde 41.5 oy veriyor ki, bunun temelinde elbette Ecevit'in bu sözünü ettiğim Kıbrıs resmi var...

Ecevit'e ne demek istiyorlar?

Şimdi Ecevit'e şunu demiş oluyor gizli iktidar: "sen iktidara geliyorsun ama dur bakalım, orada bizim istediğimiz gibi davranmalısın! Dikkat et, ayağını denk al, bizim istediğimizin dışına çıkma sakın!"

Ecevit de o dönemde Yunanistan'ın NATO'ya dönüşünü istemiyor mesela. Gayet tabii 12 Eylül ihtilalinin yegâne sebebi Türkiye'nin Yunanistan'ın NATO'ya dönüşüne izin vermesi değil. Nedenlerden sadece bir tanesi. Baskı unsuru olarak kullanılıyor. Çünkü düşünün, zaten sizin elinizde Türkiye.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bir tek bunun için mi yapacaksınız? Bu bir çelişki gibi gelebilir. İçerdeki adamlara bastırırsınız, yaptırırsınız. Bunu kafasının üzerinde bir kılıç olarak tutuyor. Bunun için tutuyor...

Ama asıl amaç başka. Asıl amaç total projeyi gerçekleştirmek. O toplam proje içerisinde Türkiye'de büyük karışıklıklar çıkarmak da var. Alevi/Sünni olayları kotarıyor. Kürtçülük, ayrılıkçılık hareketleri yine Çorum, Maraş, Fatsa üretiliyor, kurgulanıyor. Türkiye toplumuna daha sonra kök salacak ayrılık tohumları atılıyor! Bunlar yüz yıllardır olmayan konular...

Bunların hepsi üretiliyor. Kontrgerilla operasyonları solculara sağcılara, sağcılara solcuları öldürtüyor. Aynen 12 Mart'taki eller gibi söylüyoruz. Sol el ve sağ el. Bunları birbirine kırdırıyor. Bunu yapıyor ve darbenin şartlarını oluşturuyor. Darbeyi Türkiye için bir ihtiyaç gibi gösterme mantığıyla iş görüyor. Ve böylece ne yapıyor? Kendi adamlarını orada, o kuvvetler mekanizmasının içerisinde yine yukarda ve hâkim bir şekilde tutmayı başarıyor.

Namık Kemal Ersun YAŞ toplantısı beklenmeden ondan iki ay önce resen emekli ediliyor. Acil bir kararla tasfiye ediliyor. Şimdi Kara Kuvvetleri Komutanı gitti. Yeni komutanın kim olacağıyla ilgili devletin tepesinde bir ayrılık yaşanıyor. Fahri Korutürk, Ali Fethi Esener'i istemiyor. Demirel'in istediği

adam o. Adnan Ersöz'ü de Demirel istemiyor, o da eleniyor. Burada herkes sadece bu iki kişinin elenmesiyle bağlantılı olarak Evren'in aradan sıyrıldığını düşünür. Halbuki Kara Kuvvetleri Komutanı Namık Kemal Ersun taammüden elenmeseydi bu süreç zaten başlamayacaktı. Evren diye bir genel-kurmay başkanı olmayacaktı.

AN KARA-VVAS H I NGTON HATTI

Önceden kurgulanmış yani...

Tabi, asıl olan Namık Kemal Ersun'dur, buradaki kişi. Bu olmasaydı zaten ötekiler olmayacaktı. Kenan Evren'e yol açıldı ve Evren bu sistemin içerisinde onlara medyun-ı şükran pozisyonunda doğal olarak. Yapı bu. Doğal olarak ona verilen vazifeler var. Burada görünmez bir el işliyor. Bu Amerikancı yapılanma darbeyi yapan askerlerin de üzerinde. Ve doğal olarak bu yapı getiriyor Kenan Evren'i ve daha sonra darbe yaptırıyor.

"Düşmanlarınızı affedin bu bir büyüklüktür. Ama onları unutmak büyük bir aptallıktır."

J.F. Kennedy

"28 Şubat bir yönüyle 12 Eylül'den Daha Kirli Bir Darbedir"

28 Şubat'ı nasıl değerlendiriyorsun?

28 Şubat algılandığından daha sert bir darbeydi! Agresif/saldırgan yönü ya da kirli çamaşırları tüm olarak kamuoyuna yansımayan ama çok daha ağır hasar bırakan bir darbedir. Birçoğumuz doğal olarak şekil şartları açısından baktığımızda daha hafif, daha düşük eksenli bir darbe olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü 12 Eylül'deki tanklar yok ortada. Sincan'da tank var ama daha farklı sembolik bir tank söz konusuydu orada. 12 Eylül sabahındaki gibi tanklar yok. Yok, ama bu darbenin hafif olduğunu göstermez. 28 Şubat'ı klasik darbenin görüntüsüne uymadığından dolayı daha hafif bir darbe, o yüzden post modern bir darbe diye değerlendirmişiz...

Ama perde arkasından baktığımız zaman, kirli çamaşırlar açısından baktığımız zaman, bilinmeyen yönleriyle baktığımız zaman, 28 Şubat MGK toplantısından sonraki süreç itibarıyla 12 Eylül'den ağır bir darbedir!



AN KAR A-VVASH I NGTON HATTI

12 Eylül'ün ağır faturalı bir darbe olmasının sebebi, 12 Eylül öncesinde resmi rakamlarla 5500, gerçek rakamlarla 7500 kişinin hayatını kaybettiği bir süreç yaşanmıştı. Ama 12 Eylül'den sonra işin bu tarafı "bitirilmiş"ti. 28 Şubat'ta ise muhtıra verildikten sonraki dönemde darbenin kirli çamaşırlarıyla ilgili dönem başlıyor. Bu bağlamda söylüyorum, 28 Şubat'ın sert darbe kapsamında oluşunu; verdiği hasar anlamında söylüyorum.

Ama 28 Şubat sürecinde Başbakan tarikat şeyhlerine başbakanlık konutunda yemek verdi. "Rektörler başörtülü kızların karşısında selam duracak" dedi. Ya da "Kanlı ya da kansız olacak" dedi...

28 Şubat'taki psikolojik harekâtın ortaya koyduğu "irticai tehlike" kurgulanmış bir tehlikeydi ama bununla birlikte bu kurguyu yapanların eline "göllük kozlar" veren bir de Başbakan vardı. Önce adım adım şartları olgunlaştırdılar, tabii "apoletli medya"yı bu süreçte kusursuz biçimde kullanılmış olduklarını da göz ardı etmeyelim.

Başbakan birilerince provoke mi edildi?

Bu saydıklarının hepsi vahim hatalardır. Bunlar zaten bir şeyi yapmak için çalışan bir mekanizmaya verilen "ters" paslardı. Bu hatalar yapılmıyorsa, başka kurgular bulunup yine 28 Şubat yapıldı, kuşkusuz. Ama bu, Refahiyol iktidarının vahim yanlışlara imza attığı gerçeğini değiştirmez. Ancak temelde bu süreç kesinlikle kurgulanmış bir süreçtir...

Her türlü müdahaleye meşruiyet kazandırmak, kamuoyu nezdinde zemin hazırlamak için gizli bir elin işlediği görülüyor. Medyalarda, siyasal partilerde, çeşit-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

li dini veya sosyolojik cemaatlerde, kurumlarda bulunan kişiler —solcu veya sağcı fark etmiyor- her dönemde bu türden krizlerin kurgusunda kullanılabiliyor.

Bu yüzde yüz doğru. Burada konulur, yarın o tarihteki yayın dönülür alınır. Danıştay saldırısı ile ilgili yayında olduğu gibi. Önceki yıllarda da böyle olmuştur. Ama 28 Şubat'ta bu daha çok oldu. Bu dönemde bazı milletvekilleri bu amaçla kullanıldı. Sadece Ali Kalkancı, Müslüm Gündüz olayı değil- Bu süreçte öne çıkan siyasetçileri biz gazeteci olarak tanıdık. Ama bunlar kendi görüşlerinde samimi değiller miydi, rol mü yapıyorlardı? Hayır, kendi görüşlerini savunuyorlardı ama kullanılmadıkları anlamına gelmiyor bu. Bir kişinin samimi görüşleri bu olabilir. Ama o kullanılır. Nasıl kullanılır? Şöyle kullanılır: Aslında gizli iktidara çalışan değişik adamlar vardır ama söz konusu siyasetçiler o adamların gerçek kimliğini bilmez, kendi dünya görüşüne yakın kimseler zanneder, onları. Bunlar gelir. Yanlış yönlendirir siyasetçileri, "gerçek dışı tüyolar"la güdüler ve darbeci zihniyetin işine gelen yanlışları onlara yaptırabilir!

28 Şubat'ta fişlenenler oldu...

Evet, Batı Çalışma Grubu, EMASYA Planı çerçevesinde böyle fişlemeler yapıldı. Çok geniş çerçevede bir fişlenme yapıldı. Türkiye'ye, bu millete yapılmış en büyük kötülüklerden biridir, bu fişlemeler!

Neden fişlendi bunlar? Kimlerdi?

Bu fişlemelerle toplumdaki bazı kesimler özellikle hedef haline getirilmiştir. Bir an için malum sürecin aynı hızla gidip

ANKARA-VVASHİNGTON HATTI

tamamlandığını düşünün. 28 Şubat'ın devam ettiğini düşünün. O zaman bu kişilerle ilgili daha başka dramatik projeksiyonlar yapılabilmesi için fişlemeler bir ağ gibi örüldü...

Bunlar okur'yazarlar, vatanseverler, Türkiye'nin hayrını isteyenler, akademisyenler, kanaat önderleri vs. değil mi?

Evet öyle. Çok geniş bir çerçevede yapıldı. Bu fişlemelerin amacı mutlak egemenlik kurmakla ilgili bir şeydi.

Bir de ansızın mantar gibi Hizbullah'ın mezar evleri bitti...

Evet, bu mezar evler meselesine de dikkat çekmek isterim. Bu türden örgütler ve böylesi olaylarda hep bir başka adres ve amaç aramak gerekir. Hizbullah adı altında yapılan bir "gayri nizami harp" operasyonudur, bu. Ki, Sağır Oda dizisinde de bu tersten vuruş açıkça anlatıldı...

28 Şubat sürecinin bu yönüyle travmatik bir etkisi oldu ki, tepkisi de o ölçüde gerçekleşti...

Kesinlikle. 28 Şubat'ta çok şedit uygulamalar yapılıyor. Bununla beraber hadise bumerang etkisi yapıyor. İçten gelen tepki paradoksal olarak çok belirleyici yeni bir süreci tetikliyor. İşte o yüzden 28 Şubat devam ederken Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanı olabilmesi bu anlamdadır. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun "28 Şubat bin yıl sürecek" cümlesini doğru okumak gerekir. Bin yıl sürmeyeceğini en iyi bilen bir komutan bunu özellikle söylemiştir. Gerçekten bin yıl sürecek bir süreç olsaydı birkaç yıl içinde gerçekleşen ve günümüze kadar gelen büyük gelişmeler olmazdı.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Türkiye'de ordunun demokratik bir çizgiye ve çağın icaplarına uygun bir çizgiye yerleşmesinde aslında Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun çok önemli bir rolü var...

Sonrasında ise Hilmi Özkök tabii. Org. Özkök'ün 30 Ağustos 2002'de Genelkurmay Başkanı olmasıyla birlikte sivilleşme yolunda en büyük adım atılmıştır diyebiliriz. Özden Örnek'in "Darbe Günlüğü", Özkök'ün 2003-2004'de iki darbe girişimini nasıl engellediği gerçeğini günışığına çıkarmıştır...

Aynı zamanda yerli bir çizginin de...

Evet, bu gelişmeler ordu ve gayet tabii devlet kurumları içindeki yerli ve milli çizgiyi öne çıkarmıştır. Sonuçta, 2006'nın 15 Mayıs'ında Ankara yıllardır Türkiye'ye hükmeden ABD'yi devreden çıkarmış ve Ankara'nın bağımsız stratejik kimliğini kazanması sağlanmıştır...

1944 yılında Amerika'nın dünya hegemonyasını elde etmesiyle birlikte Amerika eksenli, bir iç siyaset ilişkilerinin başlamasından söz ettin. Bedüzzaman da o tarihlerde böylesi bir 'komite'nin varlığından bahsediyordu. Müphem değil aslında. Çok net söylüyor...

Ben buradan hareketle bir yazı yazdım. "Qizli ve dehşetli bir zındıka komitesinin perde arkasında çalıştığını, kati bir vasıtayla haber aldım, sizi imha planı yapmışlar" diyor, bir dostu. "Hükümetin bazı erkânlarını aleyhimize iğfal ediyorlar" diyor. Ve oradaki ifadelerinden özetle çıkaracağımız sonuç şu: Türkiye'de senin yazılarında pozlamaya çalıştığın fotoğrafı çok iyi özetleyen bir şey var...

ANKARA-VVASHİNGTON HATTI

Mesela "kökü ecnebidde olan bir komite" ifadesini kullanıyor. Demek ki büyük oranda senin dediğin gibi Amerikan güdümlü, onun denetiminde bir örgütlenme söz konusu. Aşağı yukarı da 1940'ların ortalarına tekabül ediyor o ifadeler. Talebelerinin anlatımlarından okuyoruz, o yapı içerisinde yer alan birisi Bediüzzaman'a gelerek onu tehdit ediyor. Sonra Bediüzzaman Afyon hapsinde on dokuz defa zehirleniyor. Bir talebesinin ifadesiyle nereye sürülse ardından ona zulmetmek üzere o söz ettiğiniz örgütlenmeyle uyumlu, ona yakın bir zihniyette son derece cabbar bir valinin oraya gönderildiğini, biliyoruz. '

Sadece Bediüzzaman'a yönelik değil bu. Belki Türkiye'de Türkiye'nin özgürleşmesini isteyen, geleneğine uygun bir biçimde kendisini yenileyerek, -hani ya yeni hal ya izmihlal diyor Bediüzzaman-yeniden üretmesine ve inşa etmesine, ama geleneğine bağlı bir biçimde ve doğayı tahrip etmeyen bir teknoloji üretmesine, kendine özgü, yani onurlu, özgün ve özgür bir Türkiye hayali olan herkese yönelik adeta sistematik bir tahrip söz konusu. Menderes ve Ozal örneğinde de ifade ettin. Bu isimler çoğaltılabilir. Genellikle toplumsal ve ahlaki idealler bakımından da bu yönde olanlar, yerli çizgide duran insanlar, sadece onlar da değil, sosyalist kimlikte olan insanlara da yapılıyor bu. Veyahut her hangi bir politik bağlanması olmayan belki bir ada sayılabilen insanlara da yapılıyor...

Edebiyatta bile yapılıyor. Oğuz Atay uzun yıllar Tutunamayanlar elinde, yayınevi yayınevi gezmiş, bir AMERİKAN İKTİDARININ SONU

türlü yayınlamamış. Türkiye'nin modern edebiyat tarihi içinde en büyük birkaç romanından birisi... Demek ki örgütlü bir yapı söz konusu. Ve bu örgütlenmenin de ihtilallerin, Türkiye'deki faili meçhullerinin, belki pek çoğunun perde arkasında, Türkiye'deki ekonomik krizlerin, politik kargaşaların, kaosların, mezhep çatışmalarının, etnik kimliklerin manipüle edilmesinin, Türkiye'yi bir karışıklığa, kaosa götürecektir, ayaklarına taş bağlayacak, iç ve dış borcunu büyütecek, sıkıntılı hale getirecek, kendisine bağımlı hale getirecek, üsler kurarak Türkiye'nin tarihsel kimlik itibarıyla kardeşi olan Irak gibi, Suriye gibi, Mısır gibi Suudi Arabistan gibi Arap ülkeleriyle, İslam ülkeleriyle, Doğu ülkeleriyle belki Çin'le veya başka ülkelerle ilişkilerinin güçlenmesini engelleyen bir örgütlenme söz konusu. Bu örgütlenmenin aşağı yukarı ana hatlarıyla seyrini anlattın. Dönem dönem daha yakından bakmak ister misiniz?

Aslında sorunun Amerika boyutunu mercek altına almamız lazım. Bu işin perde arkasında Amerika olduğuna göre Amerika'nın içinde ne olduğunu bilmek hayati derecede önemli oluyor...

"Kötümser yalnız tüneli görür, iyimser tünelin sonundaki ışığı görür, gerçekçi tünelle birlikte ışığı ve de gelecek treni görür."

J.Harris

JFK-Menderes, ABD-SSCB, Küba-Türkiye Çift Kutuplu Dünyanın Doğurduğu Kaos

Kennedy ile Menderes arasında nasıl bir benzerlik kurulabilir?

En başta şuradan yola çıkarak kurmamız gerekir. 1929-1972 arasında FBI Başkanlığı yapan Edgar Hoover Amerikan derin devletinin tepesindeki isimdi. Edgar Hoover'ın sandalyesi FBI'dadır ama fiilen Amerikan derin devletinin başındaki kişidir...

Burada Menderes'in infazına karar veren güç ABD olduğuna göre ve bu 27 Mayıs ihtilalinden önce alınmış bir karar olduğuna göre, 17 Şubat 1959'daki uçak kazasını baz alırsak -ki bu kesinlikle bir kaza değildir- o tarihten önce bir karar verilmiş olması gerekiyor. O vakitler Amerika'da Eisenhower başkan. Eisenhower başkan ama neticede perde arkasındaki en önemli güç Edgar Hoover...

Menderes'in infazına karar veren gücün zincirleme olarak bağlı bulunduğu yer Hoover oluyor. Hoover aynı zamanda

AN KARA-VVASH I N GTON HATTI

Kennedy suikastının arkasındaki bir numaralı isim olmak durumundadır. Şimdi bakalım buraya nasıl gelinmiş olabilir diye düşünelim...

II. Dünya Savaşı'ndan itibaren, ilk adımdan itibaren bakalım. 1945 yılında Yalta'da yapılan o tarihi zirvede dünya nüfuz bölgelerine ayrıldı. Normandiya çıkarmasından itibaren gelişen süreçte II. Dünya Savaşı'nda Hitler yenildi, müttefikler kazandı Bu tabloda Amerika ve Sovyetler Birliği nerede, aynı cephe...

Buna mukabil soğuk savaşla birlikte iki zıt kutba dönüşüyorlar. Yalta'dan sonraki süreçte soğuk savaş başlamış oluyor. Bunun anlamı gayet açıktır. Bunun anlamı iki farklı süper gücün dünyayı bölüşmesi söz konusudur. Bir nevi "centilmenlik anlaşması" gibi düşünebilirsiniz.

Centilmenlik anlaşması tabiri sizi yanıltmasın, burada bu anlaşma daha sonra çok büyük bir mücadeleyi getiren bir "start" anlamına geliyor. Şimdi, oradaki centilmenlik anlaşmasının çok fazla yorumlanmayan kısmı şu: Dünya nüfuz bölgelerine ayrılırken herkesin rahatlıkla üzerinde oynayabileceği ya da kendi çizgisini hâkim kılmak üzere kendi ideolojilerini hâkim kılmak üzere, dünyanın çeşitli yerlerinde mücadele etmek, bunlarda bir nevi hak olarak ortaya çıkıyor!

Bunun iki istisnası var. Biri Küba, diğeri Türkiye! Pekala, Türkiye'de Sovyetler Birliği, Küba'da Amerika her hangi bir şekilde bir şey yapamaz mı? Tabii ki yapabilir. Ama yaparsa ne olur? Buradaki istisnanın özelliği şu. Bu iki ülkede taraflardan biri kuralı ihlal ettiği zaman, bu ihlal direk nükleer savaş anlamına gelecektir. Fark burada, yani "dehşet dengesi'nin anahtarı Küba ve Türkiye...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

JEI

İkisinin istisna olması neye bağlı?

Diğer bölgelerde mücadele serbest. Diyelim Angola'da Sovyetler Birliği üstünlük sağlıyor. Örneğin bir İtalya'da, Yunanistan'da ise NATO/ABD etkisi var. Değişik nüfuz bölgeleri var. Vietnam'daki savaş bu mücadeleden çıkıyor. Vietnam'da Sovyet etkisinde olan bir Vietnam var. Öbür tarafta da Amerika'nın üstünlük sağlamaya çalıştığı, savaşarak kendisine çevirmeye çalıştığı bir taraf var...

Amerika'nın ileri karakolu gibi gördüğü Türkiye ile Sovyetler Birliği'nin ileri karakol gibi gördüğü Küba. Bu anlamda burnunun dibindeki ülkelere yani bir tek oralara dokunmama noktasında bir anlaşma.

Ancak bu anlaşma bozulamaz mı? Tabii ki bozulabilir de bedeli çok ağır olur!

Bu anlaşmaya rağmen elbette gizli faaliyetler gösterebilirler. Zaten öyle de oluyor. Ama bu faaliyetler orayı ele geçirme, mesela Sovyetler Birliği'nin Türkiye'yi, Amerika'nın da Küba'yı ele geçirmesi gibi niyetler ortaya çıktığında, tespit edildiğinde bu, bir savaş sebebi olmanın dışında bir nükleer savaş anlamına geliyor. Hadisenin bu özelliğinden dolayı her iki tarafın bir yerden sonra kesinlikle ilerlemeyi göze alamayacağı iki örnekten bahsetmiş oluyoruz, dolayısıyla!

Bu hikâyeye devam ederken Amerika'nın bu çizginin dışında yani faullü bir adım attığını sadece Türkiye'de değil bütün dünyada insanların öğrenmesi epey zaman almıştır. Örneğin ABD Jüpiter füzelerini 1950'ler sona ererken Türkiye'ye yerleştirdi...

Demokrat Parti zamanında yani Adnan Menderes Başbakan iken. Türkiye'ye yerleştirilmesi kararını tabiatıyla Menderes açıkladı. Ama bu karar karşısında bir şey yapma şansına sahip değildi. Daha doğrusu "Gizli İktidar" kararına karşı eli

AN KAR A-VVASH İ N GTO N HATTI

kolu bağlıydı. Jüpiter füzelerinin yerleştirilmesi netice itibariyle Türkiye açısından çok büyük bir risk alma anlamına geliyordu. Ancak Türkiye'de kamuoyu bu riskin ne anlama geldiğini bilmiyordu!

Burada bu centilmenlik anlaşmasının dışında bir belden aşağı vuruş, bir faul var, diyoruz. Bu faulün Amerika tarafından yapıldığını görüyoruz. Ancak bunun Sovyetler Birliği tarafından tespit edilemediğini de görüyoruz. Bu bağlamda 1 Mayıs 1960'ta U-2 uçuşlarının ortaya çıktığı tarih önemlidir. Bunun anlamı dört beş yıl öncesinden başlayan bir gizli süreç yaşanmış demektir. U-2 casus uçağıdır. İncirlik'ten kalkıyor. Gidiyor gizlice SSCB'yi tarıyor geliyor. Bazen Londra'ya iniyor, oradan ABD'ye geri dönüyor. Bazen de İncirlik'e dönüyor.

Birçok uçuş yapılıyor. Bunlar centilmenlik anlaşması dışında Sovyetler Birliği üzerinden uçarak oradan bilgi sağlamak ve örtülü bir operasyon anlamında bir çalışma yapmak noktasında bu anlaşma fiilen bozulmuş oluyor. U-2 uçuşlarının büyük bir kısmı doğal olarak görüyoruz ki, Eisenhower döneminde realize ediliyor ama Eisenhower'ın da bu bilgileri tabi ki sızdırması, açığa vermesi söz konusu değil... Olaya şu şekilde bakıyoruz: Amerika'nın derin yapılanması içerisinde, derin çizgisine hizmet eden devlet yönetimi açısından baktığımızda şöyle bir kumpasın içerisinde bunun özel bir yeri olduğunu görüyoruz. Bu kumpastan özellikle bahsetmemiz gerekiyor.

Centilmenlik anlaşmasını ihlal eden taraf Amerika olmasına rağmen bu gerçek bir süre gizli kalıyor...

Evet, ama bununla birlikte kamuoyu aktörleri açısından psikolojik bir harekât yapıldığını, yani o dönemde İkinci Dün-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

ya Savaşı sonrasındaki, soğuk savaş dönemi sırasındaki mücadeleyi düşünecek olursak, orada füzelerin öne çıktığını görüyoruz. Bunlar, nükleer başlıklı füzeler. Bu noktada Amerika'nın Sovyetler Birliği'nin gerisine düştüğü, bunun ise dünya dengeleri açısından Amerika'nın aleyhinde olabileceği noktasında Amerikan kamuoyunda bir baskı ortaya çıkıyor. Gazetelere yazılar yazdırılıyor. Bir takım kompartımanlar başkan Eisenhower'ın üzerinde baskı oluşturmak için kullanılıyor.

Bunların en önemlilerinden bir tanesi 1958 yılında Washington Post'ta yapılan yayındır. Bu yayının temeli Amerika'nın büyük bir füze açığı yaşadığı ve dolayısıyla Sovyetler Birliği karşısında bu yarışta çok geri kaldığı, bunun da Amerika'nın iç ve dış güvenliği noktasında büyük bir zaaf oluşturabileceği konusunda yapılan yayındır ve bu tamamen bir yanılsama doğurmak üzere yapılan bir yayındır...

Böyle bir kanaat meydana getirilerek bu konularda daha hassas ve daha agresif davranılması konusunda hükümet güdülenmek mi isteniyordu?

Şöyle diyebiliriz. Amerikan derin devlet mekanizması toplumda resmi görüşle uyumlu bir kanaat oluşması amacıyla medyanın hükümet üzerinde bu konuda yüklemesi sonucunda füze konusunu "Yarıştı geri kaldık. Öyleyse bir an evvel gerekeni yapmalıyız" diye izah etmiştir... Eisenhower derin mekanizmadan daha farklı düşünen bir başkan olmasına rağmen eli mahkûm olarak Amerika'nın derin devletinin güdümüne girmek zorunda kalmıştır.

Eisenhower'ın dönemi 1960'a kadar sürdüğüne göre, Vietnam örneği üzerinden onun pozisyonunu değerlendirelim, mesela. Sadece görünenlere bakarak yorum yaptığımızda Baş-

AN KARA-VVASH I N GTON HATTI

kan Eisenhower'm Uzak Asya'da Vietnam'ı çok acil ve birincil bir konu olarak ele aldığını sanabiliriz. Böylelikle de yanıltmış oluruz!

Burada Vietnam konusunun birincil önemde olmadığını düşünüyordu, Eisenhower. ABD açısından bakıldığında dahi gerçek bu doğrultuda idi. Şahsi kanaati buydu; fakat uygulamaya baktığınız zaman farklı bir uygulama!

Burada Amerikan aşırı sağcılarının yani bugünkü Neo-Con ideolojinin babası sayılabilecek bir sağcı temel yapıdan bahsediyoruz. Savaşla beslenen, hegemonyaya dayalı bir çizginin baskın olmasıyla ilgili bir durum...

İncirlik Üssü'nden kalkan bir U-2 uçağı 1 Mayıs 1960'da SSCB topraklarına zorunlu iniş yapıyor. Bu zorunlu iniş neticesinde çok büyük bir skandal yaşanmıştı. O dönemde Sovyetler Birliği'nin başında Kruşçev var. Kruşçev oradaki pilotu dünya kamuoyuna deşifre ediyor. Yakaladık, diyor ama Sovyetler Birliği açısından en önemli konu bu anlaşmanın yani kendilerinin Amerika ile yürüttükleri "anlaşma"da büyük bir sorunun ortaya çıkmış olmasıdır.

1960 yılında testi çatlamış durumdadır. Küba-Türkiye ikilisinin aynı sorunun iki ayağı olduğu gerçeğinin algılanmaya başlayacağı dönem yaklaşmaktadır. Mesela, Türkiye'de bu iki uçuşunun bütün içeriğiyle ilgili bilgiler gizlenmiştir. O yıllarda 1 Mayıs 1960'ta olay ortaya çıktığı zaman bunun gerçekte ne anlama geldiği konusunda Türkiye kamuoyunun bilgi sahibi olması mümkün değildi. Olamazdı da! Öncelikle bilgilendirebilecek bir mekanizma özellikle yoktur. Çünkü ABD gerçeği gizlerken Ankara'nın gizli egemenlerinin kamuoyuna açıklayıcı bir şeyler söyletmesi söz konusu

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

dahi olamazdı! Sonraki yıllarda da hadisenin Türkiye ayağı gizli kalmaya devam etmişti.

Kısa bir süre sonra darbe olacak Türkiye'de...

Bir ay bile geçmeden darbe olacak, evet! Değil 1960'lı yıllarda, değil sonraki zaman diliminde uzun sürmüştür gerçeğin ortaya çıkması...

Devam ediyoruz. Burada Amerikan derin mekanizmaları, onların hükümet içindeki uzantıları Eisenhower'ı harcamış oluyorlar. Neden harcamış oluyorlar? Çünkü orada Sovyetler Birliği'yle yapılacak görüşmelerin -çok detayına girmiyorum- sakatlandığını görüyoruz, 1 Mayıs 1960'taki bu U-2 olayının ortaya çıkmasıyla...

Çünkü Kruşçev diyor ki, "İşte gerçek yüzünüzü gösterdiniz". ABD egemenleri tarafından Eisenhower'a bir uçuş daha fazla yapalım, iki uçuş daha fazla yapalım diye bir baskı vardı. Eisenhower buna inanmadığı halde devam etmeye mecbur kalıyor...

Olay ortaya çıktığı zaman da pozisyonu doğal olarak geriliyor, prestij kaybediyor. Bir de şu var. Eisenhower mesela kendisine 1958'den itibaren yoğunlaşan, biraz önce bahsettiğim füzeler konusunda zaafımız var diye bir markaj yapıldığı zaman çıkıp kendini savunabilecek durumda değil. Yani Eisenhower'ın düşürüldüğü durum açısından bunun sıkı bir oyun olduğunu söylüyorum. Bu cevapları veremiyor. Ve baskı altında debeleniyor...

Şimdi tekrar buradan yavaş yavaş çıkalım. Eisenhower bir şekilde artık bu mekanizmanın aleyhine davranamayacak bir hale geldikten sonra kendisinin önüne bir şey daha uzatılıyor. Ordu özel birlikleri diye bir "operasyonel güç" ihdas ediliyor!

AN KARA-VVASH I N GTON HATTI

Bu da son derece gizli gayr-i nizami harp yöntemleri ile çalışan bir yapı. Eisenhower başkanlığının son kısmına gelindiğinde artık iyice zayıflamıştır, bir takım şeyleri kabul etmek zorunda kalmıştır...

Bu özel kuvvetlerin amacı Küba'da yönetim değişikliğini sağlama yönünde çaba göstermek yani...

Evet... Amerika burada sadece U-2 uçuşları bağlamında değil, Küba'yı ele geçirmek, Küba'da yönetim değişikliğini sağlamak, bir darbe yapmak, bir yönetim darbesi yaparak orayı Amerika'ya katmak, kendisine bağlı hale getirme amacıyla Sovyetler Birliği karşısındaki o başlangıçtaki centilmenlik anlaşmasını tamamen bozan taraftır.

Şimdi buradan baktığımız zaman, 1962 yılındaki Küba füze krizinin yegane sorumlusunun Sovyetler Birliği olarak gösterilmesi tamamen kirli propagandadır. O yıllarda Türkiye'deki kamuoyu da dahil olmak üzere herkes ne düşündü?

"Sovyetler Birliği gitti Küba'ya füze yerleştirmeye çalıştı. Vay alçak Sovyetler! Bak Amerika'ya karşı böyle hasmane tutum içinde" diye düşündü, herkes. Sovyetler Birliği'nin 1962'de bu adımı atması, yapılan centilmenlik anlaşmasına karşı bir harekette bulunmasıydı. Bundan farklı bir şey değildi. Tabii bu gerilimi tırmandırmak açısından talihsiz bir olaydır. Ama bu olayı başlatan Sovyetler Birliği değil; herkesin bildiğinin aksine Amerika'dır.

1960 yılının Kasım ayında Amerika'da Başkanlık seçimleri var...

Nixon ve Kennedy karşı karşıya geliyor. Bu açıdan bakıldığı zaman henüz daha Kennedy'nin Amerikan politikalarını,

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

yani Eisenhower döneminde realize edilen politikaları tamamen ortadan kaldıracabilecek bir kişi olduğu akla gelmiyor...

Hatta daha şahin görünen bir Kennedy portresi görüyoruz. Egemenlerin "ABD'nin SSCB'ye göre ciddi füze açığı var" numarasını, JFK seçim kampanyasında politik malzeme olarak hem de adamakıllı kullanıyor. Politik olarak böyle davranıyor.

Bu durumun da etkisiyle Amerikan Kurulu düzeni/gizli iktidarı başlangıçta Kennedy'nin kendi kırmızı çizgilerini aşabileceğini öngörmüyor. Ama tabii kısa bir süre sonra JFK'nin gerçek eğilimi açığa çıkmak zorunda kalıyor...

Çünkü bu özel operasyon birliği Kennedy iktidara gelir gelmez 300'den 3000'e çıkarılıyor. Küba'da bir ihtilal yapabilecek mekanizmadan bahsediyoruz. Şimdi, Kennedy "Domuzlar Körfezi Çıkarması" diye bildiğimiz 1961'in bahar aylarında neticelenen o çıkarmayı resmen kucağında buluyor!

Yani Eisenhower döneminde planlanan ama yine Eisenho-wer'in planlamadığı, Amerikan derin devletinin planladığı, yani neticede üzerinde Hoover'ın imzası bulunan bu operasyonu kucağında bulunuyor ve burada golü yiyor. Burada Kennedy'nin golü kurtarması imkansız. Şu anlamda; mesela Amerika Genel Kurmay Başkanlığı bu operasyonun başarısız olacağı konusunda bir rapor veriyor. Her tarafı bilgilendiriyor ama CIA'nin rolü var burada. Bir de Kennedy'nin ulusal güvenlik danışmanının önemli bir kabahati var, ama Kennedy başkan olarak bu kabahati üstlenmek zorunda kalıyor. Burada önemli teknik hata, hava harekâtının son anda iptal edilmesidir. Bunun neticesinde böyle bir operasyonun netice alması şansı ortadan kalkıyordu. Sonuçta da öyle oldu. Orada yine Amerikan egemenlerinin sürekli olarak yaptığı bir yükleme

AN KAR A-VVASH I N GTO N HATTI

vardı. "Biz böyle bir operasyon yaparsak Küba'daki Castro karşıtı rejim yanlılarını içimize alırsak ve bu yapıyı çok rahatlıkla çökertiriz" şeklindeydi. Bu doğru değildi tabii...

Neo'Con'lar Irak konusunda da benzer bir istihbarat hatası yaptılar değil mi?

Doğru... Irak'taki kurguda yapılan yanlışlara, yani Irak'ın iç yapısıyla ilgili konuları iyi bilmemekle ilgili, doğru bilmemekle ilgili benzer bir durum var, bu anlamda...

Netice itibarıyla, Domuzlar Körfezi Çıkarması'nda oyuna getirildiğini, CIA'nin tuzağına düşürüldüğünü, bir anlamda Amerikan derin devletinin tuzağına düştüğünü gören Kennedy, bunu hiç unutmayacaktır. Generallerin ve diğer bütün unsurların kendisine atfedilmez bir hata yaptırdığını düşünerek direk mücadeleye geçecektir...

Bu aşamadan itibaren çok ilginç bir durum ortaya çıkıyor: Amerikan derin politikalarına, yürütücü politikalarına bu dakikadan itibaren en fazla karşı çıkan kişinin bir Amerikan yetkilisinin ötesinde bir Amerikan Başkanı olduğunu görüyoruz!

O yıllarda Türkiye'deki solcuların çoğuna baktığınız zaman Kennedy'i lanetlemişlerdir. Perde arkasını bilmiyorlar, tabii. O ABD Başkanı ki "Derin ABD"ye karşı cansiperane mücadele etmiştir ve sonunda da bu mücadelesinin bedelini hayatını kaybetmekle ödemiştir!

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Neden yaptılar bunu?

Çünkü JFK'i Küba'daki rejimi devirmeye çalışan başlıca kişi olarak görüyorlardı. Bu iddia anlattığımız nedenlerden dolayı doğru değildi. Kennedy'nin pozisyonunu Türk solu doğru algılayamamıştır. Sağ da doğru algılayamamıştır. Çün-

kü sağ burada komünizm korkusuyla, nasıl Amerika'daki kitleler efsunlanmışsa Türkiye'deki sağ da aynı şekilde- efsunlanmıştır.

Türkiye'deki sol ise Kennedy'nin pozisyonunu tümüyle yanlış algılamıştır ve Küba Krizleri'nin perde arkasını görememiştir. Mesela yıllar sonra da olsa Fidel Castro, Kennedy'nin karşısında değil daha farklı bir yerde yer aldığını teyit etti. Ayrıca, Küba füze krizinde Kennedy'nin fonksiyonunun çok pozitif ve farklı olduğunu "Commandante" adlı belgeselde -geçtiğimiz yıllarda da Türkiye'de yayınlandı bu belgesel- Oli-ver Stone'a itiraf etme ihtiyacı hissetti.

Şimdi bu süreçten itibaren yavaş yavaş ikinci hadiseye, 1962 Küba füze krizine geçiyoruz. Bu resmen dünyanın direktten döndüğü tarihtir. Herhalde yirminci yüzyılda dünyanın, bu denli yok olma tehlikesine yaklaştığı başka bir olay yok. 1962 Ekim ayında 13 gün boyunca yapılan müzakerelerde dünya eğer direktten dönmüşse bunda aslan payı, kesin bir şekilde Amerikan başkanı Kennedy'nindir ve hasmı Sovyetler Birliği gibi görünse de, asıl düşmanı burada Amerikan derin devleti ve Amerikan generalleridir...

Bu tartışmalar sırasında Kennedy'nin Amerikan generalleriyle mücadelesi aynı zamanda genel manada da sivillerle askerler arasındaki çatışmanın en çarpıcı örneklerinden birini oluşturur. Şimdi buraya baktığımız zaman bu generaller, beş general ki, bu generallerin hepsi aynı zamanda Edgar Hoover'ın etkisi altındadır doğal olarak, yapısal olarak böyle...

Bunlar sağcı ve Cumhuriyetçi çizgiye çok yakındırlar. Hem karşılarında Demokratlar'ın bir başkanı var. Ama onun da ötesinde egemenlerin "azgınlık ideolojisi"ne karşı direnen bir başkan var!

AN KAR A-WASH I N GTO N HATTI

Amerikan gizli iktidarı açıkça dünyayı tehlikeye atıyor. Küba füze krizi demek bir nükleer savaşın çıkması ve gezegenimizin yok olması demek. Sadece Sovyetler Birliği'ne karşı üstünlük sağlamak amacının dışında bütün dünyayı riske atıyorsunuz. Nasıl? Buradaki risk o kadar büyüktü ki, biz orada nasıl bir risk altında olduğumuzu bilmiyorduk. Yani burada bir "kötü final" çıkmış olsaydı, her şeyin bitişi demektir. Bir tarafta Kruşçev var, bir tarafta Kennedy. Kennedy'nin Amerikan yönetimi içinde yalnız kaldığını ve Amerikan derin devletine karşı savaştığını da düşünürsek iki ayrı müsabakayı yürütmek zorunda idi orada...

Türkiye'de o sırada neler oluyor?

Evet, bu son derece önemli, zaten asıl derdimiz bu. Türkiye'de o dönemde 27 Mayıs depreminden çıkmış ama 27 Mayıs çizgisinde bir iktidar var ve kuşkusuz İnönü faktörü karşımıza çıkıyor yine... Burada devam ediyoruz. Ama Türkiye nasıl bir risk, bir tehdit ve tehlike altında olduğunu düşünemeyecek durumda. Zaten bilmiyor da. Bilmesi de istenmiyor...

Neden risk altında?

Şimdi eğer burada netice alınmasaydı Amerika'nın Was-hington'u, New York'u bir kalemde vurulacaksa, öbür tarafta anında Moskova vurulacaktı. Başka? Küba vurulacaktı, bir de Türkiye vurulacaktı! Çünkü öncelikli olarak hedefler anlamında; birinci ve ikinci hedefler bunlardı. Bu baştan belli bir şeydi. Eğer orada gezegenimizi direktten dönmeseydi 1962 yılı biterken milyonlarca insan "nükleer düello" sonucu ölmüş olacaktı. Sayısız insan gibi bizler de hiç doğmayacaktık!

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bir var oluş sorunu, yani.

Evet, kesinlikle böyleydi. Burada Kennedy'i baskı altında tutan güçlerin güvenlik tartışmaları sırasında, yani kabine toplantıları sırasında, kozmik toplantılar sırasında geçen konuşmalar belli bir zaman sonra ortaya çıkmıştır. Bu konuşmalara baktığımız zaman bunların bir kısmını daha iyi yorumlayan ve onları resmi metinlerin dışında daha detaylandırarak anlatan kişi dönemin Savunma Bakanı Robert McNamara'dır...

Robert Mc Namara bir nevi yüz yılın itiraflarını yaptığı belgeselinde bunu izah etti. Şöyle bir şey söyleyelim: Mesela buradaki beş generalden bir tanesi Hava Kuvvetleri Komutanı sıfatıyla Curtis LeMay'dir...

Curtis LeMay, Kennedy'nin karşısında olan bu kişi, Tokyo'nun bombalanmasını emreden ve 100 bin sivilin ölmesine sebep olan kişidir. Hiroşima ve Nagazaki tabiatıyla daha çok bilinir ama neticede Tokyo fazla öne çıkmaz. Ama Tokyo'daki o zalim emri veren kişi Curtis LeMay'dir. O yıllarda Robert Mac Namara da Hava Kuvvetleri'ne katılmış, orada askerlik görevini yapan bir kişi...

Şimdi o toplantılarda Kennedy, komünistlikle dahi suçlanmış! Yani Sovyetler Birliği'nin ekmeğine yağ sürmekle suçlanmış. Bundan daha aptalca bir suçlama olamaz. Ama bunlar çok önemli toplantılarda yapılıyor. Şimdi size anlatacağım olay herhalde bu saçmalığın zirvesidir. Burada bir korku ideolojisi üretilmiştir ve bu saçmalığın şahika örneğinden bahsediyoruz.

Bu nedir? Curtis LeMay, Kennedy'ye aynen şunu söylüyor: "Siz Sovyetler Birliği konusundaki tehlikenin ne kadar farkındasınız? Hiçbir şekilde farkında değilsiniz. Biliyor musu-

AN KARA-VVASH I NGTON HATTI

nuz? Sovyetler, ayın görünmez yüzünde nükleer denemeler yapıyor..."

Buna sokaktaki bir çocuğun dahi inanması mümkün değildir. Sovyetler'in ayın görünmeyen yüzünde nükleer denemeler yaptığının iddia edildiği tarih 1962. Amerika uzaya ilk defa 1969'da gitti. Bu, artık gözü dönmüşlüğü şahikasıdır. Sovyetler Birliği uzaya ABD'den daha önce, Gagarin'le çıktı. Şimdi uzaya çıkmak iki tur atıp gelmek başka; ayın görünmeyen yüzünde nükleer denemeler yapmak bambaşka bir şey!

Böyle bir olayın fiziksel olarak o dönemde olması zaten imkânsızdır. Tümüyle hayali bir olaydan bahsediyoruz ve bunu bir Hava Kuvvetleri Komutanı Kennedy'nin fikrini değiştirmek üzere masaya koyuyor. Yani akla ziyan bir durumdur...

Hal böyle iken, Kennedy ile Amerikan derin devlet yapısı arasında tam bir zıtlık yaşanıyor. Neticede Kennedy, Savunma Bakanı Mac Namara'yı Vietnam'a gönderiyor. Ve onun getirdiği rapor doğrultusunda Kennedy kesin bir şekilde Vietnam'dan çekilme kararını veriyor. Amerikan gizli iktidarını, onlara bağlı yardımcı rollerdeki egemenleri, silah tüccarlarını falan çıldırtan bir karardır bu...

Karar alındığı esnada Kennedy'nin 22 Kasım'da (1963) vurulmasına tam 55 gün var. Evet, bu kararı verdiği an, birincil olarak bin askerin çekilmesine karar veriyor ve bu bin askerin 1963 biterken Aralık ayında bu işin birinci ayağının çekilmesini hesaplarsak, 1965 Nisan'ında tümüyle Vietnam'dan çekilmeyi hesaplıyor, JFK...

Evet, netice itibarıyla yönetim açısından Kennedy'e bakıldığında onun bardağı taşıran son damlası olarak kabul ediliyor Vietnam kararı ve sadece 55 gün sonra JFK, Dallas'ta Elm Sokağı'ndaki kabusta Amerikan derin mekanizmasının tetikçileri tarafından öldürülüyor...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Burada peşinen söylemeliyiz ki, JFK Suikastı'nın ardında Amerikan gizli iktidarının olduğu yönündeki büyük gerçeği "kompro teorisi" olarak niteleyenler, eğer konuyu iyi bilmeyen saflar veya gafil kimseler değilse, muhakkak Amerikancı tezlere hizmet eden kimselerdir!

"Bir devlet kendi başkanını nasıl öldürtür, elbette **öldürt**-mez, olur mu öyle şey?" savunması gerçeği hasıraltı etmenin zirvesidir; çürütücülüğün simgesi olan, bütünüyle yanıltıcı, geçersiz bir savunmadır. JFK Suikastı'nın bunca yıldır ortaya çıkarılan net kanıtları ortadadır ve bu kanıtları çürütebilecek seviyede bir karşı tez "gerçeğin er meydanı"nda hiçbir şekilde barınma şansı bulamamıştır...

1 Mart 1969 yılında gerçekleşen Clay Shaw Davası, Kennedy suikastının Amerikan derin devleti tarafından yapıldığının aslında fiziksel ve teknik olarak ispatlayan en önemli duruştur...

Clay Shaw ismi, dünya kamuoyunun hatta yeni nesil Amerikalıların bile yeterince bilmediği, ancak o dönemde yaşayanların iyi bildiği bir kişi. Clay Shaw, Kennedy'yi vuran kişidir yani Kennedy'e ölümcül yaralar açan atışı yapan kişidir. Kennedy'yi öldüren kurşunların Clay Shaw'ın silahından çıkan kurşunlar olduğu kesindir...

Şimdi buraya baktığımız zaman bu Clay Shaw davasında dönemin New Orleans eyalet savcısı Jim Garrison -ki bu konuda resmi teze karşı çıkabilme cesaretini gösterebilmiş kişidir- o mahkemede teknik anlamda bunu ispatlamıştır ancak bu mahkeme Clay Shaw'ın beraatine karar vermiş ve olayı örtbas etmiştir. Bu zaten beklenmeyen bir durum değildir.

Zaten o dönemde Nixon başkandır. Nixon bir dönem siyasete ara verdikten sonra yine Edgar Hoover'ın etkisiyle (1968

AN KARA-VVASH İ N GTON HATTI

Kasım ayında) iktidara getiriliyor! Hoover etrafındakilere "Beyaz Saray'da yeni bir Kennedy görme fikri beni çıldırtıyor!" diyor. JFK'in kardeşi ve bakanı Robert Kennedy 1968 Haziran ayında Demokratlar'ın başkan adayı olarak seçildikten birkaç dakika sonra uğradığı suikast sonucu hayatını kaybetti. Birkaç ay sonra, yani kasımda başkan seçilmesine kesin gözüyle bakılıyordu. Olayın arkasında Hoover'ın olduğunu söylemeye gerek var mı?

Çünkü Kennedy suikastı tek bir parça iş değildir. Dönemsel ve zincirleme bir derin devlet operasyonundan söz ediyoruz. Aynı şekilde Malcolm X ve diğer bazı suikastlar da aynı şekilde bu çizgiye bağlıdır. Dikkat ederseniz Kennedy Amerika'daki ırk ayrımıyla ilgili olarak da resmi görüşün dışında bir adım attığı için derin güçler nezdinde tırnak içinde günahları olan bir kişiydi. Bu şekilde o da infaz edildi.

Yeniden JFK Suikastı'na dönecek olursak, burada mesela Lee Harvey Oswald'ın tetikçi olması tezi de ilginçtir. Oswald, kamuoyuna tetikçi olarak sunulmuş bir kişidir. Kennedy'ye ateş etmek şöyle dursun, suikasttan ancak yarım saat sonra başkanın vurulduğunu öğreniyor!

Bu da senaryonun bir parçasıdır. Bizdeki klasik provokasyonların daha gelişmiş şekli bu. O da mesela derin devletin kullandığı, başka yerlerde kullandığı bir kişi. Kendi adamını bu olayda zayıf ediyor.

Neticede o saatte depoda bulunması sağlanıyor. O depodan Oswald tarafından ateş edilmediği bugün çoktan kanıtlanmış bir husustur. Mesela, Clay Shaw'm davasında eyalet savcısı bunu kanıtladı.

Neticede oradan sinemaya çağırılıyor. Ve gene tanındıkları onu çağırıyor. Orada da onlarla karşılaşacağını zannediyor. Ama bir baskın neticesinde ele geçiriliyor. Ve tetikçi olarak kamuoyuna lanse edili-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

yor. Mahkemeye çıkarılıyor iki gün sonra. Onu da Jack Ruby vuruyor. Orada onu öldürtüyorlar...

Yaşasa ve baskı altında kalmayan bir mahkeme kurulabilse "Suikastı yarım saat sonra öğrendim, elbette ben öldürmedim" diyebilirdi. Ama onun konuşmasına izin vermediler. Jack Ruby de onun pozisyonunu biliyordu. 1967 yılında hapishanede bunu itiraf etti...

Suikast sonrasında neler oluyor?

Koalisyon kurularak, suikastla ilgili şey tamamen hasıraltı ediliyor tabi. Burada güçlü bir derin mekanizma var. Kontrgerilla usulleriyle çalışan gayr-i nizami harp mekanizması var. Karşımızda klasik anlamda bizim bildiğimiz darbe değil ama fiili bir hükümet darbesi yaparak kendi başkanını öldüren bir Amerika vardır. Burada Amerika bunu yaparken öbür tarafta da 2 yıl önce Türkiye'de Menderes idam ediliyordu. İki tarafın zaten aileler açısından bakıldığı zaman kader noktasında müthiş benzerlikleri var. Bu aileden birçok kişi hayatını kaybetti. İki kardeş Kennedy hayatını kaybetti, bu taraftan Menderes'e geldiğimiz zaman sadece kendisi değil, oğullarının hayatını kaybetmesiyle ilgili süreç de çok çarpıcıdır. 1970'li yıllarda, 1972 ve 1978'de Yüksel ve Mutlu Menderes yoğun şüpheler taşıyan, hala perde arkası aydınlanamayan bir şekilde hayatlarını kaybettiler ve neticede en küçük oğlu Aydın Menderes de Mart 1996'da garip bir trafik kazası geçirdi. Ama şunu biliyoruz ki bunların hepsi yeterince kuşkuludur ve perde arkası aydınlanmaya mecburdur. Menderes'e ait hangi konu varsa bunların hiçbirisi komplo değil, gerçeğin ta kendisidir. Açığa da çıkacaktır. Benim kesin ve sağlam inancım bu. Bunu göreceğiz, en azından yaşayanlar bunu görecek. Evet, bu kısmı böylece tamamlamış olduk.

ANKARA-VVASHINGTON HATTI

Kennedy'nin yardımcısı Johnson netice itibariyle bir demokratı ama...

Ama bu bizi yanıltmasın, neticede Başkan Yardımcısı ama Amerikan derin devletine veya o andaki hâkim olan çizgiye direk hizmet ediyor. Anayasa gereği başkan oluyor. Bu senaryoyu yazarların zaten Johnson'ı elde etmemeleri düşünülemez. Çünkü o anda otomatik olarak başkana bir şey olduğu zaman yerine geçecek adam belli: Başkan yardımcısı...

Onu kafaladıkları çok net olarak belli. Ve hemen uygulamasını görüyoruz. Elli beş gün önce Vietnam'dan çekilme kararı alan Amerika -Kennedy eliyle- elli beş gün sonra bu kararı çöpe atıyor. Dahası Vietnam'a gönderilen askeri birlik sayısı arttırılıyor. 1964 yılı Amerika'nın Vietnam konusunda o ana kadarki çizgisini çok daha aşar şekilde adım attığı bir tarih oluyor. Savunma Bakanı Robert Mac Namara görevine devam ediyor. Fakat yeni başkan Lyndon Johnson'ın baskısıyla farklı bir şey yapamıyor...

Çektiği ıstırapı yıllar sonra Yüzyılın İtirafları belgeselinde ortaya koydu. Ve o yıllarda doğal olarak icraatın başında o olduğu için, Savunma Bakanı o olduğu için Vietnam ve-hametinin bütün ceremesini o çekti. Aleyhte olan durumların faturası ona biçildi. Ama onun kararıyla işleyen bir süreç değildi... 1968'de Nixon geliyor ama Vietnam konusundaki sorun devam ediyor. 1973'te Nixon da pes ediyor. Vietnam konusunda Amerika artık defteri kapatıyor. Bir yıl sonra da zaten Watergate Skandalı'ndan dolayı Nixon istifa ediyor...

Vietnam Savaşı 1973'te de tamamlandığına göre şöyle bir feci manzara ortaya çıkıyor. 5 milyon Vietnamlı 56 bin Amerikan askerinin öldüğü bir savaş...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Savaşı JFK'in asker çekme kararını aldığı 1963'ün sonundan itibaren sona erse yani savaş on yıl kadar önce bitmiş olsa, on yıl bu insan kaybının dörtte üçü olmayacak. 5 milyon Vietnamlı, 56 bin Amerikan askerinin dörtte üçünün yaşadığını düşünün. Burada silah tüccarlarının etkisi var, başka menfaati olanların etkisi var ama Amerikan derin devletini yönetenler için hep savaş, savaş, savaş!

"Tatlı şeyler, sonu iyi biten acılardır."

Aeskhylos

"Muhalefet, İktidarın Parçasıdır"

"Morrison Süleyman" Ve Diğerleri...

Arkasında ABD'nin çıkarlarının yattığı bir ihtilali maalesef Türk solu, sosyalistler, bayram olarak kutladı. Türkiye'nin özgürleşmesi yönünde Cumhuriyet döneminde yapılmış en önemli aşama, yani bir milat olarak gördü. İhtilal anayasasının da Türkiye'nin demokratikleşmesine, sivilleşmesine falan büyük bir katkı olarak algıladı ve hala da böyle algılanıyor. Bu çok ilginç değil mi? Çok hazin değil mi?

Amerikancı olarak nitelenen Menderes'e karşı yapılmış ve çok vahşi bir şekilde üç insan öldürülmüş, başbakan ve iki bakan asılmış, bir cinayet, tamamen bir hukuk skandalı. Yassıada zaten bir hukuk utanç. Türk hukuk tarihinde kara bir leke. Cinayet var ve Amerika'nın çıkarlarına ve politikalarına, Amerika'nın derin devlet örgütünün yapısına aykırı davran-dığı için, bir vatansever olduğu için katledilen bir Menderes var. Ve toplumun taleplerine ve toplumsal

AN KARA-VVAS H İ N GTO N HATT

değerlerine, gerçekliklerine de aslında çok fazla uymayan ve cevap vermeyen, bazı yönleriyle belki olumlu ama genelde olumsuz sayılabilecek bu anayasayı Türk solu yüceltti. Yani anti Amerikancı,

Amerika'ya karşı "Kahrolsun Amerika" sloganları atanlar Menderes'e küfrettiler, katillerini ve onları kullananları alkışladılar. Ne kadar hazin değil mi?

Evet, bu çok hazin bir hadise. Şimdi burada bu gücü elinde bulunduran yapı, yani "içimizdeki Amerika"yı da elinde bulunduran, Atlantik'in öbür tarafındaki Amerika Türkiye'deki olaya şöyle yaklaşmış: Buradaki bütün solu da sağ da kendi politikalarına hizmet edecek tarzda perde arkasından yönetmiş. Yani bir tarafta komünizm tehlikesi pat "Komünizmle Mücadele Dernekleri" kuruluyor. Sağcılar ülkelerini koruma adına ABD'nin çıkarlarına hizmet etmiş oluyorlar. Diğer taraftan Amerikan karşıtlığı söylemi taşısa da solu yine amaçlarına hizmet edecek şekilde kullanıyor. O yüzden Menderes konusundaki psikolojik harekâta büyük bir yanılsama meydana getirilmişti. Oradaki gerçeği gizliyor ve solu sürekli olarak buraya husumet besleyen bir yapı olarak yeşertiyor. O söylemi, Amerikan karşıtı söylemi, onun Amerika tarafından kullanılmadığı anlamına gelmez. Tam tersine kullanılıyor.

Bunun birebir örnekleri var.

Günümüzde birebir örtüşen örnekler var. Türkiye'deki "Ulusalıcılar" farkında olarak ya da olmayarak, milli ve yerli değil; gayr-i milli bir çizgiye hizmet ediyorlar!

Amerika'ya mı hizmet ediyorlar?

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Evet, sonuçta Amerikan politikalarına harç taşımış oluyorlar. Bu cephedekilerin istediği kadar Amerika karşıtı söylemi olsun sonuç böyle. Geniş kitlelerin bu vahim durumun farkına varmadıkları, bu aymazlığı taşıdıkları çok açık. Uluslararası yapı, Türkiye'de "Ulusalıcı" yapıyı sahneye çıkarmıştır...

Foucault "İktidar, muhalefetin parçasıdır" diyor. Bir çark var. Bir sistem var. Bu sistem muhalifini de üretiyor.

Kesinlikle öyle...

İşini yürütmenin bir yolu olarak...

Burada oyunu yani senaryonun tümünü hâkim bir şekilde yazıyor. Ve bütün kompartımanlarını belirleyecek şekilde senaryoyu hayata geçiriyor.

Peki, ihtilalden Demirel'e kadar, o süreçte senin tetiri açısından ilginç bir olay var mı?

Şimdi şöyle söyleyelim. 1961 seçimleriyle birlikte Türkiye daha çok 27 Mayıs ihtilalinin çizgisini devam ettiren bir yapıda yoluna devam ederken İnönü burada tekrar rol aldı. İnönü zaten hiçbir zaman böyle tanımlanmasa da söz konusu Amerikancı mekanizmanın en önemli devlet adamı olarak kesin bir şekilde ortadadır. Tarihte böyle tanımlanmamış olması gerçeği değiştirmez!

Bu dönemde, 1961'de Cemal Gürsel'in cumhurbaşkanı olduğu dönemde, Ali Fuat Başgil'in tehdit edilerek Cumhurbaşkanlığı adaylığından vazgeçirilmesi yine "kontrol dışında kalabilecek" bir kimsenin Çankaya'ya çıkmasını engellemeyi amaçlıyordu. Bu da hesaba dahildi...



AN KARA-VVASH İNGTON HATTI

Daha sonraki dönemde Türkiye'nin siyasi doğasındaki seçmen yapısı belli. Aşağı yukarı dörtte üçe yakın, yüzde 70 diyebileceğimiz bir şekilde sağ veya muhafazakâr bir çizgi var. Bu çizgi seçmen bazında devam ettiği için bunun bir dönem sonra tekrar politik olarak gene sağ bir partiyi iktidara getirmesi beklenebilecek bir şey. Nitekim bu oldu. 1961 yılında daha kontrollü bir şekilde götürüldü. Sağ cemahtaki seçmen -Adalet Partisi 1961 'de kuruldu ama- sağcı bir sahip iktidara izin verilmeyeceği düşüncesiyle oylarını arzu ettiği gibi alamadı. Ancak bir dönem sonra 1965'te böyle olmadı. Seçmenin gerçek eğilimi normale döndü. AP, 1965'te tek başına iktidara geldi. Bunu bir anlamda 28 Şubat sonrasında yani 1999 seçiminde sağ seçmenin farklı bir tercih yapıp, 2002'de tekrar kendi çizgisine dönmesi gibi bir örnekle özdeşleştirebiliriz...

Şimdi, burada Amerika şöyle bir adım atıyor. 1965 seçimlerinden önce böyle bir beklentiyi dikkate alarak 1964 yılında Adalet Partisi içerisinde yani Demokrat Parti'nin devamı olan Adalet Partisi çizgisinin burada tekrar iktidara gelebileceğini düşünerek burada bir operasyon yapıyor. Bu operasyonun tam adı "Morrison Süleyman" veya kamuoyuna yedirilen adıyla "İslamköylü Çoban Sülü", ezcümle Süleyman Demirel Operasyonu'dur!

Neden Morrison Süleyman diyorsun?

Çünkü yıllarca kendisini sağ muhafazakar kitleleri efsunlayarak bu kesime çok iyi yutturmuştur. Tabii sadece yutturana değil, yutanları da burada eleştirmek gerekir. Zaten Demi-rel'in bu özelliği 28 Şubat döneminde tam manasıyla ortaya çıkmıştır...

AMERİKÂN İKTİDARININ SONU

1

Ama seçmen açısından hazin olan durum da filmin sonlarına yaklaşıldığı zaman ancak fark edilebilmesidir. Süleyman Demirel karakterini ben Amerikan sinemasının ünlü aktörü Gene Hackman'a benzetiyorum. Hackman'ın oynadığı karakterlerin ekserisi; gerçek fikirlerini saklayan, sinsi davranan, "Karamanın koyunu sonra çıkar oyunu" tarzında davranır. Her zaman için negatif bir tip olarak ortaya çıkmıştır. Gene Hackman'ı bir filmde iyi veya görece iyi adam rolünde görmemiz nadiren karşılaşılabilecek bir durumdur. Hatta nadiren böyle bir rolde iken onu izlediğinizde filmin devamında gerçek kimliğine dönecek zannedersiniz ve ondan kuşulanırsınız!

Özetle, Gene Hackman'ın oynadığı karakterle Süleyman Demirel aynı tornadan çıkmış gibidirler.

Demirel'i Menderes'ten ziyade Celal Bayar geleneğinin devamı olarak düşünebilir miyiz?

Elbette. Bu siyasi aflar konusunda yani DP'lilerin affı konusunda Demirel çok temkinli davranıp kendi siyasal alanını genişletmek için samimi olmayan davranışlara girmiştir, Celal Bayar'la arasına bir mesafe koymuştur. İyi geçirir gözükse de Bayar'ın doğal bir lider olarak kendi pozisyonunu zayıflatacağını düşünerek aslında onunla perde arkasında mücadele etmiştir. Ama bu dönemsel siyasi konuşları onların aynı ana çizgiyi temsil ettiği gerçeğini değiştirmez. Yani siyasal taraf daha yüzeysel taraftır.

Bizde bir yönüyle entrikaya dayalı siyaset geleneği var. Örneğin Selçuklular'da sultanlar daha çok iklimin gelişmesini, büyümesini, çıkarlarını düşünürler. Verirler de devlet içindeki iktidarın paylaşımı için her türlü entrikayı, yalanı, nifaki, rıyayı kullanırlar...

ANK AR A-VVASH İNGTON HATTI

Selçuklu tarihini, siyasal anlamda tabii, Tanpınar, bir 'vezirler ve atabeyler entrikası tarihi' olarak niteler. Bu bakımdan son derece hareketlidir, dinamik'tir. Ve de kaotiktir. Demirel o şablona fazlasıyla uyuyor. Mesela Demirel'le ilgili bazı birkaç anekdotu hatırlayacak olursak, 1968-1969 'da filan yaptığı, grup veya basın toplantılarında, yani ayda bir yaptığı basın toplantılarında söylediği bazı sözler var: "Atatürk ilke ve inkılapları anayasanın üstünde midir? Türkiye'de anayasa mı esastır, Atatürk ilke ve inkılapları mı esastır? Hangisini önceleyeceğiz? Böyle bir şey olur mu? Türkiye'de Türk Silahlı Kuvvetleri yerini bilmelidir. Başbakanın emrindedir..."

Yine mesela Nur cemaatinden bir grup Bakanlar Kurulu açıklanmışken kendisine gelip "Kabinede bizden hiç bir bakan yok" dediğinde, Demirel "Olur mu? Ben varım ya" karşılığını vermişti. Bu anekdotlar yıllar sonra, "Başörtüsüyle okumak isteyenler Arabistan'a gitsinler"e dönüşüyor...

28 Şubat krizinin gerisinde en büyük aktör olarak, o krizin oluşmasında, gelişmesinde, o krizi yöneten, aynı zamanda başında, önde gelen bir isim olarak karşımıza çıkıyor. Sonradan orduyu sivil hükümete ve partilere karşı tahrik edecek açıklamalarda bulundu. Bunu nasıl açıklıyorsun?

Demirel'in "maratoncu siyasetçi" olarak istihdam edildiğini düşünüyorum. Demirel ilk iki döneminde tek başına iktidardı. Şimdi burada filmin sonunu gördükten sonra çok net bir şekilde bir kanaate varıyorsunuz. Filmin 15. dakikasında, yarım saatinde, birinci saatinde filan bütün resmi göremeye-

AMERİKÂN İKTİDARININ SONU

bilirsiniz. Veya bu konuda gerçekten kuşkuları olan kişi bile kesin bir karara varamayabilir.

Ama netice net bir resim ortaya çıkmıştır. 1944-2006 sürecindeki resim ortada olduğuna göre, tutup buna bir de Demirel üzerinden baktığımızda Demirel'in bazı dönemlerde mağdur hale gelmesi onun bu Gene Hackman'lığı konusunda aksine bir delil teşkil etmez!

Çünkü buradaki yapı kendi desteklediği adamı veya siyasi lideri pekala devre dışı bırakabilmiştir.

Oyunun görünmeyen bir parçası, kuralı da budur yani. Demirel'i belli dönemlerde mağdur gibi görüp vicdanlarımızda beraat ettirsek ciddi bir yanılsamaya düşeriz. Aslında bu yapıdan belli zaman dilimlerinde Demirel de siyaseten rahatsız olmuş olabilir. O da siyaset yapıyor. Onun da siyaseten canının yandığı isyan ettiği dönemler var. Ama bütün bunlar temeldeki fotoğrafı değiştirmiyor.

Örneğin Demirel'in meşhur lafı: 11 Eylül günü akan kan 13'ünde nasıl durdu? Yüzde yüz doğru! Gel gelelim, Demirel bunu söylerken arzın merkezine seyahat yapmak için söylemiyor. Şunu demeye

çalışıyor egemenlere: "Üzerime fazla gelmeyin, ben hesabın ne olduğunu biliyorum. Zaten hepimiz aynı filmde oynuyoruz ama siz tutup da bana daha fazla yüklenmeyin. Ben bu oyunun anlamını biliyorum"

Mehmet Ağar'ın, "Yediğimiz pekmez, gittiğimiz Antep" demesine benziyor...

Aynen öyle. Bir başka deyişle "Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz" manasında. Bu psikolojiyle söylenmiştir ama elbette biz bu "11 Eylül, 13 Eylül" cümlesini tepe tepe kullanırız. Bunu Demirel'in söylemesine de gerek yok. Bu böyle zaten...

AN KARA-VVASH i N GTO N HATTI

13 Eylül sabahı bıçak gibi kesilmedi mi olaylar? Kesildi. Demirel, 12 Eylül öncesinde askerin kendisine yetki verme konusunda problemleri davrandığı zaman da olayın perde arkasını görmüştür. Ya da bir sıkıyönetim komutanının İstanbul'da hâkim olduğu bir dönemde, 1979'da Ağca cezaevinden kaçılırken bunun arka planını göremeyecek bir durumda değil...

Bu gerçeği sonradan Necdet Uruğ itiraf etti. Uruğ, Ağca kaçırıldığında Birinci ordu ve İstanbul Sıkıyönetim komutanı idi. Ağca'nın, bir yıl kadar sonra ihtilali yapacak olan askerlerin kontrolünde kaçırıldığı çoktan kesinleşmiş bir gerçektir.

Demirel'in bu gerçeği hesaba katmaması da düşünülemez. Ama burada farklı bir rol alması mümkün değil. Farklı bir rol alıp da bir kahramanlık denemesi yapamaz. Türkiye'deki egemenlerin kimler olduğunu bildiği için. Kendisinin siyaset sahnesine nasıl ve kimler tarafından getirildiğini bilmiyor mu? Ayrıca kişisel yapısı belli. Kendi siyasi hayatının biteceğini düşünerek buna cesaret edemezdi.

O yaşamsal tercihini filmin başında yapmıştı. Dolayısıyla darbelerin Demirel'e isabet etmesi de tesadüfi değil. Toplam dört darbe. Şimdi ilkinde zaten önde değilsin. İki ve üç numaralı darbeler sana isabet ediyor. Dördüncüsünde sen zaten hesabın içindesin. Senin rolün aslına uygun bir rol!

12 Mart ve 12 Eylül'de mağdur pozisyonuna düşmesi bizi yanıltmasın. Bunu izah ettim. Oradaki gerçek şunun gibi bir şeydir. Mesela, Hürriyet'te bir röportaj yayınlandı iki sene önce. Nuri Alço ile Ahu Tuğba birlikte röportaja katıldılar. Orada Nuri Alço, Ahu Tuğba'ya muhabirin önünde bir tokat atar gibi yaptı. İyi bir fotoğraftı. Şimdi oradaki gibi filmlerde de gerçekten tokat atmazlar, sadece oynarlar. Onlar da bu

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

sahneyi oynuyorlar. Oynarken Nuri Alço ve Ahu Tuğba keyifli. Nuri Alço muhabire "Bak Ahu tokadı ne güzel alıyor! Gerçek bir sanatçıdır, Ahu" diyor...

Şimdi burada baktığınız zaman Demirel burada Ahu Tuğba durumunda! Tokadı çok iyi alıyor. Darbeyi alırken her hangi bir problem çıkmıyor, yani itiraz filan yok. Şapkasını aldığı gibi gidiyor. Çünkü kontrol dışı bir adam değil.

Mesela, Ecevit döneminde niye olmadı, darbe? İhtimal ki, Ecevit tutar ne yapar, darbeye bir laf söyler mesela. Sakat bir görüntü ortaya çıkabilir darbeciler için. 12 Mart'ta söyledi. "Darbe bana karşı yapılmıştır" dedi. Darbeye karşı çıktı. Öyle olmadığı halde. Çünkü niye öyle dedi? 12 Mart sonrasında, bir yıl sonra zaten CHP'de İnönü'yü yendi. Ama ondan önce Ecevit bir yere doğru geliyor, parti de paralel bir yere doğru geliyordu...

12 Eylül öncesine bakalım. Ecevit'in 22 aylık hükümeti döneminde darbe yapılsaydı mesela. Asıl hır gür o zaman olurdu. O zaman yapılsa Ecevit kontrol dışı bir şey söyleyebilirdi. Darbe sallantıya uğrar bir istifham uyanabilirdi. Kesinlikle böyle olurdu diyemeyiz. Yine de darbecilerin böyle bir ihtimali dikkate aldıklarını söylemeye çalışıyorum. "Bu halk kafayı kaldırmaz, darbeye karşı gelmez ama biz yine de işimizi garanti altına alalım" gibi bir hesabın bir parçası gibi düşünün Ecevit konusunu. Biz Demirel zamanında yapalım. Şapkasını alsın sesini çıkarmadan gidiversin. Özetle, Demirel'in genetik olarak darbelere karşı çıkması mümkün değildi.

İsmail Cem'in bir belirlemesini hatırlıyorum: Demirel başlangıçta Amerika'nın desteğiyle iktidar olmuştu. Fakat daha sonra 68-69'da bilhassa 70'e doğru

AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

bir yol ayrımına geldi adeta. İlişkileri veya yönetimin, erkin başındayken karşılaştığı Türkiye gerçeği, dünya gerçeği, Türkiye'nin ilişkide olduğu ülkeler açısından bakıldığında Türkiye'nin toplumsal, siyasal gerçeği, ekonomik gerçek, onu yol ayrımına getirdi. Ya kendisine büyük oranda destek veren geniş halk kitlelerinin çıkarını kollayacaktı ya da Amerika'dan yana tavır koyacaktı Demirel halktan yana tutum aldı, o yüzden yedi muhtırayı. Bu safdil bir yorum mu yoksa başka bir boyutu mu var işin?

Evet, bu büyük resmi bilhassa görmemek ya da görememekle alakalı. Yani bunun dönemsel olarak ne anlama geldiğini biraz önce ifade ettik. 12 Mart muhtırasıyla ilgili bölüm bununla alakalı. Zaten 12 Mart ve 12 Eylül çizgisi, Sovyetler Birliği, dünyadaki sol hareketler çerçevesinde geline bir çizgi var...

Dünyada ve bölgede her iki tarafın bir birine hareket çektiği bir dönemde Amerika bölgede esaslı bir adım atıyor ve kendi çizgisindeki Türkiye'yi hiçbir şekilde kontrol dışında davranmaması için, kendi kontrolünde daha sağlam bir şekilde tutmak için iki tane darbe çıkıyor! Hal böyle iken, siyaset sahnesine kendi elleriyle dahil etmiş de olsa, Demirel'e hangi gözle bakacağı, baktığı ortadadır...

Konunun temeli bununla ilgilidir. Bunun Demirel'le doğrudan ilgisi yok...

Türkiye'de iki ana siyasal damardan söz edebiliriz sanırım. Birisi, modernleşme süreçlerinin ekseninde olduğu Mustafa Reşit Paşa ve devamı olarak İsmet İnönü, Celal Bayar, Süleyman Demirel. Diğerinde, Ab-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

JE1

dülhamid, Menderes ve Özal'ı görüyoruz, ne dersin bu tasnife?

Burada İnönü ve Bayar'ın iki siyasi rakip olarak aynı tarafa dahil edilmesi asla hatalı bir tasnif değildir. Siyasi hasım olma durumu ile büyük resimde nereye bağlı olunduğu hususu kimi zamanlar birbirinden farklılık arz edebilir...

Bunun senin çizdiğin, çizmeye çalıştığın resim açısından bir anlamı var mı?

Elbette var...

Örneğin Demirel, onun yer aldığı geleneğin Türkiye'ye çok ciddi zararları oldu...

Evet, Demirel burada bir aktör olarak bir vazife yaptı. Demirel olmasaydı da bir başkası o vazifeyi yapacaktı...

Demirel'in kavgası neydi?

Demirel'in yıllarca "demokrasi mücadelesi" olarak kamuoyuna sunduğu, çoğu zamanda yedirdiği hadise aslında Demirel ailesinin mücadelesidir. Neden? Demireller 1965-69'da o kadar çok zengin hale geldiler ki o dönemde çok iyi bir çıkış yapan Günaydın gazetesi, "Demireller dört yılda nasıl Koç'tan sonra Türkiye'nin en zengin ailesi oldular?" diye temeli olan yayınlar yaptı...

Oradan başladılar. Daha sonra 1991'de tekrar geldikten sonra Ziraat Bankası'na borçlu olan Cavit Çağlar'ı Ziraat Bankası'ndan sorumlu Devlet Bakanı yapan da Demirel'dir!

Demirel, Türkiye'deki çürütücü siyasi liderlerin babasıdır. Dikkat ederseniz, Süleyman Bey'in "suçlanma kariyeri"



AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

1975'te yeğen Yahya Demirel'den başlar. Son döneminde (1999'ten itibaren) bir başka yeğenle yani Murat Demirel'le devam etti.

Daha sonra TMSF Şevket Demirel'in şirketlerine el koydu. Demirel bu durumu "Gasp!" diye değerlendirdi. Ama olay gayet açık netice itibarıyla. Bunun adı, Demirel'in tabiri ile "koropsiyon" değil midir? Demirel'in bütün kızgınlığı, son zamanlardaki kızgınlığı da bu olaya dayanıyor. Demirel yedi yıl boyunca Çankaya köşkünde bir pozisyon alırken aynı zamanda Demirel ailesinin menfaatlerini de korumayı garanti altına alıyordu. Beş Artı Beş'te devam etmiş olsaydı, bir süre daha koruyacaktı. Ama daha sonra testi çatladı. Devam edemedi, Beş Artı Beş Olayı'ndan sonra...

Demirel'in gerçek resmi artık çok net olarak ortaya çıkmıştı. Aile fotoğrafının detaylarına girmeyeceğim. Türkiye'de akçalı işler konusunda o kadar çok sorunlu olan bir aile ki Demirel Ailesi; sadece biraz önce verdiğim Cavit Çağlar örneği yeter yani. Başka bir şeye gerek yok. Zaman zaman demokrasi mücahidi diye anılan Demirel'in demokrasi kahramanlığıyla uzaktan yakından alakası yoktur...

Solcuları da kandırdı ama...

Onları da kandırdı, 1991 seçim kampanyasından önce kandırmaya başladı...

Solcu aydınlar da Demirel'e inandılar...

İnandılar. Çünkü Süleyman Bey Türk siyasi tarihinin en iyi efsuncusudur!

Demirel'de hakikaten konuşma yeteneği, ikna kabiliyeti, onun ötesinde efsunlama yeteneği temayüz etmiştir. Böyle bir

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

etki alanı var, son yıllarda bu durum -kendisinin dışındaki şartların tümüyle değişmiş olmasından dolayı- tükenmiş olsa da hala kendisi "oyun"un içinde devam etmeye çabalyor.

Ve son cumhurbaşkanlığı seçiminin iptal edilme projesinde Demirel'in de sınırlı da olsa belli bir rolü var. Mesela, bir taraftan ODTÜ'lülere -yani paradoksal şekilde bunu düşünün- "Niye Çankaya'ya yürümüyorsunuz?" dedi. Bunu şakaya getirerek söyledi...

Peki, ama biz bu kişiyi nereden tanıyoruz? "Yollar yürümekle aşınmaz" filminden tanıyoruz!

Demirel tam da budur işte: "Dün dündür, bugün bugündür; Demirel Demirel'dir!"

Uzun yıllar sağ muhafazakar kitleler temelinde bir "Gizli İktidar" kurgusu olan bu "Demirel Gölü"nü fena halde ve sürekli yediler. Bunu hiç kimse mazur göstermeye çalışmasın.

Türkiye'de halkın bunu hak ettiğini düşünüyor musun? Neye layıksan, onu yaşarsın meselesi...

Bu çok önemli. Eğer uyanamamışsak biz bu açıdan kendi kabahatimizi sorgulamak durumundayız. Hem başkasının yaptığı yanlış veya büyük ihaneti değerlendirmeliyiz ama hem de kendi yanlışımızı sorgulamalıyız. Ki bu eş zamanlı olarak yapılması gereken bir şey.

Türk halkı bunun farkında veya geç de olsa fark ettiğinde affetmiyor...

Evet, Türk halkı gecikmeli de olsa bazı şeyleri görüyor. Ama buradaki ideal durum sonradan görmek değildir. 27 Mayıs'tan birkaç gün önce hatta sadece bir gün evvel Menderes'e

AN KARA-VVASH i N GTO N HATTI

halkın ilgisi çok yüksekti. Onu o kadar bağına basan halk ihtilal olduğu zaman kılını kıpırdatmadı, halkın diğer kısmı ise ihtilalcileri alkışladı...

Türkiye'deki ihtilallere halk itiraz etmedi. Cümleyle şöyle de kurabiliriz, elbette. Darbelere itiraz edilmemesi, askerlerin kucaklanması için şartlar "olgunlaştırıldı." Sonuçta halk itiraz etmedi. Bu çok ciddi bir sorun...

Şimdi şöyle düşünelim: Madalyonun iki yüzünü de aynı anda görmek zorundayız. "1980 ihtilali esnasında halk her hangi bir şekilde mukavemet edebilir veya çok küçük parçalarla da olsa mukavemetle karşılaşabiliriz" diye NATO Acil Müdahale Birliği Anvial Express manevrası, 12 Eylül darbesiyle eş zamanlı olarak Türkiye'de gerçekleştirilmiştir.

Her hangi bir şekilde bir problem çıkabilir diye burada bir görev olarak NATO yer almıştır. Orada, içerdeki işbirlikçiler veya Amerika Türk halkının hiçbir şekilde darbelere isyan etmeyen veya darbelere karşı durmayan bir halk olduğunu biliyor. Buna rağmen yine de her yeni olay yeni bir risk diye böyle bir tedbir alıyor...

1991 yılında bizzat Recep Ergun'dan dinlemiştim. Ergun, 12 Eylül'ün Ankara Sıkıyönetim komutanıydı. Recep Ergun daha sonra siyasete atıldı, Özal'la çalıştı. Neyse, ondan dinlemiştim, şunu söylüyordu: "Bizim tek bir korkumuz vardı. Herhangi bir şekilde, halkın kitleler halinde darbeye mukavemet edeceğini düşünmüyorduk ama küçük çapta da olsa bir mukavemet olabilir diye korkuyorduk. Çünkü böyle olduğu zaman bunun nereye varacağını bilemezsiniz. Küçük bir mukavemet olarak başlayabilir. Sonradan genişleyebilir. Ama bu da olmadı neticede."

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

İstanbul gezisinden sonra Derrida'nın yazdığı bir mektup var. Yapı Kredi'nin Cogito özel sayısında yayımlanmıştı bu. Orada şununla giriyor, yol, yolculuk vesaire, ona ilişkin ve göçmen olmak, sürgün olmak, Türkiye'de yolda olmakla...

Biz Türkiye'de içinde yaşadığımız gerçeği çok fazla fark edemiyoruz- "Ol-makiler ki derya içredir deryayı bilmezler..." örneği...

Mesela bizim yüz yılın başlarında yaşadığımız 'bu çok fazla travmatik olduğu için- Türk modernleşmesi reformlarının, o travmanın uzantılarını, sarsıntıları veya etkilerini bugün düşünebiliyoruz, hissedebiliyoruz. Fakat bunu dışardan bir insan, çok da teki insansa daha iyi gözleyebiliyor.

Yersiz yurtsuz veya. Ve kendisi de söylüyor. Diyor ki sokaklarda kalabalıkta yürüdüm, durdum, yedim, içtim. (gözlediğim suydı. gündelik yaşama da sinmiş bir halde ama ilk başta görülemeyen bir şey vardı. Türklerin modern dönemde yaşadıkları yani modernleşmenin birinci ayağını oluşturan harf devrimine ilişkin bir gözlemim oldu diyor. Hatta onun ifadesiyle bir "harf katliamı yaşamış" Türkleri Bu deneyimin sonuçlarını gözlemek mümkün, diyor.

Türkiye geleneğinden bir sapma yaşıyor. Bunu büyük oranda emperyal güçlerin, İngiltere, Fransa, Almanya, ondan sonra, Amerika'nın 1940'ların ikinci yarısından itibaren, Türkiye'nin bu türden travmatik deneyimin yol açtığı zaafı da kullandığını görüyoruz. Sadece kültürel alanda değil, politik ve diğer alanlarda da, ekonomik alanda da uzantıları var. Çünkü

AN K ARA-WAS H i NGTO N HATTI

Türkiye'de ekonomik politika belirleme bakımından da ciddi sorunlar yaşıyor. Kendi politik yapısını dizayn etme, çünkü siyaset yapanlar niye yapıyorlar? Kendi toplumunun taleplerini örgütlemek ve gerçekleştirmek üzere yapıyorlar. Toplumun gündelik sorunlarını çözmek üzere yapıyorlar.

Bu politik gerçeklik içinde senin çizdiğin resimde Menderes son derece doğal, dürüst, samimi bir yere oturuyor. Diyelim insanlar özgürce ibadet etmek istiyorlar, gelenekte olduğu gibi ve doğal olanı da bu. Ama mesela ezan Türkçe okunuyor bir dönem. Daha sonra Menderes'i öldürenler gerekçe olarak bunu da göstermişlerdir. Yassıada'da hukuk skandali yaşanmıştır, bir bebek davası var, bir don davası var, bir ezan meselesi var. Ayasofya ile ilgili bir takım niyetler var. Oysa ezanla ilgili düzenlemeye Cumhuriyet Halk Partisi de destek vermişti, mesela...

İşin başka bir tarafı aşkı yücelten bir kültürden geliyoruz biz. Bizim geleneksel kültürümüz, aşk ve irfana dayalı kültürdür. Padişahlarımız divan yazmışlar, aşk şiirleri yazmışlar. Ve başbakanımızı bu Yassıada kumpası içerisinde aşık oldu diye de yargılanmıştık...

Bu bağlamda neler söyleyebiliriz? Menderes ve sonrası açısından bakacak olursak...

1952'de Türkçe ezan tekrar Arapça haline dönüşmüştü. Orada CHP de gerçekten destek vermişti. Ama bu konunun sonradan kullanıldığını görüyoruz. Şimdi şöyle bir düşünün. 1952'de İnönü'nün CHP'si ezanın orijinal haline dönüşmesine destek veriyor. Sonradan bu ezan konusu Menderes'i devirmek için çok geçerli bir gerekçe haline getirilebiliyor!

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Demek ki kurmaca bir gerekçe var burada. ABD ve içimizdeki işbirlikçileri yani Ankara'daki Gizli İktidar Menderes'le ilgili infaz kararını aldıktan sonra Menderes'in geçmiş icraatlarını tarayarak malzeme bulabiliyor! 27 Mayıs'ı kurgulayanların ne denli çürütücü olduklarını gösteren çok çarpıcı bir örnek bu ezan meselesi...

Demek ki, asıl mesele ezan değil; Türkiye Cumhuriyeti içerisindeki Amerikancı derin yapılanmaydı! Bu yapı tüm meşru anayasal kurumların üzerinde idi ve işleyişini "Kırmızı Kitap" belirliyordu...

Menderes'in katilleri bunlardır. Hiçbir suçu olmayan bir başbakanı hayali suçlar isnat ederek, astılar. Asmadan önce de işkenceden geçirdiler. Türkiye "milletimize düşman olan" bu katilleri çok iyi tanımak zorundadır.

İrtica filan...

İrtica tezi bu sözünü ettiğim yapının imal ettiği bir kurmaca tehlikeden ibarettir... Gerçek bir tehlikeden söz etmek mümkün değildir...

Bu mevhum ve muhayyel irtica bugün de var hâlâ...

Türkiye'de basın sefer görev emri aldığı andan itibaren apoletlidir. İrtica kampanyası için düğmeye basıldığında basın da hemen devreye girmiştir...

Diğer bir husus, 27 Mayıs'ta örneğin bir "don davası" vardır. Milli Birlik Komitesi'nin bir üyesinin kasaya yerleştirdiği külot Yassıada'da Menderes'in aleyhine delil olarak kullanılmıştı! Menderes asıldıktan bir yıl sonra gerçek ortaya çıktı. Bir başka MBK üyesi Menderes'in avukatı Burhan Apaydın'a bu gerçeği itiraf etmiş, Apaydın da basına açıklamıştı, bunu...

AN K ARA-VVASH I N GTON HATTI

Menderes'e isnat edilen suçların tamamı hurafe yani. Menderes'le ilgili şeylerin hepsi kurgusal. Ayrıca Menderes'in suçlanması Anayasa'ya aykırı bir biçimde gerçekleştirilmişti.

Menderes'in, Zorlu'nun ve Polatkan'ın, yani üç suçsuz siyasetçinin asıldığını söylüyoruz. O dönemde yapılan icraatlara bakıldığı zaman bu isimlere siyasal eleştiriler olarak çok şey söylenebilir. Her siyasal iktidar gibi Menderes hükümetleri de hatalar yapmıştır. Bu kadar ama daha fazla değil!

Ama bu siyasi hatalar o kadar büyütülmüştür ki, kıyma makineleri gibi nice yalanlar üretilmiş ve sonuçta iş idamlara kadar gitmiştir. Yassıada'da "Sizi buraya getiren güç böyle istiyor" cümlesinin bazıları hala -mesela Özdemir İnce gibi laik-çi ve gerçeği hasıraltı eden tipler-başka bir konseptte kullanıldığını söylüyorlar.

Gerçeği aramak ve öğrenmek diye bir derdi olmayan Özdemir İnce'nin, 27 Mayıs'ın arkasındaki asıl sebebi görebileceğini, görmek isteyebileceğini zaten düşünmüyorum. İnce'yi zaten bir aydın olarak da görmüyorum. 27 Mayıs'ın perde arkasına seyahat edebilmek ancak gerçeğe yüzleşmeye cesaret edebilen bir aydının yapabileceği bir iştir. Yani, bu kurmaca yapı içerisinde kurşun asker olarak rol kesen aydınların yapabileceği bir iş değil doğal olarak. Bunlar tamamen kurşun askerlerdir. Bunlar sahibinin sesidir...

Bu tür aydınlar sadece Özdemir İnce ile sınırlı değildir. O dönemde öğretim üyeleri zaten kurşun asker rolünü "başarıyla" yaptı. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'ndan İsmet Giritli'ye kadar kimi darbeci hukukçular ve tabii apoletli gazeteciler, 27 Mayıs'ın zulmüne canı gönülden ortak olmuşlardı...

Şimdi bakınız gerçeğe yüzleştiği zaman o anki fikirlerini feda etmekten çekinmeyen bir kimsenin aydın olması müm-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

kün değildir. Bir Asur atasözündeki gibi "Sen gerçeği söyle isterse gökyüzü delinsin"

Olaylara bu şekilde yaklaşmayan bir kişinin aydın olma şansı yok. Gerçeğe yüzleşmesi lazım. Eğer aydınsanız, mesela İpekçi suikastıyla ilgili perde arkası ortaya çıktığı zaman bununla yüzleşebilecek misiniz? Mesela, en başta Milliyetin Hürriyet'in, Cumhuriyet'in bununla yüzleşme cesareti var mı.

Ortaya çıktı mı İpekçi cinayetinin perde arkası?

Elbette çıktı.

Nedir?

Türkiye'nin en sarsıcı provokasyonudur. Bunu anlatarak bütün diğer olayları da ana hatlarıyla algılayabiliriz, aslında...

"En büyük cezaevi taş duvarların, demir parmaklıkların değil, insan kafasının içidir."

Lovelace

Meçhul Faillerin Malum Adresi... Abdi İpekçi Suikastı ve Diğerleri

İpekçi suikastını eksene alacak olursak, Türkiye'de adeta sistematik biçimde bir dizi faili meçhuller işlendi... Bunların arkasında da söz ettiğin Derin Amerikan örgütü mü var?

İpekçi olayını örnek olarak alalım. 1979 yılının 1 Şubat'ındaki bu olayda bir taşla birçok kuş vurulmak istendi. Bir defa zaten 1977'den itibaren kurgulanan bir yapı var. Türkiye ihtilale doğru götürülüyor. Bunun için sarsıcı cinayetler ve ihtilali olgunlaştırmak için çaba sarf ediliyor. Kenan Evren anılarında, "Biz zaten 1978 Mart ayında ihtilale karar verdik" diye yazdı. Zaten kendisi de tam o tarihte Genelkurmay Başkanı oldu. Ağustos 1977'de Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na getirildi... Bu çerçevede devam ederken 1979'daki olayın silsilesi şu şekilde ortaya çıktı yıllar içerisinde; Abdi İpekçi cinayetinde tetikçi Mehmet Ali Ağca. Onun hemen arkasında Oral Çelik

AN KA RA-VVASH İNGTON HATTI

var. Oral Çelik ile onun arasında Yalçın Özbey ve Mehmet Şener var, bir de Yavuz Çaylan var... Demek ki şöyle bir mekanizma kurulabilir. Yardımcı roller var. Azmettirici, azmettirici yardımcısı vesaire. Burada Çatlı'nın Oral Çelik üzerinden Mehmet Ali Ağca'ya bir etkisi var. Suikastı organize eden, suikastın müteahhidi Abdullah Çatlı'dır. Çatlı'nın bu kontr eylemlerde böyle bir rolü var ve bu cinayetleri organize etme noktasında 1980 öncesinin en önemli isimlerinden bir tanesi. Ankara'da terörün ivme kazanmasını sağlayan üç büyük eylem var, 1978 ve 1979'da gerçekleştirilen... Bunlar Bahçelievler, Balgat ve Piyangotepe katliamlarıdır. Sadece orada hayatını kaybedenlerle alakalı değil bu organize kanlı eylemler; aynı zamanda yurdun değişik yerlerinde aksu' lamel meydana getirmek, yani karşılıklı intikam eylemleri yap-mak için gerçekleştirdiler. Terörü tırmandırdılar, böylece...

Mesela Gün Sazak öldürüldüğü zaman sol tetikçilere aynı karanlık el imza attırmış oldu. Derin devlet mekanizması sağ eliyle solcuları, sol eliyle sağcıları öldürttü...

Karşı tarafın suikast işlemleri için bir zemin hazırlıyorsunuz yani.

Aynen öyle. İpekçi Suikastı'na baktığınız zaman olayın arkasında daha başka, lojistik destek sağlayan isimler, bazı netameli işadamları sıralandı ama neticede iş geliyor CIA ajanı Frank Terpil ve onun da amiri pozisyonunda Paul Henze'ye dayanıyor, hadise. Sırtını NATO-ABD'ye dayamış olan "örtülü harp" yöntemiyle çalışan bir silsile var, burada...

O zaman "dinci teröristlerimiz" yok henüz*.'

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Sonradan o döneme uygun oyuncular getiriliyor. Değişen konjonktüre bağlı olarak onlar da hesaba dâhil ediliyor...

Bu arada İpekçi Suikastı ile Milliyet'in satılması arasında bir paralellik var mı?

Evet, bir de işin medya tarafı var. Ercüment Karacan zaten 1978'te, 79'a girildiğinde gazeteyi satmak istiyor. Abdi İpekçi onu engellemeye çalışıyor. Abdi İpekçi burada daha uzlaşmacı, CHP-AP koalisyonunu dile getiriyor örneğin. Bu fantastik bir şey gibi gelebilir o dönemde. Bunların uzlaşmayacağı belli diye düşünülebilir. Ama İpekçi kendi tezi çerçevesinde bir yayıncılık yapıyor. Bu tez de doğru bir tez. İpekçi genel gidişata yani rüzgâra ters yönde koştuğu için "onu da, gazetesini de elimine etmemiz gerekir." diye düşündüklerine kuşku yok. İpekçi Suikastı'nın ana nedeni elbette Milliyet'in el değiştirmesini sağlamak değildi, bununla birlikte sözünü ettiğim faktör suikastın sebeplerinden biriydi...

Neticede o zaman çok fazla tanınmayan Aydın Doğan Milliyet'in yeni sahibi oldu. Ne zaman? 12 Eylül'den birkaç hafta sonra...

Vehbi Koç'a, yani geçerli olan sistemin, egemenlerin menfaatleri dışında asla hareket etmeyeceği belli olan bir numaralı işadamına yakınlığıyla bilinen Aydın Doğan'a gazete veriliyor. Bir başka deyişle, Milliyet "emin ellere" teslim ediliyor! Tam 13 yıl sonra da "Devlet Gazetesi" Hürriyet "emin ellere" teslim edilmişti, hatırlarsanız...

Neticede, Milliyet 12 Eylül ihtilalinin şartları içinde başaramasa bile en azından sonradan sistem eleştirisi yapabilecek ya da İpekçi suikastını gerçek anlamda deşifre edebilecek bir yapılanmaya tabi ki teslim edilmiyor.

AN K ARA-VVASH İ NGTON HATTI

106

Abdi İpekçi cinayetinde Abdullah Çatlı'dan daha geriye gidebiliyor muyuz?

Tabii ki...

Sanırım üzerinde üç beş sene çalışarak bu işi Uğur Mumcu belli bir yere kadar çözmüştü.

Buradaki genel yapıyı çözdü. Bunu çözdü ama Uğur Mumcu'ya genel anlamda baktığımız zaman bu çizgiye yakın bir isim. Devlet yapılanmasındaki Amerikancı çizgi netice itibarıyla Türkiye'ye Amerikancı veya gayri milli bir yapı olarak görünmüyor!

Onun belli bir söylemi var. Yani onun yerli gibi görünen; Atatürkçü gibi görünen bir söylemi var. Bu başka bir şey. Ama Uğur Mumcu bu çizgiyle aynı doğrultuda hareket eden birisi. Yani 9 Martçı olması

denklemin dışına çıkması anlamına gelmiyor. Belki zaman zaman devlet eleştirisi yapıyor. Ama bu devlet eleştirisi onun tam olarak resmi çözmesini sağlamıyor.

Kemalist, ulusalcı, vatansever, yurtsever vs. Bütün bunlar biraz da bilinçli oluşturuluyor herhalde.

Elbette bilinçli oluşturuluyor. Uğur Mumcu'nun çözdüğü olaylardan bir tanesi 12 Mart döneminde daha büyük ceza almaktan kurtarılan Abdullah Öcalan'ın nasıl daha sonra derin devletin elinde, yani o çizgide palazlandığını çözmüş olmasıyla ilgili. Ocalan'la ilgili olarak, 12 Mart döneminin savcısı Baki Tuğ tam ceza verilecekken MİT tarafından kendisine "bizim adamımızdır" yazan bir kağıt geldiğini ve uzun süre ceza almak yerine 3 aylık ceza ile kurtarıldığını Uğur Mumcu'ya söylüyor. Uğur Mumcu o kağıdı Baki Tuğ'dan alamadan hun-

AMERİKÂN İKTİDARININ SONU

R!3

har bir suikasta kurban gitti. Bu da onun bir takım şeyleri çözmüş olmasıyla alakalı, yani sisteme temel anlamda muhalif olmayan, ama zaman zaman eleştiriler yapabilen bir insanın dahi hayatının tehlikede olabileceğini burada görüyoruz.

Provokasyonlar...

1990'lardaki provokasyonların başlangıcı Muammer Aksoy ise yani 31 Ocak 1990, oradan itibaren bugüne kadar gelen bir hat çekmek lazım. Oradan bugüne kadarki faili meçhullerle, 1980 öncesi faili meçhullerin ortak tarafı bazen farklı biçimde de çalışan tetikçileri olsa da, kamuoyunda sarsıcı eylemler yapmak suretiyle büyük etki yaratmak, bu etkiye bağlı olarak büyük bir yığınlık ve kutuplaştırma meydana getirmek, farklı kesimler arasında büyük bir uçurum oluşturmak ve karşılıklı olayını geliştirmek amacını taşıyor.

Bir kaos oluşturmak...

Evet, bu kaos ortamında Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması, genel anlamda Türkiye'nin gidişatında, Türkiye'ye ekonomik anlamda olsun, prestij anlamında olsun bir engel çıkarılması, özel anlamda da daha çok bu toplumdaki polarizasyonun artırılması anlamında yani bir provokasyon hafızası maalesef Türkiye'de oluşmuştur. Her yeni provokasyon bu hafızayı tazeler, ne yazık ki...

Tetikçi, azmettirici, provokasyonun müteahhidi ve ondan sonra onların kullanıldığı ana mekanizmanın, asıl perde arkasındaki mekanizmaların bu yapıları kullanması söz konusudur. Buradaki metot gayr-i nizami harp metodudur.

AN KAR A-VVASH I NGTON HATTI

Türkiye'nin büyümesiyle ve istikrarıyla savaşıyor yani...

Evet, "Türkiye iyiye gidebilir veya evvah iyiye gidiyor" düşüncesiyle yapılıyor, bir bakıma...

O zaman olayın dış görünümüne bakarak fikir yürütmek son derece yanıltıcı. Yani öldürülen kişi Sosyalist, Kemalist, Liberal, Milliyetçi, Laik veya İslamcı olabilir, kimliği bu anlamda pek önemli değil...

Mesela, Ağca neden seçildi Papa Suikastı için? Bütün batı dünyası olayı nasıl algıladı? Hangi dinden olursa olsun batı dünyasındaki herkes nasıl algıladı? Papayı bir Müslüman Türk vurdu, diye algıladı! Öyle kabul etti. Bitti. Böyle algılandı. Herkes, sıradan vatandaş dış görünüşüyle bakar olaylara. Sokaktaki adam perde arkasına nasıl inecek? Basın inemiyorken, inmiyorken...

"Güneşin yarın sabah doğup doğmayacağı

bir varsayımdır." *Ludwig Wittgenstein*

Amerikan Rüyası/Kabusu Ya da 11 Eylül'ün Perde Arkası

Demirel'in aslında Türkiye'deki bu Amerikancı yapını kısa sürede deşifre etmiş olması lazım. Yani başbakanlık makamına gelen bir kişi ve deşifre etti ise bu durumda yürüttüğü politikalar kendisiyle, partisiyle, kendi siyasal hareket alanları veya ailesinin çıkarları ile çelişmediği sürece, o yapının etkinliklerine bir tür rıza mı gösterdi yoksa uzlaştı mı?

Demirel'in bu çizgiye itiraz etme şansı yoktu. Hiçbir şekilde yoktu. Siyasi hayatında kafaya nasıl geldiği, AP Kongresi ile nasıl seçtirildiği belli çünkü. 1964'te, bir yıl sonra iktidara gelmesine kesin gözüyle bakılan bir partinin başına getiriliyordu, dikkat edin...

Demirel, siyaset yaşamını devam ettirmek ve kendisi için, Demirel ailesi için bir çaba sarf ediyorsa -ki öyle- o çerçevede problemleri bir dönem de yaşasa -bunun 7 yılı siyasetten yasaklı olmaktır- bu tutumunu değiştirmiyor. Yani Demirel burada

AN KARA-VVASH I NGTON HATTI

iktidarda olsa da olmasa da, ne olursa olsun konumunu değiştirmiyor. Mekanizma yürüdüğü için bunun dışına çıkmıyor.

Ecevit, Amerika'ya kafa tuttu ama. Bu yapılanmayı Ecevit deşifre etmiş olabilir mi?

Bunu gördü fakat daha ileri gidemedi. Neden gitmedi? Çünkü yalnız kaldığını gördü. Ecevit kontrgerillayı ilk açıklayan siyasi liderdi ancak onun için kontrgerillayı ilk gören siyasi liderdi diyemeyiz. Çünkü kontrgerilla tarzı vuruşları itiraf etmese de ilk gören kişi başbakanlık makamına daha önce geldiği için Demirel olmalıdır. Ama Demirel zaten mevcut mekanizmaya itiraz edebilecek kimse değildi. Ecevit'in başbakanlığı 1974, Demirel'ininki 1965. Arada epey bir fark var...

Ecevit 1974 yılında ilk kez başbakan olduğu zaman kontrgerilla usulleriyle çalışan bir Özel Harp Dairesi'nin varlığını öğrendi. Özel Harp Dairesi Türkiye'de 1952'de NATO bünyesinde kurulmuştu. Burada mesela Özel Harp Dairesi'ni bu tarihten itibaren gelen herkes göremez mi? Yani onu biliyor, bir yapı olarak oraya gelen herkes biliyor. Ama bunun hangi usullerle, gayr-i nizami usullerle çalışıp çalışmadığını görmesinden bahsediyoruz...

1974 yılında Semih Sancar'la konuştuğu zaman bu yapının varlığını öğreniyor. Özel Harp Dairesinin Amerika'ya ait bir binada faaliyet gösteren departmanlarının olduğunu görüyor. Nasıl görüyor? O zaman bir problem çıkıyor. Dışarıdaki Amerika ile Ankara arasında bir problem olarak düşünün. ABD tarafından Özel Harp Dairesi'ne aktarılan 1 milyon dolarlık bir para var. Bunu artık biz vermeyeceğiz, başınızın çaresine bakın, diyorlar, Bir takım tartışmalar oluyor.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Burada Genelkurmay Başkanı Semih Sancar, bu parayı örtülü ödenekten sağlayabiliriz diye düşünüyor, problem o zaman ortadan kalkıyor. Parayı da dönemin başbakanı Ecevit'ten istiyor. Ama Ecevit'e de bu ÖHD'yi anlatmış oluyor. Anlattığı zaman Ecevit öğreniyor. Ecevit'in bunu hemen deşifre ettiğini göremiyoruz. Ecevit bunu 1978 yılında bir cümleyle kamuoyuna söyledi, bir de 1990'da Milliyet'e söyledi. Bir daha da hiç konuşmadı.

Özal'ın, kendisine yönelik suikast sonrasında "Açıklayamam" cümlesiyle birlikte düşünülebilir mi bu?

Kesinlikle...

Ecevit yine de belli ölçüde bir duruş sergiledi diyebilir miyiz?

Her zaman değilse de çoğunlukla sergiledi diyebiliriz...

Fakat son dönem performansı bu çizgiye uymuyor.

Uymuyor. Yani burada kimi zamanlar inişli çıkışlı bir seyir izlediği söylenebilir. Onları tekrarlamaya gerek yok. O belli zaten. Ama 1977 yılındaki suikast olayından itibaren 1974 yılında Semih Sancar'dan öğrendiklerini birleştirdiğini söyleyebiliriz.

O dönemde Ecevit'e biri dışarıda diğeri içeride iki suikast girişimi var. 27 Temmuz 1976'da ABD'de Rum Stavro Skopetrides'in eylemi. İkincisi 28 Mayıs 1977'de izmir- Çiğli'deki silahlı eylem. Ben her ikisinin de Ecevit'i korkutmak amacıyla yapıldığını düşünüyorum, açıkçası...

Bu yargıya şundan dolayı varıyorum. Ecevit 1976'da ABD'deki ziyarette CHP lideri sıfatıyla bulunuyordu. İktidara yaklaştığı bir dönem, yani...

A N K A R A - W A S H i N G T O N HATTI

1977 Mayıs ayının sonu ise CHP'nin iktidara gelmesine çok büyük ihtimal verildiği, genel seçime birkaç gün kalmış bir zaman dilimi zaten. Toplumda "Umudumuz Ecevit" çizgisi devam ediyor...

ABD'de siyahi bir FBI yetkilisi son anda üzerine atlayarak Rum eylemciyi etkisiz hale getirdi. Ecevit sağ salım kurtuldu. 28 Mayıs'ta Çiğli'deki suikast girişimi ve 5 Haziran'da seçim, hepsini birlikte düşünmek lazım...

Eşref Bitlis olayının perde arkasında neler var?

1993 yılına bakıyoruz: 24 Ocak Uğur Mumcu, 17 Şubat Eşref Bitlis, 17 Nisan Turgut Özal, 2 Temmuz Sivas provokasyonu!

Bu çerçevede baktığımız zaman Türkiye'ye yine bir operasyon yapılıyor, gayr-i nizami bir harp operasyonu yapılıyor. Biz burada asıl önemli olayı örtecek bir çizgi takip edildiğini söyleyebiliriz...

Yani burada 1993 yılında laik-anti laik kutuplaşma meydana getirecek iki sarsıcı olay, Uğur Mumcu ve Sivas olayı karşımıza çıkıyor. İkisinin arasında Eşref Bitlis ve Turgut Özal olayları var. Ve bunlar hayli kuşkulu ölümler. İlki kaza ikincisi doğal yollarla kalp krizi ile hayata veda ettiği sanılan iki kişi, iki olay. Bu iki hadiseyi diğer iki olayla eşleştirerek düşünersek daha doğru bir şekilde algılayabiliriz.

Orada bir hat çekiliyor. Yani Türkiye laik-antilaik kutuplaşmayla meşgul edilirken perde arkasında asıl operasyon gerçekleştiriliyor. Turgut Özal'ın zehirlenerek öldürüldüğü şeklindeki kuşklar Türkiye kamuoyunda artık giderek netleşmeye başlayan kuşkulardır. Bu konudaki soru işaretleri giderek artıyor.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bunun anlamı Olağan Şüpheliler filminin ünlü repliğindeki gibidir : "Ölmeyen söylenti söylenti değildir!" Burada her hangi bir konuyla ilgili bir takım kuşklar olgunlaşarak artıyorsa, durup düşünmek gerekir.

JFK örneğindeki kuşkular önce bastırılmıştı ama sonradan gerçek ortaya çıktı. Özal olayında da benzer bir yere doğru gidiyoruz...

Son çarpıcı örnek ise 11 Eylül saldırılarıdır. 11 Eylül'ün Amerikan derin mekanizmalarının gerçekleştirdiği bir olay olduğu konusundaki tezi "komplo teorisi" olarak nitelendirenler cephesindeki hiçbir kimse olayla ilgili en görünür gerçekleri, çelişkileri bile izah etmekten çok uzakta duruyorlar. Bakınız hem "komplo teorisi bunlar geçiniz" deyip hem de birebir kuşkular ama daha ziyade kanıtlar ortaya konduğunda bunlara birebir tek bir cevap dahi veremiyorsanız; onun yerine yine kanıtlara yanıt veremeyen Amerikan hükümet tezine inanıyorsanız, o zaman bunun adı gönüllü olarak dolmuşa binmektir, başka bir şey değil...

11 Eylül'ü Amerika'nın kendisi mi yaptı?

Bu tezi savunan başta Amerika'da olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde kitaplar, dvd'ler, belgeseller, söyleşiler, makaleler yayınlandı vesaire, yayınlanmaya devam ediyor. Ama biz bunlardan hiç etkilenmeden olayı kendi akıl kantarımıza vurduğumuz zaman ve hiçbir şekilde en baştan "Amerika yapmıştır/yapmamıştır" diye herhangi bir biçimde tavır takınmadan olayı incelersek nasıl bir neticeye varabiliriz?

Bir binanın yerleştirilen patlayıcılarla çökmesiyle bir binaya bir uçak çarpması ya da başka bir etkenle o binanın çökmesi arasındaki görüntüsel fark yüz seksen derecedir. Bunu te-

AN KARA-VVAS H i NGTON HATTI

matik kanallarda sıkça yayınlanan her hangi bir belgeseldeki görüntülere bakarak test edebiliriz en basitinden...

Yani ikiz kulelere patlayıcı mı yerleştirildi?

Binalara patlayıcı yerleştirildiğiyle ilgili tezin çok kuvvetli bir tarafı var. Orada Dünya Ticaret Merkezi sanıldığı gibi iki binadan oluşmuyor yedi binadan oluşuyor. Birçok kişi hala 11 Eylül günü sadece iki binanın çöktüğünü sanıyor! Hâlbuki hepimiz olay günü canlı yayınlarda ve daha sonraki sayısız yayınlarında da gördük ki olay günü üçüncü bir bina daha un ufak oldu. Bu DTM/ Dünya Ticaret Merkezi-7 binasıdır...

Bu bina o ikiz kulelere en uzak konumda bulunan bina idi. O kompleks içinde yani Dünya Ticaret Merkezi kompleksi içerisinde bulunan bir binaydı. 47 katlı bu bina uçak filan çarpmadığı halde çöktü. Nasıl çöktü? O da içine kat ederek çöktü. Ben etrafımdaki herkese soruyorum. O gün kaç bina çöktü, diye. Herkes hala ısrarla "İki bina" cevabını veriyor! Gözümüzün önünde olduğu halde bu cevabı veriyoruz. Neden? Bir illüzyon yaşatıldı bizlere de ondan...

İkiz kulelere bu DTM-7'den daha yakın olan kompleks içindeki bir başka çelik konstrüksiyonlu bina var mesela. Bu bina ciddi hasar gördü ancak çökmedi. DTM-7 gözle görülür en ufak bir hasar görmemesine rağmen ikiz kulelerin çökmesinden yedi saat sonra çöktü. Ama ne Amerikan kamuoyu ne de dünya kamuoyu bu binanın neden çöktüğü ile ilgili bir tartışmayı hiç yaşamadı. Sayısız insan böyle bir binanın da o gün çöktüğünden bile habersiz!

Amerikan resmi tezi yani Amerikan hükümetinin, devletin tezi DTM-7'nin çöküşünü ikizlerin çökmesi nedeniyle meydana gelen sarsıntıya, ayrıca bu binadan kopan parçaların

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

gidip -en uzaktaki- yedinci binada yangın çıkarmasına, yangının da binayı çökertecek duruma getirmesine bağlıyor ki, böyle bir savunma dünyanın en büyük safsatası anlamına geliyor.

İkizlerin sarsıntısı daha yakın binalarda çökmeye neden olmuyor ama en uzaktaki binayı çökertebiliyor!

Kaldı ki bırakın sarsıntıyı veya yangını, bu yedinci binaya uçak da çarpsaydı çökmesi mümkün değildi.

Çünkü uçakların çarpmasıyla veya başka nedenle büyük yangınlar çıkması suretiyle falan çöken bir çelik konstrüksiyonlu bina yok dünyada. Kesinlikle yok. Yani fizik kurallarına aykırı bir resmi tez var burada. İkizlerin çökmesini açıklamaya çalışan resmi tez gerçeği yansıtmıyor. Böyle bir çarpmanın en fazla yaratacağı hasar çarptığı katlardan yukarıya kadar olan kısımları bir demir iskelet halinde bırakmasıdır. Daha fazla değil. Binayı çökertebilecek kadar değil. Asla...

Özetle ikiz kulelere önceden patlayıcı yerleştirildiği yönündeki tez güçlenmiş oluyor. Bu tez, DTM-7 binasından yapılan bir yönlendirme ile ikizlere yerleştirilen patlayıcıların harekete geçirildiği ve binanın böylelikle çökertildiği savına dayanıyor...

Peki, çöken iki binadan en uzak mesafedeki 47 katlı o binada kimse yok muydu?

Bu binada kimsenin burnu bile kanamadı, tek kişi hayatını kaybetmedi. Bina boşaltıldı, sonraki saatlerde de çöktü! Bina Amerikan gizli servis elemanlarının da çalıştığı bir bina olarak tanımlandı...

11 Eylül olayı ile ilgili kuşkular giderek hızla artıyor diyorsunuz, özetle...

AN KARA-VVASH i NGTO N HATTI

Büyük kuşkulardan ama bu arada artık kesinleşmiş kimi bilgi ve belgelerden söz ediyoruz. Tabii sadece ikiz kulelerle ilgili olanlardan değil, Pentagon'a çarpan uçaktan Muhammed Atta'nın bagajı ile ilgili çok tartışmalı alanlarda giderek artan çok ciddi şüphelerden ve net bilgilerden de bahsediyoruz..

Hepsi giderek artıyor ve parçalar birleşiyor. Ama resmi tezin aleyhinde birleşiyor! Bu konuda çok detaylı olarak DVD formatında bir belgesel çıktı. "Loose Change" Bunu hazırlayan kadro da başlangıçta bu işin Derin Amerika tarafından yapılmadığına inanıyordu. Ama sonuç olarak bambaşka bir noktaya gelmiş oldular, yaptıkları araştırmalar çerçevesinde. Bu belgeselde ortaya konulan belgelere karşı Amerikan resmi tezi dökülüyor. Bunu açıkça görüyorsunuz...

Bir de Türkiye'de Salyangoz Yayınları'ndan çıkan ve "Amerikan Yalanları" adıyla yayınlanan bir belge-kitap var. Rowland Morgan ile Ian HenshalPun imza attıkları bu kitap, 11 Eylül'le ilgili Amerikan resmi tezinin ipliğini gerçek anlamda pazara çıkarıyor...

Kitaba iki yıl önce yayınlandığında ABD Dışişleri Bakanlığı cevap verdi, yalanlama gönderdi. Kitabın Türkçe baskısının sonuna bu cevap kısmı da eklenmiş Orada Dışişleri Bakanlığı'nın savunmasını okursanız zaten Amerikan resmi tezinin ne kadar yalınkat olduğunu, ne kadar çaresiz kaldığını rahatlıkla görebilirsiniz...

Bu süreç neyi amaçlıyor?

Amerika'da bir nevi "azgınlık çizgisi" olarak tanımlayabileceğimiz Neo-Con ideolojisi hegemonyaya dayalı bir güç olarak dünya siyasetine bakan o anlayış, 1992'den itibaren bir senaryo yazdı, o senaryoyu adım adım uyguladı...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

O senaryoyu Baba Bush uygulamadı. Öncelikle 1992 seçimini kaybetti zaten. Onun dışında, başkanken uygulayamadı. Birinci körfez savaşında, Birinci Bush Saddam'ı halledebilir diye düşünüldü. Ama ABD daha ileriye gitmedi. Bush o vakit şunu düşünmüş olmalı: "Saddam'ın kellesini koparabiliriz ama kaotik bir ülke olan Irak'ı ele geçiremeyiz."

O gün olan durum bu. Ama hâkim güçler onun yapmadığı operasyonu oğluna yaptırılar. ABD gayri meşru bir savaş tezgâhlayarak girdiği Irak'ta büyük bir batağa saplandı ve neticede Irak'ta yenildiği kesinleşti.

1992 kurgusunda yer alan adamlar belli. Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz...

Donald Rumsfeld'in eski Cumhuriyetçi başkan (1974-1976) Gerald Ford'la Oval Ofis'teki fotoğrafları geçenlerde yayınlandı. Gerald Ford'u başkan olarak nereden hatırlıyoruz? Nixon istifa etmek zorunda kalınca başkan yardımcısı Gerald Ford başkan oldu. Yani o çizgi neticede. Mesela, İkinci Bush'un siyasi babası Reagan'dır. Reagan'ın siyasi babası da Edgar Hoover!

Daha genel anlamda baktığımız zaman böyle. Başından beri sağcı kanat dediğimiz şey var ya, o çizginin günümüzdeki yansımasıdır Neo-Con'lar. Buraya ters adamlar kim? JFK ya da Clinton. Clinton tümüyle karşı koyan bir kişi değil ama bu Irak Operasyonu'nu uygulamayan kişi. Clinton'ın başına Monica Lewinsky çorabının örülmesinin sebebi bu zaten...

Clinton elbette Lewinsky ile ilişkiye girdi. Ama dikkat edin Clinton'ın böyle on tane falan gönül macerası var. Normalde gizli kalır bu tür olaylar! İçlerinden birinin çekilip açığa vurulmasının sebebi şuydu...

AN KAR A-VVASH i NGTO N HATTI

Clinton bir daha başkan olabilecek miydi? Amerikan yasasına göre üçüncü defa başkan olamıyorsunuz. Peki, Clinton'a niye operasyon yapılıyor? Orada amaç direk Clinton değil. Demokratlar'ın bir dönem daha gelme şansını sıfırlamak...

Clinton böyle bir hadise yaşamasına rağmen seçimi aslında yine de Demokratlar yani Al Göre kaybetmemişti! Öyle bir hile yapıldı ki zaten kafa kafaya giden sonuçlar manipüle edildi. Gerçekte Florida'da çok az farkla, birkaç yüz oy farkla Al Göre kazanmıştı. Bu engellenmeseydi, Florida'daki 25-0'lık sonuç toplamda Al Gore'u başkan yapacaktı...

Zaten genel toplamda 600 bin oy farkla Göre kazanmıştı ancak Amerikan seçim sistemi bu toplam oya dayalı bir sistem değil. Yani toplam oya bakarak başkanını seçmiyor. İkinci seçmen dediğimiz seçmen var. Her eyaletin vekil sayısı farklı ama senatör sayısı sabit yani iki. Bu vekil ve senatörlerin toplam sayısı ikinci seçmenin tamamını oluşturuyor ve başkanı son tahlilde bunlar seçiyor.

Florida'daki 25 milletvekili ile iki senatör Florida'nın ikinci seçmeni oluyor. Bu milletvekilleri ve senatörler -Temsilciler Meclisi ve Senato- Kongre'yi oluşturuyor...

Her eyalette dar bölge seçim sistemi geçerli. Örneğin Florida'da 25 vekil var. Siz orada bir oy farkla bile rakibinizi geçtiğiniz zaman 25-0 yapıyorsunuz. Nispi temsil sistemi uygulanmış olsaydı böyle bir durumda 13-12 kazanacaktınız. Ama dar bölge ile bütün vekillikleri alıyorsunuz. Florida'daki 25 fark toplam oylamada Bush'u başkan yaptı...

Allem ettiler kalem ettiler. Birçok kez oyları saydırdılar. Açıkça Florida'da Bush'un kardeşinin vali olduğu eyalette bir hile uyguladılar. Kıl payı Bush'a kazandırdılar. O da yetmedi, sonunda tartışmalı seçim Anayasa Mahkemesi'ne gitti. Ana-AMERİKAN İKTİDARININ SONU

JEI

yasa Mahkemesi'nde tek oy farkla başkan seçildi. Çünkü oradaki siyasi dengede Cumhuriyetçi üye bir fazla idi!

Demek ki Clinton'a bu operasyon yapılmasa Demokratlar'ın seçimi rahat kazanacağı anlaşılıyor. Bunların hepsi artık ortaya çıktı Bunlara elbette yine komplo teorisi diyen kişiler çıkıyor ama bu cephedekiler bu olayları hiç araştırmadan kafalarına estiği gibi ortaya çıkan haberlere, bilgi ve belgelere aldırmandan o süreçle yeteri kadar ilgilenmeden komplo teorisi deyip kafa konforlarını korumayı tercih ediyorlar. Böyle bir tavır şayet saflık veya gaflet değilse gerçeğin hasıraltı edilme sürecine yardımcı olmak demektir.

Amerika, örneğin Irak'a insan hakları, demokrasi, özgürlük getirmek için, iyilik yapmak için geldiğini söylüyordu...

ABD'nin kendi demokrasisinin ne denli sorunlu olduğu 2000'deki seçim kampanyası ile birlikte anlaşılmıştı. 2002-2007 arasında da Amerika'nın Irak Savaşı ile ilgili bütün gerekçeleri, bütün tezleri boş çıktı. Bunların hepsinin hurafe olduğu anlaşıldı. El-Kaide ve Saddam arasında hiçbir bağlantı olmadığı kanıtlandı. Ayrıca Irak'taki kitle imha silahları tezinin tümüyle yalan olduğu ortaya çıktı.

"Doğruluk sonsuzluğun güneşidir.

Nasıl olsa doğar."

Wendell Phillips

"Hani Sahipleri Yurdun!"

Türkiye-ABD İlişkilerindeki Büyük *Kırılma* :

Tezkere ve Sonrası...

Şimdiye kadar, Türkiye'nin kaderinde etkin olan Amerikancı çizgiden, bir 'derin' örgütlenme ve yapılanmadan söz ettik. Peki bu vatanın sahipleri yok mu?

Evet, bu anlamda son dönemdeki ilk en önemli gelişme Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanlığına geldiği 1998'den itibaren yaşanan ve 28 Şubat çizgisinin tam tersine olan gelişmedir...

Bu noktadan itibaren milli ve yerli çizgi Türkiye'de çok kuvvetlendi. 1999'da Orgeneral Hilmi Özkök 1.Ordu Komutanı, 2002 yılında da Genelkurmay Başkanı oldu. TSK'daki sürecin Türkiye'de çağın koşullarını daha iyi okuyabilen, akılcı ve demokrat bir çizgiyi meydana getirdiğini görüyoruz.

Bu çizgi Org. Özkök döneminde daha da gelişti... Ve o zaman Özkök'e karşı propaganda yapan, yani 28 Şubat çizgisinin devam etmesini isteyen kanat ve onun basındaki ayağı o

AN KAR A-VVASH i NGTON HATTI

dönemde hatırlarsanız 2003 baharından itibaren kazan kaynatmaya çalıştılar, mesela o dönemde "genc subaylar tedirgin" kampanyasını görüyoruz.

Bunun anlamı, Özkök'ü siyasal iktidara yeterince hareket çekemediği için eleştirmek, pasif kaldığı konusunda bir propaganda yapmak ve hükümetin yörüngesine girdiği konusunda bir yanılsama oluşturmaktır. Bu iddiaları tamamen gerçek dışıydı...

Bir süre önce Nokta dergisinde yayınlanan belgelere dayalı "darbe günlüğü"nde de görüyoruz ki, demokrasi karşıtı/Amerikan etkisindeki Ulusalçı kanat hükümete 2004 genel seçimleri öncesinde muhtıra vermek amacıyla Özkök'e baskı yapmaya çalışmışlar. Org. Özkök 11 Nisan 2007'deki açıklamasıyla "Asla böyle bir olay yok" dedi mi? Hayır demedi. Yaptığı açıklama ile dolaylı da olsa olayı doğrulamış oldu...

Günlükten bakıyoruz, 3 Aralık 2003 tarihindeki YAŞ hazırlık toplantısında bu tür darbe isteyen görüşlerin dile getirildiğini biliyoruz. Tabi ki bu sadece Aralık ayında olmuş bir şey değil, 2003 yılında kuvvetlenerek giden bir süreç. Ordunun üst düzeyinde böyle olmasına rağmen Orgeneral Özkök, "Hayır ben muhtıra vermeyeceğim" diyor. Orgeneral Özkök'ün bir tek kelimesiyle bu iş olmuyorsa darbe olmayışını sadece böyle bir cevapla açıklamak çok yüzeysellik **olur**.

Demek ki devlet yönetiminde, Ankara'da bir takım şeyler değişmiş. Arka planda daha genel anlamda bir gücün, yani darbeci olmayan demokrat bir gücün varlığı söz konusu. Bu da Türkiye'de 1998'den başlayan, 1999'da gelişen ama 2003 yılından itibaren iyice ivme kazanan bir yörünge değişikliği olduğunu gösteriyor. Burada en önemli kilometre taşı 1 Mart 2003 tezkeresidir.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

ETİ



Derrida, tezkerenin geçmediği günün akşamı, Türkiye'den bir yazar dostunu arayarak, "Çok sevindim" demiş. Bunu bana telefon ettiği kişi söylemişti. Peki, 1 Mart tezkeresinin geçmemesi ne anlama geliyordu?

1 Mart tezkeresi Türkiye'deki yerli ve milli çizginin Türkiye'nin lehine, gayet tabii Amerika'nın aleyhine geliştiğinin en bariz göstergesidir. Bu çok net bir gerçektir!

Bunun neticesi olarak da 15 Mayıs 2006 tarihinde Türkiye Amerika ekseninden, 1944'ten beri bulunduğu ABD yörüngesinden çıkmıştır. Ankara o andan itibaren bağımsız stratejik kimliğini kazanmış durumdadır.

29 Ekim 1923'ü, Cumhuriyetimizin ilanını bir başlangıç olarak ele aldığımızda, Cumhuriyet tarihimizin en önemli olayıdır, 15 Mayıs 2006 Hadisesi...

Ama Türkiye'nin ABD ile ilişkileri sürüyor...

Tabii ki sürecek. Biz burada söylediğimizden Amerika ile bütün ilişkilerin kesilmesini anlamamalıyız. Örneğin, Türkiye'de İncirlik Üssü'nün bulunması diyelim, şu anda bunun aksine bir gelişme olarak görülüyorsa bu tamamen yanlış değerlendirme olur...

Hatırlayalım, Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Dan Fried 15 Mart 2007'de "ABD olarak Ermeni tasarısı konusunda bir yanlışlık yaparsak, Türkiye İncirlik Üssü'nü kapatabilir" demişti!

Bunu bizim devlet yetkililerimizden birisi veya bir hükümet mensubu söylese hamasi bir çıkış olarak değerlendirilebilirdi. Ama bunu direk Amerikan Dışişleri yetkilisinin söylemesi Türkiye'nin burada ne kadar farklı bir konumda olduğu-

AN K ARA-VVASH i N GTON HATTI

nu gösteriyor. Şimdi bakınız, böyle bir açıklamaya bu zamana kadar rastlamak mümkün müydü? Amerika'nın Irak'ta artık kesinleşen yenilgisi, sözünü ettiğim bağımsız ve milli çizgiyi iyice kuvvetlendirdi...

2006 Mayıs ayından itibaren bu gelişme sağlanırken bir takım provokasyonlar da başladı. Bu süreci test eden ekonomik ve siyasal provokasyonlar oldu...

Bunlar 17 Mayıs Danıştay Provokasyonu ile 15 Mayıs'tan başlayarak Haziran ayının ilk haftasına da sarkan "ekonomik provokasyon" -hatırlarsanız medya bunu hafif bir ekonomik sarsıntı diye algılamıştı- yani ekonomimizin test edilme süreci yaşandı...

Piyasalarımızdan milyarlarca dolar sıcak para çekilerek ekonomik kriz çıkarılmak istendi. Ancak bu başarılamadı. Çünkü artık devir değişmişti. Bu paranın yerine ekonomik çöküntüyü önleyen aynı oranda sıcak para konulabildi...

Daha sonra 2007'de Hrant Dink ve Malatya provokasyonları yaşandı...

Bunları tam olarak nasıl değerlendiriyorsun?

Bunlar, 28 Şubatçı "örtülü harp" yöntemiyle çalışan kalıntıların tekrar gücü ele geçirmek için yaptığı operasyonlardır ve başarılı olamamışlardır!

Bundan sonra da başarılı olmaları mümkün değil. Çünkü Türkiye'de bu eksen değişikliği çok temel bir realitedir. Devletin bütün temel kurumlarında yaşanan bir gerçekliktir. Dolayısıyla ABD'nin kontrolünden çıkmış bir Türkiye çağdaş ve demokratik bir ülke olarak bir bölgesel güç olarak sahnededir...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Zaten İslam dünyasında, Ortadoğu'da ve genel anlamda dünyada prestiji çok yüksek olarak seyreden ve sürekli olarak bu noktada gelişen bir Türkiye var. Bu gerçeği daha fazla algılayabileceğimiz örnekler henüz tam anlamıyla görünmüyor olabilir ancak elbette bunun yansımaları gözlenebiliyor. Giderek daha çok gözlenebilecek...

Türkiye'nin artık bölgesinde lider ülke olarak ortaya çıkmaya başladığını görüyoruz. Türkiye'nin buradaki etkili rolü bağlamında olaylar meydana geliyor. Tarihte ilk defa Suriye Cumhurbaşkanı Türkiye'ye geldi. Yine tarihte ilk kez Suudi Arabistan Kralı Türkiye'ye geldi...

Pakistan, Amerikan ekseninin dışında bir pozisyon almaya başladı. Türkiye-İran ve Türkiye-Suriye ilişkileri hiç olmadığı kadar gelişiyor. Amerika'nın Irak'ta yenilgisi giderek daha da ağırlaşıyor.

"Yenilmez" denilen İsrail ilk kez Lübnan'da ciddi bir yenilgi aldı, Hizbullah karşısında...

Bu çerçeve içerisinde Türkiye'nin rolü genetiğine uygun olarak yani Osmanlı'nın emperyal (emperyalist değil, çok uluslu) vizyonuna uygun olarak geliyor. Çok uluslu bir yapıyı Osmanlı'nın yürüttüğüne dair örnekleri şimdi birçok ülkeler burada bir takım şeyleri başaramadıkları zaman, özellikle kaynayan bölgelerde bunlar büyük sıkıntı meydana getirdiği zaman, bu projenin Osmanlı tarafından geçmişte başarıldığını görüyorlar.

Türkiye doğal olarak yine burada Amerika'nın bölgeden çekilmesinden sonraki süreçte Kuzey Irak'ta da etkili olacaktır. Kerkük sorununun ileriki yıllarda ama uzak olmayan bir gelecekte tam manasıyla çözüleceğini, Kuzey Irak'taki bugün-

AN KARA-VVASH İNGTO N HATTI

kü çatışma resminin, sorunlu resmin ileriki birkaç yıl içerisinde başlayarak normale döneceğini düşünüyorum.

Bu dediğim hadisenin, Türkiye'de önümüzdeki yıllarda yapılacak siyasal reformlar, sistematik reformlarla birlikte eyalet sistemine geçilmesi ve de başkanlık sistemine geçilmesiyle bağlantılı olarak, Türkiye'de yaşanacak büyük çapta önemli ve güzel gelişmelerle paralel olarak gerçekleşecek kanaatindeyim...

Uğur Mumcu, Ocalan'ın bir Amerikan projesi olduğunu iddia ediyordu. Bu doğru mu?

Evet, baktığımız zaman 1980 öncesi yapıyı kurgulayan Amerika, bir şekilde ceza almayan Abdullah Ocalan ve daha sonra Abdullah Ocalan'ın 1978-1979'da başında bulunduğu PKK'nın güçlen(diril)mesi ve sonradan 1984'de birden bire vahşi baskınlarla ortaya çıkması: Resim budur...

15 Ağustos 1984'te Şemdinli ve Eruh baskınıyla ortaya çıktı, ABD destekli PKK terörü ve Türkiye'yi can evinden vuran bir süreç başlamış oldu. Şimdi hiçbir şey bilmediğimizi farz ederek şöyle düşünelim...

O anda Türkiye'de hangi güç hâkim? 1984 yılında demokrasiye geçileli birkaç ay olmuş ama darbe yönetimi etkinliğini sürdürüyor. Çünkü Türkiye'de 12 Eylül yönetiminin zehirleyici etkileri büyük oranda 1985 Eylül ayına kadar devam etmiştir. Yani 1984 yılında tam da bu olayların bu döneme denk gelmesi Özal hükümetinin hızını kesmeye, gidişatını da kontrol etmeye yarayan ve Türkiye'nin kendi kabuğunu kırmaya başladığı bir zaman diliminde ülkemizin önüne çok ağır bir faturanın çıkarılmasıyla ilgili bir sürecin başlangıcıdır.

1983'ün son ayında kurulan yeni hükümetin, Özal'ın başbakanlığını yaptığı ANAP iktidarının ilk kırk günde önem-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

li ekonomik reformları gerçekleştirdiğini ve Özal'ın en başarılı döneminin 1984-1987 yılları arasında yaşandığını hatırlayalım...

Türkiye'nin önüne tam da böyle bir zamanlamayla terör belası konuluyor, dikkat ediniz...

Kurgusal bir terör belasıdır, bu. Şöyle düşünün. 12 Eylül yönetimi o dönemde 1980'in sonbaharından itibaren herkesi içeri alıyor. Sağı solu ne var ne yoksa hepsini içeri alıyor. Astığı astık kestiği kestik bir yönetim. Egemen mi, hem de nasıl. Her tarafta hâkim...

Böyle bir dönemde normal şartlar altında 1978-1979'da palazlandığını düşündüğümüz bir PKK hareketinin, 1980-1984 arasında un ufak edilmiş olması gerekirdi değil mi? Evet, normal şartlar öyle olması gerekirdi. Ama olmadı. Neden acaba?

Tersine 1984'de birden parlayan ve büyümeye başlayan, bir kâbus dalgası gibi PKK terörü güçlenmeye başlıyor. Bakınız bu kurmaca, bir kontr harekettir. 12 Mart öncesinden beri "gizli resmi sakı"da yetiştirilen Öcalan'a PKK kurdurulmuş ve PKK bu ülkenin **bu milletin** başına 1984'den itibaren özellikle bela edilmiştir! Bunun arkasında Amerikancı çizginin bulunduğu konusunda benim en ufak bir şüphem yok.

(geçenlerde bir aydınımız, "Türkiye'de seçkinler, milleti aptal yerine koyuyor, hatta milleti görmüyorlar, milletin olmadığı bir siyasal kültürün içindeler" diyordu...

Milletsiz bir devlet ya da milletin hizmetinde olmayan, onu horlayan, onu aşağılayan, onun mutlu, özgür ve zengin yaşaması yönünde çalışmayan; Amerika veya başka güçlerin

ANKARA-WASH i NGTON HATTI

çıkarlarını kendi milletin menfaatlerine önceleyen, o doğrultuda iş gören seçkinlerin dönemi kapanıyor...

Şimdiye kadar genel anlamda devletin milletiyle ilişkileri sorunlu bir şekilde araya ciddi mesafe koyarak devam etti. Barışmadı. Bunu resmi politika olarak böyle olmasını arzu ettiği için yaptı. Bu devir artık sona eriyor.

O yüzden devletin yeniden şekillendiği bu dönemde Türkiye'deki tüm farklılıkları, bütün kompartımanları birlikte götürmek, hiç birini zayıf etmeden götürmektir, önemli olan. Ve başarılması gereken...

Elbette bu dediğimizi demokrasi içerisinde ve demokrasiye hiçbir şekilde zarar vermeden insanları gündelik hayatlarında bir cenderenin içerisine sokmadan üstelik birbirleriyle birlikte yaşama kültürünü geliştirecek şekilde ve birbirlerinin farklılıklarını kabul edecek barış içerisinde yaşama sürecinin artık gerçekleşmesi lazım...

Devletle milleti barıştırma süreci hayata geçtiğinde bu hususlar da gerçekleşmiş olacaktır. Bu anlamda Türkiye kendi kurgusal sorunlarından uzaklaşmış olacaktır. Şimdi bunun çok önemli temelleri atılıyor. Burada bu yörünge değişikliğiyle ilgili olarak bu yerli çizginin bu noktada Türkiye tarihi açısından çok önemli bir başlangıç meydana getirdiğini düşünüyorum. Bu başlangıç tabii şu anda kamuoyunda algılanmayan bir gerçekliktir...

Türkiye'de özellikle siyaset kurumunun, medyanın bu gerçeklik çerçevesinde bu süreci akamete uğratabilecek davranışlarda değil, bu çizgiyi geliştirici, toplumsal barışı, devletle milleti barıştırma noktasındaki temeli geliştirici davranışlarda bulunması bekleniyor.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Bu çok hayati bir konu. Çünkü Türkiye artık enerjisini iç çatışmalarla, iç kurgularla, kumpaslarla ziyan etmek, harcamak yerine kendi geleneksel mirasına uygun bir şekilde, kendi gücü ve potansiyeli çerçevesinde ekonomik refah seviyesinin düzgün bir hale getirilmesi; dışarıda da kendi itibarlı, prestijli ve etkili rolünü geliştirmesi lazım...

Onun için öncelikle siyasal reformların çok ciddi bir şekilde yapılması elzem ve Türkiye'nin bu çerçevede peyderpey belki hemen anında olmasa bile belli bir zaman diliminde daha fazla vakit kaybetmeden bunu gerçekleştireceğini düşünüyorum.

Peki ya Avrupa Birliği süreci?

Avrupa Birliği'nin Türkiye'den istedikleri veya Türkiye'de görmek istedikleri standartlar ile Türkiye'nin kendisini geliştirmesi açısından yapması elzem olanlar arasında büyük ölçüde kesişen noktalar var. Bu bağlamda, Avrupa Birliği sürecini yaşaması Türkiye'nin lehine bir durumdur...

Bununla birlikte Avrupa Birliği zaman zaman Türkiye'yi istiskal ediyor ve bir takım ciddi sıkıntılar yaşıyor...

Bu açıdan baktığımız zaman, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ni **bir** amaç değil bir araç olarak değerlendirdiğini düşünmek mümkün...

AB yekpare bir parça değil ve onun kimi parçaları Türkiye'ye karşı -Ankara ev ödevlerini yaptığı halde- hasmane bir tavır sergilemeye devam ediyor...

Türkiye'nin önüne yeni ve sadece Türkiye'ye özgü engeller çıkarıyorlar. Din faktörünün de bu noktada etken olduğunu söylemeliyiz...

AN KARA-VVASH I NGTO N HATTI

Netice itibarıyla, 2014 yılı bir sınır olarak görülürse Türkiye'nin bu tarihe kadar Avrupa Birliği'nin taleplerini -onlar istediği için değil, kendisinin yararına olduğu için- hayata geçireceğini; ne var ki son tahlilde kesinlikle Avrupa Birliği'ne girmeyeceğini "Herkes yoluna" diyerek el sallayacağını düşünüyorum.

"Amaçlarımız bizden daha temizdirler."

A. B. Alcott



Türk Politik Yaşamında Bir Milat: Turgut Özal *Özal Suikastı ve Kuşku Ölümü...*

Özal'ın kendinden öncekilerden farkı neydi? Özal'ın iktidarı nasıl bir değişimi ifade ediyordu? Özal'ın Amerikancı yapılanmaya karşı pozisyonu neydi?

Özal'ın siyasete atılmadan, devlet yapılanması içerisinde, devlet bürokrasisi içerisinde en uzun hizmeti yapan siyasal lider olduğunu öncelikle belirtmemiz gerek. Yaklaşık 12 yıl yani 68-80 arasında bu devlet bürokrasisinde yolu var. DPT'den başlayan bir devlet tecrübesi var. 12 Eylül'ü müteakip Başbakan Yardımcılığı geliyor...

Veto edilmeyişi, elbette Turgut Özal'ın Amerika'nın adamı gibi lanse edilmesine neden oldu. Ancak bu bir yanılsamadır. Özal'ın siyasal taktiği, stratejisiyle ilgili olan bir konuydu bu.

Özal 1977 yılında Milli Selamet Partisi'nden seçilseydi yasaklı olacaktı, dolayısıyla böyle bir oluşumun içine girmeyecekti. Burada bir kader noktası var. Onun dışında Özal bu sistemin dışında kalmak yerine sistemin içine girdi.

AN KARA-VVASH i NGTO N HATTI

Nasıl girdi? 12 Eylül rejiminin Başbakan Yardımcısı oldu, ekonomik reformları yani 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek üzere. Sistemin içine girdi ama kısa sürede askerlerle, o statükocu yapıyla da anlaşılamadı. 1982'de istifa ederek siyaset hazırlıklarına başladı.

Şimdi buradan itibaren Türkiye'nin hem ekonomik hem siyasal olarak statükonun cenderesi içinde tutulmuş, çağdaş bir görüntüye sahip olmakla birlikte, aslında antidemokratik ve bölgesinde de geleneksel misyonuna uygun olmayan ezümle prangaya vurulmuş bir ülke olduğunu görüyoruz. Özal'ın bunu fark ettiğini ifade ediyoruz.

Burada Türkiye 220 km hızla gidebilecek bir otomobil iken önce hızı kesilen sonra durdurulan ardından da garaja çekilen ve hareket edilmesine müsaade edilmeyen hantal bir otomobil gibi!

Atatürk'ün sözünü ettiği "muasır medeniyet seviyesine yükselme" çitası özellikle kırılmıştı. Bunun Amerikancı çizgisinin etkisiyle yapıldığını ve Türkiye'nin o yüzden pranga mahkûmu pozisyonuna konulduğunu düşünüyorum. İşte Turgut Özal bu prangaları açmak üzere yola koyuldu. Ve peş peşe bir takım reformlar yaptı. Ve çok daha fazlasını yapmayı düşünüyordu. Ne var ki, o noktada Özal'a resmen "Portakal, orada kal" dediler. Ve içerdeki hâkim olan Amerikancı çizgi Özal'ı engelledi.

İlk defa o zaman mı karşılaştı Amerikancı yapıyla?

Özal, Haziran 1988'de perde arkasına zerrece seyahat edilemeyen bir suikasta uğradı. Bu suikastın nedenini hiç kimse bilmiyor, tetikçi bir süre cezaevinde yattıktan sonra serbest

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

kalıyor. Perde arkasına seyahat etmek yasak, bu suikastın! Neden acaba?

Sonra da tutup "Özal zehirlendi" diyenlere "Hadi canım, komplo teorisi üretme" demek bu yüzden çok konforlu. "Özal aslında öldürüldü" denildiğinde buna karşılık komplo teorisi demek şahane de; gel gelelim, Özal suikastını hiçbir yere bağlamadan hatta merak dahi etmeden, örtbas edilmesine göz yumarak bu konuyu unutturmak neyin nesi?

Bir başka konu, Özal 1990 Eylül ayında Amerika'da Birinci Bush'un Irak harekâtı noktasında kendisinden yardım istediği zaman ona Türkiye'nin tarihi misyonu içerisinde Kerkük ve Musul'a girmesi gerektiğini söylüyor. Ekonomik anlamda da böyle bir desteğin, yani Türkiye'nin zararının karşılanmasının zorunluluğunu Bush'a ifade ediyor...

Bu olayın şöyle bir kıymeti var. Özal orada Kerkük ve Musul'la birlikte aynı zamanda zaten eyalet sistemini düşünen bir siyasal lider. Kerkük, Musul'un Türkiye'ye verilmesini talep ediyor, Bush'tan; böyle bir operasyona yardım etmemiz için bu noktada bir talepte bulunuyor.

Baba Bush'un kendisine söylediği pozitif cümlelerden bir yanılgıya düşüyor, yani aldatıldığının farkına varamıyor. Söz verildiğini sanıyor. Hata ediyor. Bu konuda Bush'u ikna ettiğini düşünerek Türkiye'de bu işe koyuluyor ve orada gayet tabii yalnız kalıyor.

En başta kendi partisi, Yıldırım Akbulut da dahil olmak üzere herkes karşısına geçiyor. Muhalefet zaten karşısında. Çünkü bütün bunları el altından organize eden taraf ABD eksenindeki yapı, yani Türkiye'deki Gizli İktidar!

Ve askerler: Mesela Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay "İrak'a gitmiyorum" diyor ve istifa etmek zorunda kalıyor.

AN KARA-VVASH i NGTO N HATTI

Orada Torumtay'ın hayır demesinin sebebi belli. Çünkü orada perde arkasındaki mekanizma hayır diyor.

Torumtay orada istifa etmek zorunda kalıyor ama asıl önemlisi Özal yalnız kalıyor. Sonuçta Amerika Türkiye'ye Kerkük ve Musul konusunda izin vermiyor ve Özal kaybediyor. Sadece Türkiye'deki statüko değil statükonun kullandığı bütün kesimler Özal'ın karşısına çıkıyor.

Herkes, mesela Akbulut'u tercih etmesiyle Özal'ın Akbulut'u rahatlıkla yöneteceğini filan düşündü ama bu dönem içerisinde hiç geçinemeyen bir ikili varsa, bu sadece Özal-Yılmaz değildi, Özal-Akbulut ikilisiydi aynı zamanda. Akbulut da çabucak gizli egemenlerin etkisi altına girdi, Özal'a ayak bağı yapıldı...

Mesut Yılmaz "Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in özel arzusuyla Özal'ın ilk kabinesine yerleştirilmiş bir kişiydi. Elmanın içine yerleştirilen kurt misali! Bunu tamamen böyle düşünün. Daha sonra Özal'ın da siyasal hatalarıyla birlikte Mesut Yılmaz geldi, ANAP'ı aldı Özal'ın elinden ve statükocu bir ANAP yaptı. Gizli İktidar'ın kurgusu böyleydi. Hadise aynen budur. Ama dediğim gibi bu süreçte Özal'ın da siyasal hataları oldu.

Özal döneminde Türkiye'nin çıkarlarına yarayan işler yapmaya başlayan ANAP kısa süre içerisinde devre dışında bırakıldı. Kısa sürdü bu dönem. 1983'ün sonundan 1989'a kadar sürdü. Özal Çankaya'ya kaçtı -bu tabiri özellikle kullanıyorum- ve Çankaya'da bir yalnızlık yaşadı. Sonra tekrar siyasete dönmek istedi ama ömrü vefa etmedi.

1988 Haziran'ında Özal'ın yaşadığı suikast olayının perde arkasını aydınlatmak için hiç kimsenin parmağını dahi kıpırdatmamış olmasının temelinde Amerika eksenli Gizli İktidar gerçeği vardır...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Özal'ın Çankaya'ya çıkmasına izin verildiğini düşünüyorum. O süreci gazeteci olarak yaşadık, çok büyük tepkiler organize ettiler ama sonuçta engellemediler. Orada gizli egemenlerin asıl üzerinde durdukları hususun Özal'ın Başbakanlık koltuğunu terk etmesini istemeleri olduğu kanaatindeyim. Sonra ne oldu? Özal Çankaya'da üç buçuk yılını doldurduğu bir esnada aniden hayata veda etti...

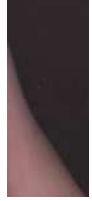
Özal'ın zehirlenerek öldürüldüğü yolundaki ciddi kuşkular giderek artıyor. Bu kuşkularla 1988 suikastının perde arkası arasında birebir bağlantı olduğu yolunda bir resim ortaya çıkmaya başlıyor... Sonuç itibarıyla, bu konudaki gerçeğin de gizli kalmayacağına inanıyorum...

Özal, Amerikancı çizgiye karşı Türkiye'nin menfaatine olan ne gibi somut adımlar attı?

Türkiye'nin kendi mirasına uygun olarak bugün bölgesel bir güç halinde ortaya çıkmışsa bunda başlangıç rolü Özal'ın'dır. Türk ekonomisinin kendi potansiyeline uygun bir şekilde hareket etmesi, dünyayla entegre edilmesi, Türkiye'deki ekonomik realitenin dünyadaki ekonomik gerçeklerle bütünleştirilmesi, belli ölçüde siyasal reformlar yapılarak Türkiye'nin çağa uyumlu bir istikamette gitmesi ve genetiğine uygun olarak bölgesel güç haline gelmesinden bahsediyoruz...

Mesela, Özal Türk Birliği'ni kurmak istiyordu. Özal'ın vefatıyla birlikte bu proje akamete uğradı. Ama yakın bir gelecekte o da gerçekleşecek. Onun temelleri atıldı. Bu projenin nasıl gerçekleştiğini hep birlikte göreceğiz...

Şimdi Özal bunları yapmak istedi. Bunların hepsi Amerikan menfaatlerine ters işler...



AN KARA-VVASH I NGTON HATTI

Türkiye'nin Kerkük ve Musul'a girmesi de tersti. Zaten onun için de engellediler. Türk cumhuriyetleri öyle. Özal'ın projesinde Gürcistan da vardı. Gürcistan'ın Türk cumhuriyetleri ile birlikte Türkiye ile siyasal birliğe gitmesi fikri Amerikan politikalarına ters...

Bütün bunlar Türkiye'nin lehine Amerika'nın aleyhine gelişmeler. Eyalet sistemi ile ilgili Türkiye'de bir yanılsama hep oluşturuluyor...

Sanki eyalet sistemi, var olan coğrafi yapının parçalanmasına neden olacak bir şeymiş gibi tamamen amacının tersine bir şekilde lanse ediliyor.

Eyalet sistemi Türkiye'nin sınırlarının küçülmesiyle değil genişlemesiyle alakalı bir adımdır. Türkiye'nin daha da büyümesi ile ilgilidir...

Kuzey Irak konusu önümüzdeki yıllarda gerçekleştirilecek eyalet sistemi adımı ile birlikte düşünülmeyeceği takdirde yanlış bir değerlendirme yapılmış olur...

Eyalet sistemi netice itibarıyla asla bir bölünmeye neden olacak bir hadise değildir. Nasıl kurgulandığı önemli...

Burada bir yanılsama yaptırılıyor. Bu Türkiye'nin iyiye gitmesini, bölgesinde ve dünyada söz sahibi olmasını istemeyenler tarafından yapılmış ve yapılmaya devam edilen engelleme amaçlı propagandalardır. Ne var ki, engelleyemeyecekler...

'Sabah yaklaştıkça, gece kararır.'

Longfellow

Ak Parti Amerikancı mıdır? Ankara-Washington Hattı

Ak Parti'ye ilişkin yapılan eleştirilerde Amerikancı olduğu şeklinde bir eleştiri var, bu temeli olan haklı bir eleştiri midir?

AKP, kimilerinin iddia ettiği gibi Amerika'nın iktidara getirdiği bir parti değildir. Kirli propaganda da diyebiliriz buna. Amerikancı bir parti de değildir. Bu da bir yanılsama yaptırmak için ortaya koyulmuş bir dezenformasyondur.

AKP iktidarının hükümet ettiği 2002- 2007 dönemi, bizim söylediğimiz yörünge değişikliği ile büyük ölçüde aynı zaman diliminde yaşanan bir süreç. Yörünge değişikliğinin elbette hükümetle ilgisi yok.

AKP'nin bu süreci çoğunlukla doğru algılayamadığını, doğru okuyamadığını düşünüyorum. Söz konusu süreci Tayyip Erdoğan'ın son zamanlara kadar doğru okuyamadığını düşünüyorum... Cumhurbaşkanlığı seçim süreci ile birlikte, yani Abdullah Gül'ün adaylığıyla birlikte, Erdoğan'ın da Türkiye'nin yön-

AN KARA-VVASH i N GTO N HATTI

ge değişikliği anlamında nereye geldiğini algılamaya başladığını söyleyebilirim...

Bu yargıya nereden varıyorsun?

Şundan. Erdoğan'ın uzun bir süre içinde yatan aslan olan Çankaya adaylığından vazgeçmiş olması, böylelikle Gül'ün adaylığının ortaya çıkışı bu süreci doğru algılamaya başladığını gösteriyor. Ama daha öncesinde algılayamadığını düşünüyorum. Defalarca "Keşke tezkere geçseydi" dedi, mesela. Bunu politik olarak söylemedi. Bunu biliyoruz. Tezkere geçmedi diye yakınan bir siyasi lider, 1 Mart tezkeresinin perde arkasındaki anlamını hiç çözmemiş demektir. Tezkerenin görünürdeki kazanımlarını ise iktidarının lehine prestij olarak veya genel anlamda içeride ve dışarıda tepe tepe kullanırken bile "Keşke tezkere geçseydi" diyebilmiştir...

Şöyle düşünelim, mesela iki darbe atlatmışız, 2002-2004 döneminde. Erdoğan bunu kamuoyu ile birlikte, yani yeni öğreniyor. Süreci doğru algılayabilse başka bir pozisyonda olurdu.

Şimdi şöyle bir düşünün: Devletin tepesinde öyle bir süreç yaşanıyor ki, bu süreç Erdoğan'ı Çankaya adaylığından vazgeçirtiyor ama Gül'ün oraya gelmesi için kapılar açıyor. Bu çok şeyi anlatıyor aslında. Buradan, Çankaya'da "türbanlı bir first lady" olmasında, "Yeni Ankara" açısından bir problem olmadığı, bunun bir tercih olduğu sonucunu net bir şekilde çıkarabiliriz.

Bu arada, Gül'ün aday olduğu Çankaya seçiminin; 28 Şubat Kalıntıları'nın etkisiyle, CHP'nin girişimiyle, Anavatan ve DYP'nin baskı altında kalışıyla, ulusalcıların kimi çabala-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

rıyla, Anayasa Mahkemesi'nin 367 Hurafesi'ni siyasi hokus pokus neticesinde "hukuki" haline getirmesiyle vesaire böyle bir zincirleme süreçle ertelenmesi perde arkasındaki gerçeği algılamak bağlamında kimseyi yanıltmasın...

Filmin sonuna bakmalıyız; ara istasyonlardaki olaylara bakıp da asıl resmi kaçırmayalım. Burada Gül'ün Çankaya adaylığı "Yeni Ankara"nın tercihi idi, buna paralel olarak Erdoğan'ın tercihi haline geldi! Gerçek tam olarak budur...

Erdoğan'ın vazgeçirilmesi ideolojik anlamda, yani laikçi bir vazgeçirilme değil. Orada devlet adamı formasyonuna daha yakın, Dışişleri Bakanlığındaki portresiyle birlikte Abdullah Gül ortaya çıkıyor. Başbakanlıkta devam etmesi gereken de Erdoğan...

Ankara, onun Başbakan olarak kalmasını ve istikrar sürecinin daha hızlı yaşanmasını istedi. Aynı Ankara bir yandan da devletin ve milletin barışmaya başladığı bir dönem açmak anlamında Köşk'te türban sorunu kalmayacağına dair mesajını vermek istedi...

İşte Erdoğan yavaş yavaş böyle bir tercihten de yola çıkarak nelerin gerçekleştiğini de görmeye başlıyor. Şimdi Nokta'da darbe girişiminin şemalarını hep birlikte okuduk, gördük. Bunun anlamı ne? Erdoğan açısından bakıldığında, Erdoğan da hepimiz gibi iki darbe atlatmış olduğumuz gerçeğini görmedi mi? Gördü. O anti demokratik kuşatmanın kendi iktidarının gücü sayesinde falan kırılmadığını çok iyi biliyor. O dönemde Orgeneral Özkök'ün muhtıraya izin vermemesi nedeniyle demokrasinin kesintiye uğramadığını görmüş oldu. Süreci doğru okumaya başlamasındaki örneklerden biridir, bu...

ANKAR A-W A 5HINGTON HATTI

Erdoğan'ın uzun süre bu süreci doğru okuyamadığını nereden çıkarıyorsun?

Erdoğan'ın bu süreci doğru okuyamadığıyla ilgili en iyi örnek, 2006'da Ağustos'taki Yüksek Askeri Şura toplantılarından hemen önce, teamüllere aykırı olarak bir gün önceden Büyükanıt'ı atamasıydı...

Bunda, o esnadaki Çankaya algısıyla, Çankaya'ya çıkma arzusuyla ilgili düşünceler olduğu çok açık. Erdoğan burada hata yaptı. Zaten Büyükanıt atanacaktı ama onu bir gün önceden atamak yanlıştı. Büyükanıt bile şaşırdı bu YAŞ öncesi atama işine. "Benim için de sürpriz oldu" demişti, gazetecilere... Gönülünde Çankaya yatan bir başbakanın yapacağı bir davranış olarak ortaya çıkmış bir şeydi o erken atama ama yanlış bir adımdı. Herhangi bir beyanı elbette olmadı ancak Erdoğan'ın şimdilerde bu yanlışını fark ettiğini düşünüyorum. Olayları şimdi daha gerçekçi daha derli toplu değerlendiriyor diye düşünüyorum...

Neticede Erdoğan, Çankaya adaylığından feragat ettiği için, olumlu bir adım atmış oldu. Uzun süre Çankaya'ya çıkacağını hesapladı. Son düzlüğe girilirken vazgeçti. O vazgeçene kadarki pozisyonu itibarıyla yanlış bir durumda devam ediyordu ama vazgeçtiği için, feragat ettiği için sonuçta örnek bir davranışta bulundu. Bunu erdemli bir davranış olarak görüyorum.

Uzun süre Çankaya niyetini taşıyarak o çerçevede bir siyaset yürütmesini yanlış kabul etsek dahi sonuçta bundan feragat ettiği için rasyonel ve doğru davranmıştır.

Ben Abdullah Gül'ün son anda düşünüldüğü kanaatindeyim...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Hayır, Abdullah Gül son dakikada birdenbire ortaya çıkmış değil. Sonuçta elbette Gül, Erdoğan'ın adayı olarak ortaya çıktı. Erdoğan'ın rızasıyla aday oldu. Ancak Erdoğan başlangıçtan beri değil son bölümde birtakım değerlendirmeleri uzun boylu yaptıktan sonra bu sonuca ulaştı. Gül'ün adaylığının son anda ortaya çıktığını düşünmeniz bundan kaynaklanıyor...

23 Nisan gece yarısı 01.30'dan 05.30'a kadar geçen sürede Gül'ün adaylığı kesinleşti. O zaman diliminde Subayevleri'ndeki konutunda "önemli bir devlet adamı" ile görüşmeye başlamadan önce Erdoğan'ın kafasında iki aday vardı...

Biri Nimet Çubukçu diğeri ise Vecdi Gönül...

Başbakan kendi adaylığından vazgeçtikten sonraki aşamada ikisine de söz vermişti. Her ikisine de "İkinizden birini aday olarak tercih edeceğim" dedi. Ancak sonra farklı bir boyuta geldi olay...

Erdoğan süreci o ana kadar doğru okuyamadığı için bu adayları tercih etmişti. Ama bu tercihlerden herhangi birisi AKP'nin içinde sorun demekti. Bu partinin seçmen tabanı açısından da sorun demekti. Söz konusu görüşmede enine boyuna konu tartışıldıktan sonra Erdoğan'a "düşük profil bir Cumhurbaşkanı adayı" yerine en uygun adayın Abdullah Gül olacağı ifade ediliyor...

Gül, "yüksek profil bir aday" olarak Erdoğan için de tercih edilebilir hale geliyor. Bu noktada en iyi konumda bulunan tek bir formül vardı, o formül gerçekleşti...

Sonradan Gül'ün aday olduğu seçimin Anayasa Mahkemesi tarafından engellenmesi bu gerçeği değiştirmez...

Erdoğan Çankaya süreci sakatlanıp da erken seçim kararı alındıktan sonra da "Adayımız hala Gül" dedi...

Çünkü, bu AKP'nin dışında bir hadise, ülkede ana hatlarıyla girilen sürecin bir sonucudur.

"Herkesi bir defa, bazılarını her zaman aldatabilirsiniz. Ama herkesi, her zaman aldatamazsınız." *Abraham Lincoln*

1



"Genelkurmay Kime Bağlı?" *Bağlı Olmak, Sorumlu olmak*

Başbakan Erdoğan, Uluslararası Basın Enstitüsü'nün (IPI) kapanış toplantısında "Genelkurmay bana bağlıdır" diye konuştu.. Bu ne anlama geliyor? Söz ettiğin 'yörünge değişikliği' süreci içerisinde bunu nasıl anlamlandırmak gerekiyor?

Erdoğan'ın bu vurgusu Ankara'nın sivilleşme yolunda aldığı mesafeyi işaretliyor. Böyle bir gerçek, ordunun geleneksel rolünün devam etmesini isteyenlerin, yani TSK'nın hükümetlere her fırsatta posta koymasını arzu edenlerin elbette canını sıkacaktır...

Nitekim içlerinde bazı "sivil paşa"ların da bulunduğu bildik simalar, Başbakan'ın bu ifadesinden duydukları rahatsızlığı dile getirdiler...

Anayasa Mahkemesi'nin eski başkanlarından meşhur bir "sivil paşa" Yekta Güngör Özden, Erdoğan'ın "bağlı" demesine içerliyor; "Bağlı olmakla sorumlu olmak farklıdır" diyordu.

AN KARA-VVASH i NGTON HATT

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Kendisi elbette mazurdur; çünkü zamanında 12 Eylül darbecilerinin önünde eğilmiş, onların paltosunu tutmuş bir yargı adamından sivilleşmeyi desteklemesini beklemek beyhudedir. Sözünü ettiği sorumluluğun 'bağlılık' anlamı da taşıdığını kendisine anlatmaya çalışmanın özellikle bu saatten sonra hiçbir faydası olmaz...

28 Şubat sürecinde Refahyol hükümetinin başbakanına ettiği ağır hakaretle ünlenen bir emekli tümgeneral Osman Özbek ise, "İç ve dış tehdit varken Genelkurmay Başkanı'nın hiç kimseye bağlı olmadığını" söyleyerek, "gerektiğinde pekala darbe de yapabilir" demeye getiriyor...

Kurduğu şu cümleyi "unutulmazlar" arasına koyuyorum: "Türkiye'de tam demokrasi vardır. Ama TSK'nın da özel bir yeri vardır"

Müslüm Gürses bir filminde "Cinayet işleyebilirim ama asla adam öldüremem" diye konuşmuştu. Aynen o hesap...

Emekli tümgeneralimiz, Erdoğan'ın sözlerini eleştirirken "Demirel'in bile böyle söylemediğinden" bahsediyor; kara mizah kantarının topuzunu kaçırıyor...

Neden kara mizah?

Şundan. Süleyman Bey elbette "Genelkurmay Başkanı bana bağlıdır" diyemezdi. Darbe yapan genelkurmay başkanları en kolay Demirel'i bağlıyorlardı, çünkü...

Asker geldiğinde şapkasını alıp gidiveren Demirel'in şöyle bir tespiti vardır: "Menderes'in asılmasından sonra genelkurmay başkanları, başbakanları amirleri gibi görmek istemediler..."

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra, artık TSK'nın üst düzeyindeki bu psikoloji -tümüyle arzu edilen noktaya gelinirse de- değişikliğe uğruyor. Org. Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanlığı, sivilleşme yolunda en büyük mesafenin alındığı dönemdi.

"Genç Subaylar Tedirgin" tezviratı Özkök'ün demokrasiye bağlılığı nedeniyle yapılmıştı. Org. Özkök, 2003-2004 sezonunda iki kez de muhtıra girişimini engellemişti.

Şimdilerde bakıyorum, bu tezvirata imza atan gazeteci yani Mustafa Balbay, Org. Büyükanıt ile Erdoğan arasında bir süre önce İstanbul'da Dolmabahçe'de yapılan görüşmenin "gerilimli geçtiğini" öne sürüyor...

İddia, asla gerçeği yansıtmıyor. Dolmabahçe'deki buluşma sivilleşmeyi güçlendiren bir görüşmeydi.

Öyleyse bu nedir? Bu Cumhuriyet'in apoletli yazarının temennisinden başka bir şey değildir...

27 Nisan "sanal açıklaması"nı "muhtıra" diye sunmuş olanlar da Genelkurmay'ın hükümete "şamar" atmasını arzu ediyorlardı. O gece yarısı aniden internette beliren ve TSK'yı bağlamayan "bildiri"nin üzerine balıklama atlamaları bundan dolayıydı...

Gerçeğin, "ağızlara laik bir muhtıra öyküsü"nü bozmasına izin vermek istemiyorlardı. Ne var ki, oyunları çok çabuk bozuldu...

Sahi "e'bildiri'nin (genelkurmay sitesinde yer alma' sından otuz saniye sonra NTV'de yayınlanmasına ne demeli?

Şöyle düşünmeyi deneyelim. Varsayalım, uzaydan yeni geldik. 27 Nisan sonrasında Ankara'nın "muhtıra"nın deva-



AN K ARA-VVASH I N GTO N HATTI

mına benzeyen bir atmosferden uzak oluşu dahi tek başına gerçeği algılayabilmek için yeterlidir...

27 Nisan bildirisinin "sanallığını" göz ardı ederek gerçeğe ulaşmak/Ankara'da yaşananları doğru okuyabilmek: kesinlikle mümkün değildir. 27 Nisan sanal bildirisinin içeriğine demokrasi adına mutlaka karşı çıkmak gerekir ve çıkıyoruz. Ancak o bildiri TSK'ya mal edilemez. Çünkü bir emrivaki ile internette belirmiştir!

Sonuçta, hâlâ "muhtıra" ekseninde yazıp çizenler kamuoyunu "askerin müdahale olasılığı" gibi bir "korkutma" ile baskı altında tutup, yanıltmaya çalışıyorlar. Ne yapsalar beyhude. Hakikat değişmiyor...

Başbakan Erdoğan ile Genelkurmay Başkanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın Dolmabahçe'de ne görüştüler, ne konuştular?

Görüşmenin içeriği hakkında sayısız spekülasyon yapıldı. İki saat on beş dakikalık zirvenin "hayli gerilimli" geçtiğinden tutun da, "Büyükanıt'ın Erdoğan'ı zorladığına" varıncaya kadar birçok gerçek dışı "içerik" kamuoyunu yanıltmak üzere imal edildi.

Erdoğan Hürriyet gazetesine Dolmabahçe buluşmasından bahsederken "Takdir edersiniz ki, iki devlet yetkilisi arasındaki görüşmeydi. Bu konuda konuşmamak üzere birbirimize söz verdik" dedi.

"Dolmabahçe'de ne konuşulduğu" doğal olarak hâlâ merak konusu. Tam bu noktada, 27 Nisan gece yarısından itibaren bir kez daha "sefer görev emri" almışçasına davranarak, o gece internette beliren sanal bildiriye topluma "muhtıra" diye

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

yedirme eylemine katkıda bulunan bazı apoletli meslektaşlarımızın durumuna özellikle dikkat çekmek istiyorum...

Bunların bir kısmı, 27 Nisan gece yarısı Erdoğan'ın telefonla Org. Büyükanıt'a ulaşamamış olmasını "Genelkurmay Başkanı, Başbakan'ın telefonuna çıkmadı; tavır koydu" diye izah ederek kamuoyunu yanıltmayı tercih etmişlerdi...

Dolmabahçe görüşmesi hakkında da hiçbir şekilde bilgi sahibi olmadıkları halde "askerin hükümete hareket çektiği" yolundaki tezviri sürdürmüşlerdi.

Sonunda ne oldu?

Egemen medyanın kimi apoletlileri içeriği hakkında yazı yazdıkları Dolmabahçe Zirvesi'nde ne konuşulduğunu hâlâ acayip merak ediyorlar!

Demek ki, eskiden olduğu gibi kendilerine böyle zirvelerde ne görüşüldüğünü anlatan daha doğrusu köşesinde yazması veya manşete çekmesi için rapor edenler yok, artık...

Ankara'da bazı işler değişmiş olmalı! Şayet hükümete posta koyan, sivilleşme çabalarının gardını düşüren bir Genelkurmay Başkanımız olsaydı; Dolmabahçe gibi bir zirvenin içeriğini bizler apoletli bir meslektaşımızın kaleminden mutlak surette okurduk.

Ankara'nın Org. Hilmi Özkök döneminden bu yana sivilleşme yolunda aldığı mesafe özellikle egemen medyadaki bazılarının canını fena halde sıkıyor...

Org. Özkök'e hükümete muhtıra vermediği için acayip kızmışlardı. Özkök Paşa emekli olunca bu defa Org. Büyükanıt'tan sert tavırlar beklediler. Ama beklentileri boşa çıktı...

12 Nisan'daki basın toplantısında alttan girip üstten çıkan sorular sordular, yine sonuç alamadılar. 27 Nisan'ın son dakikası...

AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

kalarında bir "oldu bitti" ile internette belirlenen "e-muhtıra"ya umut bağladılar ama oradan da bir "alacakaranlık neticesi" alamadılar...

Bilumum tezviri tersine "Dolmabahçe Zirvesi"nin sivilleşmeyi güçlendiren bir neticesi oldu. Kimi askeri müdahale özlemcileri için son dönemdeki gerçek tehlike buydu...

Muhtıra süsü verilen "Sanal Bildiri" ile son dönemdeki devasa mitinglerin tertipleycileri arasında kuvvetli bir bağlantı olduğu aşikar. 2003-2004'te hükümete muhtıra verdirmek için canla başla çalışan ancak iki darbe seferinden de eli boş dönen Şener Eruygur Paşa, günümüzde "laiklik mitingleri"ni düzenleyen Atatürkçü Düşünce Derneği'nin başındaki isim...

Üç büyük ildeki mitinglere yüz binlerce kişinin katılmış olması perde arkasındaki "Organize İşler" gerçeğini değiştirmiyor. ..

Eski (genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün, Özden Örnek'in Darbe günlüğü hakkında yaptığı sürpriz açıklama da son derece önemliydi, kaynadı gitti...

Özkök'ün günlüğü açıktan doğrulamamış olması kimseyi yanıltmasın. 2004'teki iki darbe girişiminin varlığını yalanlamamak suretiyle doğrulamış oldu. Hilmi Özkök emekli olduktan sonra ilk kez konuşuyordu...

Konuşmayı nasıl okumak gerekir?

Eski genelkurmay başkanı bu açıklamasıyla hem askerî cenaha, emekliler dahil, hem de hükümete bazı gerçekleri hatırlatmış oldu. Emekli Oramiral Örnek'in günlüğünde darbeci olarak öne çıkan isim kimdi?

Dünün Jandarma Genel Komu-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

tanı, bugünün ADD Başkanı ve "cumhuriyet mitingleri"nin lokomotifi Şener Eruygur...

Eruygur'un önce bazı komutanlarla birlikte sonra da tek başına muhtıra vererek indirmek istediği hükümet de, AKP hükümetiydi...

Başbakan Erdoğan'ın o vakitler bu iki darbe girişiminden haberi yoktu...

Yoktu. Şimdi darbe günlüğündeki 3 Aralık 2003 tarihli bölüme bir kez daha dönelim: YAŞ hazırlık toplantısında üst düzey komutanlar arasında geçen konuşmaları anlatan bölümden söz ediyorum...

O toplantıdaki hava genelde "hükümetin icraatlarının demokrasi ile önlenmesi mümkün değildir"

noktasındaydı. Eruygur muhtıra yolunda ayran kabartan sözler sarf etmişti. Son sözü alan Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman, Özkök'e daha fazla gecikmeden eylem planına başlamak gerektiğini söylüyor "Yerel seçimden önce muhtıra vermeliyiz" diyordu.

Org. Özkök ise komutanlara "açık konuştukları için" teşekkür edip sonra da "Muhtıraya niyetim yok" karşılığını veriyor. Bu tablonun anlamını doğru kavramak gerekir. Evet, darbeyi engelleyen Özkök'tür; kendisinin son dönemde Türkiye'de yaşanan sivilleşme ve normalleşme sürecinde başat bir rolü vardır. Bununla birlikte, ordu'nun üst kademesinde muhtıra yanlısı hava öne çıkmışken sadece onun "hayır" demesiyle askerî müdahale ihtimali ortadan kalkabiliyorsa; daha önce de vurguladığım gibi perde arkasında başka baskın bir faktörün var olması gerekir.

ANKARA-WASHINGTON HATTI

İşte bu temel etken, 1 Mart tezkeresinden itibaren gelişen olaylar bağlamında 15 Mayıs 2006'da Türkiye'de Statüko'nun bağımsızlık ekseninde değişmiş olduğu gerçeğidir. Normalleşmenin kaynağı, omurgası bu hadisedir...

Hatırlayalım, çokları -muhafazakar kesimdeki kimileri dahil- 3 Kasım 2002 öncesinde Erdoğan'a seçimi kazansa bile başbakanlığın verilmeyebileceğini öne sürüyordu...

Okuduğu bir şiir yüzünden siyasi koşusu bitirilmeye çalışılan ve "muhtar bile olamayacak hale getirilmek istenen" Erdoğan -hem de Siirt'ten seçilerek- 2003 Mart'ında başbakanlık koltuğuna oturdu. Demek ki, Ankara'da bir değişim yaşıyordu. 2004'te iki darbe atlatmış olmamız; geçen mayıs-haziranda ekonomik kriz çıkarmaya yönelik "test edici provokasyon"un başarılı olamayışı; Danıştay ve Dink provokasyonlarının 28 Şubat Kalıntıları'nın hedeflediği kâbus sonuçları elde edememesi bu cümledendir...

Darbe günlükleri açığa çıktığında savcılar görevi çağıran Erdoğan, Şemdinli İddianamesi'ne imza atan savcı Ferhat Sarıkaya'nın kellesi koparıldığında sessiz kalmıştı. Yeri gelmişken söyleyeyim, Erdoğan yörünge değişikliği sürecini epeyce bir zaman doğru okuyamamıştı derken kast ettiğim hadiselerden biri de budur...

Org. Büyükanıt 12 Nisan basın toplantısında malum günlükten bahsederken "Genelkurmay arşivini baştan aşağı tarattım. Günlükle ilgili hiçbir belge yok" dedi. Yani, günlüğü yalanlamış oldu. Genelkurmay arşivinde günlük bağlamında herhangi bir belge olmaması, günlüğün varlığını ortadan kaldırmaz. 'Darbe Günlüğü' yüzde yüz gerçektir.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Emekli Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Özden Örnek'in Nokta'da yayınlanan günlükleri 2004'te başarısızlığa uğrayan iki darbe girişimini tüm ayrıntılarıyla deşifre ediyordu. "Emir komuta zinciri dışındaki" bir darbe girişimi idi değil mi? Başrolde dönemin Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur var. 2003 sonbaharından itibaren "Sarıkoz" kod adlı bir muhtıra için yoğun çaba sarf ediyorlar.

Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman, Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına ve de Oramiral Örnek Eruygur'la birlikte yürüyorlar. Ancak devamında Yalman ve Örnek kararsızlık yaşıyorlar... Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün ciddi bir biçimde karşı koymasıyla Sarıkoz Operasyonu akim kalıyor...

Bunun üzerine hızını alamayan Org. Eruygur darbe girişiminin en aktif unsuru olarak devreye girip tek başına "Ayış-ğı" kod adlı bir darbe planlıyor. Karşısında yine Org. Özkök'ü buluyor ve darbe girişimi boşa çıkıyor...

Örnek'in günlükleri son derece çarpıcı, ibretlik detaylar içeriyor. Satır aralarında Org. Özkök'ün etrafındaki darbe özlemcisi kuşatmayı görmek mümkün...

Günlükleri okuyanlar o dönemin birkaç ay öncesinde (Nisan 2003) Cumhuriyet gazetesi eliyle gerçekleşen "Genç Subaylar Tedirgin" kumpasının derin anlamını çok daha iyi algılayacaklardır...

Örnek, 8 Ekim 2003 tarihli notlarında Org. Eruygur için şöyle diyor: "Tam bir şahin. Genelkurmay hakkında bir kanaate sahip olmuş, o kanaat kendisinde bir saplantı haline gelmiş. Özkök ne yaparsa yapsın şüphe ile karşılıyor..."

AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

Jandarma Genel Komutanı Eruygur'un ihtilal özlemi ile yanıp tutuşan bir general olduğu çok net bir biçimde ortaya konuyor, Örnek'in günlüğünde...

Günlükte en hızlı darbeci olarak öne çıkan Org. Eruygur son yıllarda irtica söylemini en fazla dillendiren paşa unvanına sahip...

Emekli tümgeneral Osman Pamukoğlu ekranda "Neden ADD'ye üye olmadığını" izah ederken

"Yeterince askerlik yaptım" diyerek muhteşem bir cevap vermişti...

Eruygur son dönemde rejim krizi çıkarmak hevesi ile bütün mitingleri dolaştı. Darbeci zihniyetin önde gelen simalarını çok iyi tanımak lazım, Bunların en önemli özelliği millete karşı olmaktır!

Bir ara, Meclis Başkanı Bülent Arınç "Asker TBMM'ye hep saygı gösterdi" demiş ve eklemişti : "Komutanlar her resepsiyonumuza gelmiştir. Ben her türlü saygının en güzelini değerli komutanlarımız ve eşlerinden gördüm. Bir tanesi bile eksik kalmadan..." Ne dersin?

Askerlerin Arınç'ın başkanlığını yaptığı Meclis'e saygı gösterdikleri doğrudur. Buna mukabil, Ordu'nun Meclis'e her daim saygı göstermiş olduğunu söyleyebilmemiz mümkün değil...

Saygı bahsinde ısrar edeceklerle öncelikle "Darbe yapıp TBMM'yi kapatarak mı?" diye sormamız gerekir. Siyasi tarihimizde Ordu'nun Meclis'in iradesini hiçe saydığı örnekler hiç de az değildir...

Özellikle de cumhurbaşkanlığı seçimlerinde. 1961 seçiminde TSK Cemal Gürsel için açıkça devreye girmiş; Adalet

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Partisi'nin Çankaya adayı Ali Fuat Başgil tehdit edilerek saf dışı bırakılmıştı...

O dönemdeki metazori "Çankaya Protokolü" demokrasimizin çıkmayan lekelerinden biridir. Protokol, Gürsel'e Çankaya yolunu açmak için partilerin cumhurbaşkanı adayı göstermemesini garanti altına almıştı. 27 Mayıs'ın etkileri 1966 Cumhurbaşkanlığı seçiminde de sürdü. Ordudan gelen baskılar üzerine tek başına iktidarda bulunan AP hükümetinin başbakanı Demirel, Sunay'ı Çankaya Köşkü'ne yollamıştı...

1973'te partiler Sunay'ın görev süresinin uzatılmasına hayır deyince Meclis locasını dolduran generaller Faruk Gürler'i öne sürmüşlerdi...

Hadise o hale gelmişti ki, Cumhurbaşkanlığı makamı genelkurmay başkanlarının müstesna hakkı olarak görülmeye başlanmıştı. Gürler seçilseydi arka arkaya üç genelkurmay başkanı Çankaya'ya çıkmış olacaktı...

Olmadı: AP ve CHP'nin direnişi Gürler'i saf dışı bıraktı. Gelgelelim, "Cuntanın eli kulağında" tehdidi karşısında Demirel ve Ecevit emekli bir paşanın yani Korutürk'ün yolunu açmışlardı. Netice itibarıyla, Türkiye'deki Gizli İktidar'ın dediği olmuştu...

1980'de durum neydi?

1980'de bitmek tükenmek bilmeyen turlar sonunda bir Cumhurbaşkanı seçilememiş olması o sonbaharda darbenin geleceğinin ipuçlarından biriydi. Darbe senaryosunu yazan güç el altından cumhurbaşkanı seçtirmemeyi başardı...

Kabahati "tencereyi pisleten" siyasilere yüklemek işten bile değildi. Darbe lideri Evren -ki zamanında Gürler'in Çankaya hayaline karşı çıkmıştı- Cumhurbaşkanlığı'nı halka 'Ana-

AN KAR A-VVASH İ NGTO N HATTI

yasa Referandumu' sandığında onaylatarak (israf olmasın diye!) gelmiş geçmiş en büyük Çankaya Oyunu'na imza attı...

Özal, konjonktürü ve statükoyu zorlayarak Çankaya'ya çıkan ilk Cumhurbaşkanıydı. Aslında Çankaya'ya kaçmıştı. Daha önce de vurguladım. "Gizli Egemenler"in Özal'ın Çankaya'ya çıkışını engellememiş olmasını Özal'ın 1988'de uğradığı suikastla birlikte hesap etmek gerekir. Gizli İktidar'ın Özal'ın - Çankaya'ya çıkmak suretiyle dahi olsa- Başbakanlık koltuğunu bırakmış olmasıyla çok daha fazla ilgilendiği anlaşılıyor...

Demirel ve sonrasını nasıl yorumluyorsun?

Özal'ın 1993'te gün geçtikçe iyice kuşkulu hale gelen vefatını müteakip Köşk'e çıkan Demirel ile 2000'de Süleyman Bey'e Meclis'in iradesiyle yapılan 'Beş Artı Beş' darbesinin ardından seçilen Ahmet Necdet Sezer "Statüko'nun Çankaya'daki Adamları" olarak tarihe geçtiler...

Günümüzde ise Statüko değişmiş durumda: Çankaya'da kimin oturacağına bu defa askerler karar vermeyecek. Elbette eski alışkanlıkları sürdürmek isteyen, bu yolda rejim krizine oynayan çevreler var. Ne var ki, artık onların boruları ötmüyor...

Anayasa Mahkemesi'nin Çankaya seçim sürecini iptal etmesine rağmen son tahlilde Çankaya yolunda yine demokrasinin gerekleri işleyecek.

Şu "andıç" meselesine de dokunmadan geçemeyeceğim. 28 Şubat'ın yıldönümüne denk gelmişti yanlış hatırlamıyorsam son andıç. Nedir bu andıç? Kimdir, ne iş yapar, ne yer içer, nerede yaşar?

Evet, son andıç, 28 Şubat'ın onuncu yıldönümünü birkaç

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

gün gecikme ile de olsa kutlamıştı! Genelkurmay'da hazırlanan andıç bir kere daha demokrasimize isabet etmiş oldu. Gazetecileri fiilen "TSK Karşıtları" ve "TSK Yandaşları" diye ikiye ayıran "Akredite Basın ve Yayın Organları Yeniden Değerlendirmesi" konulu üç sayfalık andıç Genelkurmay Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nce hazırlanıp 2006 Kasım'ında Genelkurmay 2. Başkanı Org. Ergin Saygun'a gönderiliyor...

Adı her ne kadar andıç diye ünlenmiş olsa da karşı karşıya bulunduğumuz hadise resmen "fişleme"dir.

Hani şu ünlü Batı Çalışma Qrubu'nun o bildik fişlemesindeki gibi...

Evet onun medya ayağını oluşturuyor. TSK, fişe geçirdiği medyayı güvenilir olan, olmayan diye sınıflandırıyor. Asker gibi düşünmeyenler damgalanıyor. Örneğin, Akşam'ın bir yazarından söz edilirken "Askerin siyasete müdahalesine karşıdır" deniliyor...

Demek ki neymiş? Türkiye'deki bir medya mensubunun birinci vazifesi asker siyasete çift daldığı anlarda ona selam durmakmış Darbelerde Apoletli Medya'ya zaten sefer görev emri tebliğ ediliyor. Bir itibar verme, itibarsızlaştırma sınıflandırması da var, bu andıç olayında... Tabii böylesi kategoriler oluşturmak suretiyle mesela bıçak sırtında anlamında notlar düşülerek medyayı "yola getirme" amacı da güdülüyor...

Malum süreçte, Çevik Bir bunu farklı yöntemlerle yapıyordu...

Çevik Bir Paşa, karşıt görünen ya da apolet takmakta nazlanan kimi basın mensuplarına "askeriyeyi tanıtmak için" büyük fedakârlıklara katlanmıştı. Onları Güneydoğu'daki bir



nsa

AN K AR A-VVASH I NGTON HATTİ

garnizona götürmüş; ardından da dışarıda silah attırarak korkutma amaçlı bir program icra etmişti.

Çevik Bir'in, 28 Şubat sürecinde senin yirmi beş adet "sakıncalı" yatının içinde bulunduğu dosyayı karşısındaki gazete yetkilisine uzatıp "Bunlar ne böyle?" diye hesap sorduğunu yazmıştın...

Doğru, lakin o yazılar, o zor günlerde sağlam ve dik duruşun şeref madalyaları idi. Sonsuza kadar da öyle kalacak. Peki ya Çevik Paşa ne alemde şimdilerde?

"3 Kasım Seçimi"nden birkaç gün evvel "28 Şubat'ta bizi medya dolduruşa getirmişti" diye slalom yapan Çevik Bir Paşa'dan söz ediyorum!

Kader bu ya, eyalet sisteminden bahseden Kenan Evren hakkında da "bölücülük"ten inceleme başlatılmıştı...

Bu ülkede "Mr. Kontrgerilla marifetiyle" darbe yaptığı, Anayasa'yı ilga ettiği halde yargılanamayan, dokunulamayan Evren Paşa, "eyalet" dedi diye yani fikirleri nedeniyle takibata uğradı...

Böyle bir olay, ancak bizde olur. Hatırlarsan, Evren hakkında 'darbe' suçlamasıyla dava açan eski savcı Sacit Kayasu'nun resmen -ve hile ile- hayatı karartılmıştı. Kayasu, Evren için suç duyurusunda bulunmuş ne var ki girişimi "takipsizlik" kararıyla sonuçlanmıştı. Savcı kınama cezası almış ancak 'dava'sında ısrar etmişti. Sonuçta, Kayasu hakkında görevini kötüye kullandığı iddiasıyla 'dava' açılmış ve 2001'de meslekten ihraç edilmişti.

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

Nereden nereye...

Evet...Evren hakkında inceleme başlatan Muğla Cumhuriyet Başsavcısı "Suç unsuru varsa gereği yapılır" dedi... Eyaletten söz ettiği için yerden yere vurulan Evren ise "Bu bir düşünce özgürlüğüdür. Söylediklerimde suç unsuru yok" diyerek kendisini savundu. Sürrealist bir film seyrettik sanki...

12 Eylül'ün üzerinden yirmi yedi yıl geçtikten sonra anlaşılmış olsa da, Kenan Paşa'nın bile 'fikir ve ifade hürriyeti'ne ihtiyacı varmış, demek ki...

Elbette, bu tartışmada haklı olan Evren: Sadece fikir özgürlüğü hususunda söyledikleri için değil eyalet sisteminden söz ettiği için de...

Hadiseyi bir nevi "Bozuk saat dahi günde iki kez doğruyu gösterir" gibi düşünebilirsiniz...

Eyalet sisteminden ne zaman söz edilse "Türkiye bölünecek" gibi bir yanılsama yaptırılıyor. Eyalet sistemi Türkiye'yi bölmez, küçültmez; aksine büyütür...

'KV-Terör' dizisi için nasıl mevhum, hayali isnatlarla belden aşağı vuran bir 'kirli propaganda' yapılmışsa; eyalet tartışmasında da benzer bir gözbağcı propaganda yürütülüyor.

Konu tartışılırken sık sık "Türkiye eyaletlere bölünüyor" cümlesi sarf ediliyor. Böylelikle toplumun bilinçaltına yanlış mesajlar gönderiliyor.

"Eyalet sistemi gelirse Kürtlerle federasyona gidilir" gibi iddialar tümüyle gerçek dışı, tamamen kirli bir propaganda...

12 Eylül döneminde Evren rejiminin yapmaya çalıştığı uygulama eyalet sistemi falan değildi. Askerî yönetim 8 ilde bölge valiliği kurulması için kanun hükmünde kararname çıkar-

AN K AR A-VVASH I N GTON HATTİ

mıştı. Seçimleri müteakip iktidara gelen Özal hükümeti ise kararnameyi uygulamadı...

Nedeni gayet açıktı. Aynen 15 yıl yürürlükte kalan Diyarbakır merkezli OHAL uygulaması gibi 8 adet OHAL Bölgesi olacaktı. Yani, 2007'de gündeme gelen eyalet sistemi ile geçmişteki hadisenin alakası yok...

Gerçekte eyalet sistemini getirmek isteyen Özal'dı. Gelgelelim, Kerkük-Musul konusunda olduğu gibi yine yalnız başınaydı, federasyon tartışmalarının yapılmasını sağladı. Ancak, bu tartışmayı "federasyon"un geçersizliğini, mümkün olamayacağını göstermek için mi yaptırttı?

Özal'ın asıl niyeti eyalet sistemi idi. Bölünmek ne kelime, tersine sınırları genişleyecek bir Türkiye arzu ediyordu. Mesela, Kuzey Irak'ı "Türkiye'nin eyaleti" olarak düşlüyordu. Günümüzde bölgesindeki en büyük güç olan Türkiye, Özal'ın eyalet sistemi fikrini hayata geçirebilecek noktaya gelmiş bulunuyor. Önümüzdeki birkaç yıl içinde cereyan etmesi muhtemel gelişmeler, Ankara'yı -Kuzey Irak dahil- neticeye götürecektir gibi görünüyor.

1 Mart 2003 tarihinin tezkere olayının gerçek anlamı nedir?

Hatırlarsan, o günlerde tezkerenin reddedilmesine en az Amerikan makamları kadar üzülen medya yöneticileri vardı...

Uzun süre "Öldük, bittik, mahvolduk" edebiyatı yaptılar. Dolar üç milyon liraya çıkacak. Ekonomimizin çökmesi an meselesidir" diye ortalığı velveleye verdiler. Hiç utanmadan

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

"En az iki nesil kaybettik" diye yazdılar. Böyle yazanların başında gelen isim de Ertuğrul Özkök'tü. Kendisi Türk basın tarihinin en büyük çürütücüsüdür...

2003'ün 1 Mart gecesi tanık olduklarımı hiçbir zaman unutmayacağım. "Sokaktaki Adam"ın ilk defa TBMM ile övündüğüne şahit olmuştum. Buna mukabil, kimi AKP'li vekiller, bürokratlar, işadamları vesaire birkaç saat öncesine kadar toz kondurmadıkları Erdoğan'a tezkereyi geçiremediği için atıp tutuyorlardı...

Doların nasıl patlayacağını hararetle anlatıyorlardı. "Reel politik"çi kesilmişlerdi. Dahası "Güçlü olan haklıdır! Elbette ABD'nin yanında olmalıyız" diye vahim laflar ediyorlardı...

Erdoğan, 2002 sonunda Beyaz Saray'a söz verdiği üzere tezkerenin geçmesi için çalışmış ancak arzu ettiği sonucu alamamıştı. Önden üslerin modernizasyonu tezkeresini geçiren hükümet finalde ABD'ye karşı zor durumda kalmıştı. Oysa, "Tezkere'ye Hayır"da, çok büyük hayır vardı...

Tezkereyi reddederek Kuzey Irak'ta söz sahibi olma şansımızı çöpe attığımıza ısrarla vurgu yapanlar "bu kararlar Ortadoğu'da aktif bir aktör olmaktan vazgeçtiğimizi bütün dünyaya ilan etmiş olduğumuzdan" dem vuruyorlardı...

Gerçekte ise tezkere öylesine hayati bir dönüm noktası oldu ki, bu reddediş Ankara'yı sadece Ortadoğu'da değil bütün İslam dünyasında bambaşka bir yere konuma yükseltti. Ankara'nın ABD'nin doğrultusunda karar almaya mecbur ve mahkum bir başkent olmadığını cümle aleme gösterdi...

Tezkerenin reddedilişi Mayıs 2006'da perde arkasında yaşadığımız yörünge değişikliğinin son tahlilde en önemli kilometre taşıdır. Hadisenin bu tarafı kamuoyunca hiç bilinmiyor...

AN K AR A-VVAS H İ N GTO N HATTI

Ayrıca, tezkerenin kabulü durumunda Türkiye'ye yerleşecek yüz bin civarındaki ABD askerinin varlığı her bakımdan çok zararlı olacaktı. Karadeniz'e üs kurulmasından tutun, her türlü örtülü operasyona açık bir pozisyona gelecektik...

Tezkerecilerin iddia ettiğinin tersine Kuzey Irak'ta söz sahibi de olamayacaktık yani...

Evet bundan artık bugün eminiz. Oraya girecek askerlerimizin arkasında ve önünde işgal kuvvetlerinden oluşan bir hat yer alacak ve bize fazla bir hareket alanı bırakmayacaklardı. Askerlerimiz hedef olacak, aynen ABD gibi Irak Batağı'na saplanacaktık, çok ciddi kayıplar verebilecektik...

Savaşa bütünüyle sürüklenme riskimiz büyük ölçüde artı-caktı. "Keşke geçseydi" diyen Başbakan tezkere gerçeklerini maalesef doğru okuyamadı. Türkiye'nin tezkereyi reddederek elde ettiği itibar ve konumun keyfini sürmeye devam eden bir Başbakan'dan bahsediyoruz.

İlhan Selçuk'un AK Parti iktidarına karşı Bush'tan yardım isteyişine ne diyorsun?

"Eski tüfek cuntacı asıl misyonuna uygun hareket etmiştir" diyorum...

Türkiye'de artık ABD'nin borusu ötmüyor. Eski hal, muhal! Selçuk'un yazılarını kuşatan öfke buradan kaynaklanıyor. Cumhuriyet'in 'Gizli Amerikancılığı' öyle fantastik bir saptama değil, gerçeğin ta kendisidir...

İlhan Selçuk Cumhuriyeti'nin geçen yıl imza attığı 'Tehlikenin farkında mısınız?' kampanyasının Ankara'nın nihai olarak ABD'nin yörüngesinden çıktığı döneme -Mayıs 2006-denk gelmesi elbette tesadüf değildi...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

JS3

Daha önce 12 Mart bahsinde ayrıntılarını konuştuk. İlhan Selçuk'un da içinde yer aldığı 9 Mart'çılar başarsalardı, SSCB'nin uydusu bir yönetim kurmayacaklardı. Sonuçta yine ABD'ye çalışacaklardı!

Kimi solcuların iddia ettiği gibi "27 Mayıs devrim; 12 Mart ve 12 Eylül karşı devrim" falan değildir. Bu solcuların meydana getirmek istediği bir yanılsamadır. Hepsinin perde arkasında kapı gibi ABD ve içimizdeki işbirlikçileri yani derin yapı vardı...

ABD/NATO öyle uzaklarda falan değil içimizde idi. Sol darbe planlayan 9 Martçılarının başarmaları kesinlikle imkansızdı. Senaryoda onlara düşen rol son dakikada tepelenmekti. 12 Mart'ın en büyük sırrı budur...

9 Mart'ta ne olduğundan habersiz sol kitleler, tepe tepe kullanılan fidan gibi gençler iki generali kafada görünce 12 Mart'ı kendi darbeleri sandılar. Birkaç gün sonra ise yanlışlıklarını anladılar...

Hasan Cemal itiraflarında "O zaman çabucak beraat etmemiz nereden kaynaklandı?" diye sorar. İşin ucu Gürler ve Batur'a gidecek diye 9 Mart önderlerinin bir yerden sonra salıverildiklerini, normal hayatlarına döndüklerini anlatır...

Ziverbey Köşkü sorgulamaları, işkenceleri de hesaba dahildir! İlhan Selçuk ve arkadaşları, 12 Mart'çı Askeri Mahkemede beraat ederlerken mahkeme heyeti MİT ajanı Mahir Kaynak'ın tanıklığına itibar etmez; MİT'in sanıkları takibini yasadışı bulur...

Derin devlet treninin sağ ve sol vagonları vardı. Mesela, 12 Mart'tan 11 yıl sonra Abdullah Çatlı uyuşturucu iddiasıyla Fransa'da yakalandığında avukatlık işi için hapisshaneden

AN K AR A-VVASH I NGTON HATTI

ilk kimi aramıştı? 9 Mart'çı ekibin efsanevi sol militanı Sarp Kuray'ı! Mekanizma böyle işliyordu...

İlhan Selçuk'tan Erkan Mumcu'ya gelelim. "Genel-kurmay bildirisinden haberi olup da milleti haberdar etmeyen şerefsizdir. Demokrasi için gerekirse canını da vermeyen şerefsizdir, namussuzdur". Bu sözler, Demokrasi Sınavı'nda çakan Erkan Mumcu'ya ait...

Başından beri "367 Hurafesi"ne itibar etmediği halde son düzlüğe girildiğinde birdenbire fikir ve tavır değiştiren bir siyasi liderden bahsediyoruz...

Temeldeki soru şudur: Canını vermek şöyle dursun, Mumcu "işin içine Rufailer karıştığında" demokrasiye sahip çıkma uğruna "adam adama markaj'a karşı dik durabildi mi? Bu soruya evet cevabını verebilmek ne yazık ki imkânsız.

İkisi hariç bütün Anavatanlı vekiller 27 Nisan Cuma günü Meclis'teki ilk tur oylamaya katılmayarak "367 Hurafesinin Çankaya seçimini bloke etmesinde kilit rol oynadılar... Sadece iki gün önce -25 Nisan Çarşamba- Anavatan MKYK toplantısı başladığında Erkan Mumcu oylamaya katılma konusunda kararlı bir genel başkandı. "367'den dolayı seçim süreci işlemezse ekonomik kriz çıkabileceğinden" falan dem vuruyordu...

Toplantı sürerken saat 16.00 sularında Mumcu'ya gelen telefonlar Anavatan'ın tavrında çok farklı gelişmeleri de beraberinde getirecekti. Apar topar salondan ayrılan Mumcu, yarım saat kadar sonra hayli telaşlı bir biçimde yerine döndüğünde YÖK Başkanı Teziç'e saldırı düzenlendiğini MKYK üyelerine haber veriyor; "Şu ana kadar konuştuklarımız tümüyle değişmiştir. Artık her şeyi yeni baştan düşünmemiz gerekir" diyordu...

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

m

"Teziç'e Saldırı" da absürt bir olaydı...

Karikatürlük bir provokasyondur o. Saat 14-30'da, "Olay yerinde bulunmayan altı 700 metre uzaktaki makamında doğal güvenlik çemberinin içinde oturan Teziç'e saldırı olmuştu!

"Karıştırıcı Eller"in suikastın kendisine değil Gül'ün adaylığının ertesi günü "şok bir haber"e ihtiyaçları vardı. Kamuoyu bu haberi tam üç buçuk saat sonra 17.55'te ekranlarda flaş kampanaları kaldırıldığında öğrendi.

"Suikast varmış gibi" konuşan haberler sayesinde. Dikkat et, Mumcu bu haberi saat 16.30 gibi öğreniyor. Uyutulmakta veya beklemede olan haberin patlatılmasına henüz bir buçuk saat var.

Mumcu'ya bu haberi verenler ona sadece "Teziç'e Suikast"tan söz etmiyorlar; aynı zamanda Anavatan liderine 367 konusunda "sil baştan" yaptırabilecek seviyede "etkili bir telkin"de bulunuyorlar.

Cuma öğleden önceki saatlerde Mumcu etrafındakilere henüz karar vermediğini ifade ediyor. Öğle - 13.00 gibi- yine bir telefon trafiği yaşanıyor ve nihayetinde Mumcu katılmama kararını açıklıyor. 25-27 Nisan arasında "Demokrasi Doktoru" Jekyll'ın "İyi Saatte Olsunlar"m "Mister Hyde"ma dönüştüğüne şahit olduk...

Meclis'teki oylamaya gördükleri baskı nedeniyle katılmayan Mumcu'nun ve Ağar'ın 27 Nisan sanal açıklamasından da haberdar edildiğini düşünüyorum. Bu iki siyasi lidere telefon eden sima ile sanal bildiriye internete koyduran irade aynıdır!

Washington'da, muhafazakar Hudson Enstitüsü'nde Türkiye için kabus senaryosu masaya yatırıldı. Toplantıyı yöneten ise Hudson Enstitüsü'nün program direktörü Zeyno Baran'dı Yani, Nevsiveek'te 2007

AN KARA-VVA5H i NGTON HATTI

Türkiye'si için "darbe toto" oynayan "Darbe ihtimali yüzde 50'dir" diye yazan Zeyno Baran. Nedir buradaki hadise?

Oradaki toplantıda Anayasa Mahkemesi eski başkanı Tülay Tuğcu'ya suikasttan Beyoğlu'nda PKK'nın canlı bomba patlatmasına ve Ordu'nun Kuzey Irak'a girmesine kadar bir dizi kabus senaryosunun masaya yatırıldığı ortaya çıktı. Buradaki hadiseyi "Efendim bu bir düşünce üretim merkezidir, bunlar da olağan beyin fırtınasından" ibarettir diye karşılayanlar oldu...

Peki orada tartışılan senaryolar yabancı mı bize? Değil. Dink Suikastı, Malatya Olayı en son Anafartalar'daki canlı bomba olayı. Bir taraftan da TSK'nın Kuzey Irak'a girmesi yönünde ciddi gayretler var. Son zamanlarda belirgin bir biçimde artan PKK terörü var. Kurgusal provokatif bir PKK terörü bu ve yeniden tırmandırılıyor. Türkiye'yi Kuzey Irak'a çekmek istiyorlar. Bu bir ABD taktiğidir. ABD bize "Gel, gel" yapıyor. Ankara savaş tuzağına düşmek istemiyor, direniyor.

Bu bağlamda Washington'daki kabus senaryosunu masumane bir biçimde değerlendirmek mümkün değil. Bu enstitüdeki beyin fırtınası "iyi saatte olsunlar" formatındaki bir yerlerin yansıması gibi...

Şimdi bakınız Zeyno Baran 2006 sonlarında darbe toto oynadığı yazıdan hemen önce Hudson Enstitüsü'nde kimi konuk etmişti? Genelkurmay İkinci Başkanı Org. Ergin Saygun'u...

Yazısında 2007'de Türkiye'de darbe olma ihtimalini kime dayandırıyor? TSK'daki üst düzey komutanlardan birine! İsim vermiyor ama böyle diyordu. Zeyno Baran o dönemde Washington'da bir otelde Saygun'la ABD Dışişleri Müste-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

şar Yardımcısı Matt Bryza'nın da katıldığı bir üçlü görüşme yapmıştı...

O günlerde Türk basınındaki bazı kalemler ilginç bir biçimde Zeyno Baran savunuculuğuna soyunmuşlar, Baran'ın aslında demokrat bir kişi olduğunu iddia etmişlerdi. Böylece, Türkiye'de darbe özcüleri bir takım çevrelerle paralel hareket eden Baran konusunda kamuoyunu yanıltmaya çabalamışlardı...

Şimdi kareleri birleştirmeye devam ediyoruz. 27 Nisan e-bildirisinin ardından yine birtakım yazarlar çıktı. "Bakın Zeyno Baran haklı çıktı" diye yazdılar. Oysa ortadaki bildiri gerçek bir bildiri değildi. Ortada muhtıra falan yoktu. Bir oldubittiyi muhtıra gibi göstermek suretiyle kamuoyuna "güç hala bizde" izlenimi verilmek isteniyordu...

Zeyno Baran'ın Newsweek'teki yazısına gösterilen tepki "Türkiye'de darbe heveslileri yok" demek için değildi. "Darbe heveslileri var ama başarmaları mümkün değil" diyorduk. Ben bunları ifade ederken sürekli "Kaybedenler" diye tanımlıyorum. Artık geriye dönüş yok, devir değişti, çünkü...

27 Nisan olayı ile Baran'ın yazısı arasında elbette bir bağlantı var. Ancak bu Baran'ın haklı çıktığı bağlamında bir neticeyi doğurmuyor. Tersine Zeyno Baran'ın Türkiye'de darbe isteyen çevrelerle yani "Kaybedenler" ile birlikte hareket ettiği gerçeğini ortaya çıkarıyordu...

Hudson Enstitüsü'ndeki toplantı Baran'ın hangi kulvarda ne için koştüğünü göstermesi bakımından çok önemliydi...



'Sanat, insanı hakikate ulaştıran
en büyük yalandır'

Picasso

Puslu Vadi'de Olup Bitenler *Kurtlar Vadisi Film mi, Gerçek mi?*

Sen Kurtlar Vadisi dizisini çok önemsedin, hakkında çok yazdın, filmin kurgusal olmakla birlikte Türkiye analizine yakın bir toplumsal/politik resmi yansıttığını vurguladın. Sonuçta bir dizi film değil mi? Yani hayal, kurgu ve drama, neden önemsiyorsun?

Dediğin gibi sonuçta bir dizi film aslında. Ama sadece dizi film değil! Bu ülkede perde arkasında ne olup bittiğini anlatmaya çalışan, gerçek hayatta olmasına ihtimal verilmeyen ancak kesinlikle gerçek olan birtakım hadiselerin yaşandığı/yaşanmakta olduğu noktasında izleyiciye bu gerçekle yüzleşme antrenmanı sunan bir dizi film den söz ediyoruz. Televizyonlarımızda gelmiş geçmiş en büyük tesiri uyandıran bir dizi film üstelik...

Sinema ve televizyon filmleri aracılığıyla medyanın bile yazamadığı, fark edemediği derin sırların anlatılabildiğinin çarpıcı örneklerini biliyoruz. Mesela, Amerikan sineması bunun iyi örnekleriyle doludur. Kennedy Suikastı'nın içyüzünü

FEÜİ

AN KARA-VVASH i NGTON HATTI

sadece Amerikan kamuoyu değil dünyanın dört bucağındaki ilgili herkes yıllar sonra bir film den öğrendi...

Kurtlar Vadisi hadisesi bir film olgusu olmaktan çıkmış sosyolojik, siyasal bir fenomene dönüşmüştür. Dizilerin çoğu geviş getirirken, sabun köpüğü meselelerle uğraşırken Kurtlar Vadisi önümüze çok farklı temel bir meseleyi getirmiştir...

Bir film aracılığıyla da olsa arzın merkezine ilk kez bu denli seyahat edilebilmiştir. Burada "bu iş filmleri mi kaldı" diyenler oluyor. Böylesine bir dudak bükmenin sağlam ve haklı bir temeli bulunmuyor. Şayet hükümetler, yargı, medya, aydınlar vesaire Türkiye'nin derin sırları bağlamında arzın merkezine bunca yıldır seyahat edememişse, bu konularda dik duramamışsa, elbette sonunda farklı bir çıkış bulma ihtiyacı doğacaktır. Bunun yolu da genellikle sinema olur, dizi film veya belgeseller olur...

Kurtlar Vadisi'ndeki karakterler için ne diyorsun?

KV dizisindeki karakterlerin çok iyi dokunduğunu söylemem gerekiyor. En baskın karakter olan Polat Alemdar'ı sembol bir karakter olarak bir anlamda "şahsı manevi" olarak ele almak daha doğru olur. Polat Alemdar'a Abdullah Çatlı elbisesi giydirmek kesinlikle yanlış bir değerlendirmedir. En baştan beri basındaki algılamaya paralel olarak seyircinin zihninde de genelde böyle bir yanılsama ortaya çıktığını kabul ediyorum. Dizin ilk seri finali yani mahkeme sahnesi de bu bağlamda değerlendirilince yanlış algılama çokları için kemikleşmiş oldu...

Dizin aslında ne anlattığı hususu iyi analiz edilmediği için hem Polat karakterinin gerçekte ne olduğu, hem de mahkeme sahnesinin aslında ne anlama geldiği hususu yanlış de-

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

ğerlendirilmiş veya algılanmış oldu. Ama tabii herkes bu yanlışla düştü demiyorum...

Polat dışında -97 bölümlük- ilk serinin iki temel karakter üzerine daha inşa edilmiş olduğunu görüyoruz. Birisi, Ömer Baba; diğeri Doğu Bey...

Ömer Baba, bizim toplumsal kültürümüzün ortak paydasını temsil ediyor, geleneksel kültürümüzün prototipi bir bakıma. Oğlunun adı Ali...

Ali ile Ömer bir araya getirilmek, baba oğul biçiminde kurgulanmak suretiyle günümüzde çok kaşınan Alevi-Sünni gerilimine karşı kuşatıcı, birleştirici bir gönderme yapılmıştır. Kimdir Ömer Baba? Ebru yapar, neyzendir, imamdır, halk adamıdır, gönül insanıdır...

Mesnevi-i Şerif başta olmak üzere, kendi manevi kaynaklarımızın hafızıdır, vefalı bir eş, merhametli bir aile büyüğü, başı daralan için harikulade bir sığınaktır...

Ali (sonradan Polat), yurtsever, gözü kara ve kendisini yaşadığı topraklara adanmış, milleti için serden geçmiş bir yiğit-tir. Doğu Bey ise demokrat, vatansever, devletin milletle kucaklaşmasını isteyen, ülkenin çıkarlarını koruma, ülkeye yönelik tehditleri doğru analiz ve bertaraf etme konusunda duyarlı, yetenekli ve rasyonel düşünebilen bir karakterdir. Doğu Bey devlet içindeki milli kanadı temsil eden bir simadır; karşısında uluslar arası güçlerin kontrolündeki egemenlerin devletteki adamı olan Mithat'la karşı karşıyadır...

Tabii Laz Ziya, Baron, Kılıç, Memati hatta Tuncay, Abidin vs. gibi karakterler bizim dizi film geleneğimizde değil, yerli film dağarcığımızda bile kolaylıkla rastlanmayan, sıkı işlenmiş karakterlerdi...

AN KARA-VVASHİNGTON HATTI

Dizi oyunculuk yönetimi açısından son derece başarılı, oyun kurma tekniği açısından, diyalog, müzik vs. bakımlarından da başarılıydı. Vadi, iyi kurgulanmış ve gerçeklerle o kadar çok örtüşen bir hikaye idi ki, halk da kendi değerlerine, kendi toplumsal dokusuna uygun olan bu diziyi çok sevdi ve pek çok şeyi de oradan öğrendi.

Dizinin ikinci serisi olan KV-Pusu'nun ise sinematografik açıdan diziyi daha da geliştirdiğini söyleyebilirim.

Yani anlatılanlar gerçeklere mi dayanıyordu?

Kurgusal boyutu elbette önde olacaktır tabi ama ana resimler anlamında gerçekte olanlarla ancak kamuoyunun hiç bilmediği gerçeklerle fevkalade örtüşüyordu. İlk serinin en önemli hadiselerinden birini hatırlayalım. Baron Mehmet Karahanlı neden öldürülmüştü, örneğin? Tezkere geçmediği için, Türkiye'deki Gizli İktidar'ın önde gelen adamı olarak bundan o sorumlu tutulmuştu. İşte bu perde arkasında yaşanan gerçekleri sembolize eden bir sahneydi. Gerçekte öldürülen birisi yok tabii. Tezkerenin reddi ile biten bir süreci sembolize ediyordu, Baron'un infazı...

Kurtlar Vadisi-Terör neden yayından kaldırıldı?

Kurtlar Vadisi-Terör bizim burada değindiğimiz terör olayının arka planını, yani Amerika eksenli arka planındaki temel gerçekleri deşifre etmeyi amaçlıyordu...

Bu bağlamda Kürt-Türk kardeşliğini vurgulamak için yola çıkmıştı, bazılarının iddia ettiği gibi toplumu bölmek için değil! Sonuçta, perde arkasındaki gerçeğin ortaya çıkmasından Kürt de Türk de memnun olmak durumundadır. Neden? Çünkü bir oyunu bozmaya çalışmak suretiyle tekrar o vahim

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

ve uzun yıllardır yaşanan, 23 yıldır yaşanan büyük sıkıntının, acının bitmesi için önemli bir katkı yapacaktı KV-Terör dizisi. Ama bir bölümden sonra film koptu!

Tam bir kirli propagandaya kurban gitti. Değil ilk 97 bölümlük seriyi, KV-T'nin ilk bölümünü seyretmeyenler de dahil olmak üzere bu propagandaya, tezvirata eşlik ettiler. Bunların içerisinde Sırrı Sakık gibi isimler de vardı. Bunlar ne yaptılar? Bu dizi sanki Kürtlere karşıymış gibi bir antipropagandanın içine girdiler. AKP'deki bazı Kürt milletvekillerinin ya da etkin olan isimlerin de bu anti propagandaya, kirli propagandaya katkıda bulunduğunu gördük...

Burada maalesef RTÜK başkanı Zahit Akman'ın da sansürcü bir portre olarak ortaya çıktığını, vahim bir yanılsama imza attığını gözlemledik. "Sansür yapmadık" derken bile o Milliyet'teki röportajıyla nasıl vahim bir sansüre imza attığını itiraf etmiş oldu, Akman...

Daha ekrana gelmeden bile Kurtlar Vadisi'ne farklı pusulardan ateş açıldı. "Yayınlanmasın" nidaları arasında sansürcü talepler etrafı kapladı. 'Kurtlar Vadisi-Terör' dizisinin Kürtlere cephe açacağı yolunda çürütücü/gerçek dışı birtakım pompalamalar yapıldı. Sonunda da faşizan bir sansüre kurban edildi, dizi...

Kurtlar Vadisi'ne yönelik eleştiriler büyük çoğunlukla dizinin şiddeti yücelttiği temelinden hareket ediyor...

97 bölümlük ilk serideki şiddet sahnelerinin yoğunluğu -özellikle urganla intihar sahnelerinin sıklıkla kullanılması-benim de şikayet ettiğim bir husustu...

Gelgelelim Vadi'ye cephe alanların -elbette hepsi değil ama-epeyce bir kısmı bu ciddi sorunu teknik anlamda tartışmadılar,

AN KARA-VVAS H i NGTON HATTI

yani üzüm yemek için tenkit etmediler. Ya? Şiddet sahnelerini bahane ederek aslında dizinin varlığına karşı çıktılar...

Bunca zamandır Amerikan yapımı sayısız film ve dizide yer alan şiddet sahnelerinden şikayet etmeyenler her şiddet yolunu diziye çıkardılar. Hemen her cinayetin faturasını filme yüklediler! Hatta Ogün Samast'ı bile aslında Kurtlar Vadisi dizisinin ürettiğini söyleyecek noktaya kadar giderek, Dink Provokasyonu'nu yapanların ekmeğine yağ sürdüler...

Oysa sadece "Terminatör"ün içerdiği şiddet bile Kurtlar Vadisi'ni solda sıfır bırakır. Arnold Bey'in dokunulmazlığı sonradan Bush'çu bir vali olduğu için miydi, acaba!

2007'de En İyi Film Oscar'ını alan ve sinemalarımızda "Köstebek" adıyla gösterilen Departed adlı filmde yer alan şiddet sahnelerini hiç kimse tartışmadı. Şöyle söyleyeyim, filmi seyredenler sinemadan nasıl vurulmadan çıkabildiklerine şaşırıyorlardı! KV dizisine içerdiği şiddet sahnelerinden dolayı yerden yere vuranların Kili BilPdeki şiddet sahnelerine düzdükleri övgüler ise hala hafızalarımızda...

Mehmet Ali Ağca, biri 1979'da diğeri 1981'de iki sarsıcı suikasta imza attığında tek kanallı televizyonumuzda Beyaz Gölge dizisi vardı; Kurtlar Vadisi'nin yapımcıları ise o yıllarda henüz kısa pantolonluydu!

Diziye yönelik eleştirilerin Kanal D'de yayınlandığı dönemde azalmış olduğunu da hatırlayalım...

O neden?

Hürriyet, dizi Show'da iken Polat Alemdar karakterini oynayan Necati Şaşmaz'ı manşetinden mürteci ilan etmiş, sonradan dizi Kanal D'ye geçip orada tamamlandığında Hürriyet'in Ertuğrul Özkök'ü "Los Angeles'ta tanıdım. Başta Neca-AMERİKAN İKTİDARININ SONU

ti, hepsi çok iyi çocuklar" diye yazı yazmıştı...

Sonradan dizi yine Show'a geçince ve zülfüyâre dokunmak isteyince; Kurtlar Vadisi karşı kampanyanın başını yine Doğan medyası çekmeye başladı. Ne tesadüf?

Kurtlar Vadisi dizisi bazılarını niçin bu kadar rahatsız etti?

Dizinin terör sorununun arka planını, Türkiye'nin en büyük sırlarından birini aydınlatarak olması bazılarının uykusunu kaçırdı. Kurtlar Vadisi'nin, PKK terörünün perde arkasını, dışarıyla tandem oynayan içerideki yapıyı deşifre edecek olması elbette bazılarının işine gelmez...

Burada temel olan KV'nin ilk serisidir. KV, gerçek hayatta derinlerde yaşanan ancak kamuoyunun bilmediği sarsıcı gerçekleri anlatıyordu. Devlet yönetiminde biri gayr-ı milli diğeri milli iki kanadın bulunduğunu söylemeye çalışıyordu. Bunu benim şu ana kadar anlattığım "1944-2006 Türkiye Resmi" ile birlikte düşünmenizde fayda var...

Dizinin içerdiği şiddet unsurları nedeniyle eleştirirken ya da sinematografik anlamdaki tenkitlerimizi saklı tutmaya devam ederken veya finaldeki mahkeme sahnesinin dizinin asıl anlatmak istediğine ters bir algılamayı doğurmuş olmasına itirazımızı korurken, dizinin vermeye çalıştığı "arzın merkezi"ne yönelik müthiş mesajı kaçırmamamız gerekirdi...

Hatırlarsanız, uzun süre vizyonda kalan "Kurtlar Vadisi-Irak" filmi de sadece bizde değil dünya çapında yankı uyandırmıştı...

Kurtlar Vadisi-Irak'ın savunduğu tezi nasıl değerlendiriyorsun? Özellikle de filmdeki Şeyh Kerküki karakteri-

AN K ARA-VVASH İN GTON HATTI

teri ekseninde bir toplumsal kültürü öne çıkarması bakımından...

Kerküki'den başlayalım. Bu karakter İslam'ın mesajlarını doğru anlatmak açısından çok isabetle dokunmuş çok iyi işlenmiş bir karakterdi. Aynen dizideki Ömer Baba karakteri gibi. Hem Kerküki hem de Ömer Baba, her ikisi de manevi anlamda "içe seyahat" mesajı veriyor...

KV-Irak filmini son dönemdeki en etkili proje olarak görüyorum. Böyle bir projeye imza atan Kurtlar Vadisi ekibi Türkiye için çok büyük bir iş yaptı. Sinema endüstrisi açısından olaya yaklaşımının doğru olduğunu söylemek gerekiyor. ABD'nin Irak'ta yaptıklarını sinema perdesine yansıtmak bakımından da çok kıymetli bir iş yaptılar...

Film o kadar etkili oldu ki bununla ilgili Amerikan Genelkurmay Başkanlığından Pentagon'a kadar hepsi açıklama yaptı. Rahatsız oldular, çünkü film Irak gerçeğini anlatıyordu. Film hemen Amerikan aleyhtarı olarak nitelendirildi. Bazı ülkelerde yasaklandı. Amerika ve Avrupa'da belli lobilerin etkisiyle ya da Amerikan devletin etkisiyle yasaklandı.

Şimdi buraya baktığımız zaman içeride de Yerli Neo-Con'lar diyebileceğimiz kimseler "Eyvah Kurtlar Vadisi yüzünden Amerika ile ilişkimiz bozuluyor" gibi işbirlikçi bir propaganda yaptılar. Bunların içerisinde büyük ölçüde medya mensupları vardı. Türk medyasındaki iştirilmiş gazeteci veya yazarlar diyebiliriz bunlara. Amerika ağızla konuşur ve Amerika ağızla yazarlar. Türkiye'nin menfaatleri adı altında Amerikan menfaatlerini savunur, bunlar.

Bunların savaşı canla başla desteklediklerini, kitle imha yalanlarının peşine takıldıklarını, Ebu Garib İşkencehanesi'ni, Felluce'yi yok saymaya çalıştıklarını hep beraber gördük,

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

FE3

yaşadık. Buna paralel olarak "iştirilmiş yazar"lardan bir kısmının KV-Irak filmini hedef tahtasına koymaları elbette sürpriz değildi...

Türkiye'nin menfaatleri çizgisinde ve bahsettiğim yörünge değişikliği çerçevesinde bir gidişata paralel bir filmidir Kurtlar Vadisi Irak filmi. Bu film o bölgede ne olduğunu dünya kamuoyuna gösterdi. Sadece Türkiye'ye değil bütün dünyaya gösterdi. Çünkü Ebu Garib skandali çerçevesinde gerçekleşen, oradaki işkence bağlamında gerçekleşen, sivillerin öldürülmesi bağlamında gerçekleşen bir realite var...

KV-Irak filmi yoluyla toplumun gazının alınması gibi bir durum söz konusu değil. Böyle bir yorum yanılısına yaptırmak içindir. O film bir gerçekliği yansıtıyordu. Orada Türkiye'nin Irak olayındaki rolünü de ifade eden, sinema aracılığıyla bunu ifade eden bir adımdı...

Bu anti-Amerikan olmak için yapılmış bir film değildi. Oradaki resmi ortaya koymak için yapılmıştır. O yüzden çok kıymetliydi ve bütün dünyada büyük bir ilgi uyandırdı. En ilginç örneği de galiba şuydu...

Kurtlar Vadisi-Irak'ın Türkiye'de vizyona girdiği, bakın Latin Amerika'da değil, Türkiye'de vizyona girdiği Şubat 2006'da sadece Latin Amerika'da film hakkında 550 haber çıktı. Normalde Latin Amerika ülkelerinde bizimle ilgili bir haber çıkması için Türkiye'de darbe falan olması gerekiyor!

Kurtlar Vadisi'nin sansürlenmesi ile birlikte 'Yasak'çı Türkiye' filmi yeniden vizyona girmiş oldu, diye yazmıştın...

Dizinin RTUK eliyle susturulması 'Milli Şef dönemine yakışan bir uygulamaydı. Bu ayıp da RTÜK'e yetti de arttı bile...

AN K AR A-VVAS H i NGTO N HATTI

Şiir okuduğu için hapse atılmış bir başbakanın yönettiği Türkiye'de, terörün arka planını açıklayacağını söyleyen bir dizi, uğradığı sansür neticesinde hayatını kaybediyorsa "fikir ve ifade hürriyeti" söylevleri havada kalmaya mahkum demektir. Aslında "Suçlu" Polat Alemdar'ı canlandıran Necati Şaşmaz'ı da bu vesile ile kodese tıkmanın tam zamanıydı!

İlk bölümünü 30 milyon kişinin seyrettiği bir dizi, on üç bin kişinin RTÜK'e şikayet etmesi sonucu ekrandan kaldırılıyor ve yayın yasağı "halk böyle istiyor" diye izah ediliyorsa bu numarayı kimsenin yemesi beklenmemeli. Öyle de oldu...

Kurtlar Vadisi-Terör'ün birinci bölümünde şiddet sahnelerinin ihtimam gösterilerek büyük ölçüde azaltılmış olduğunu -mesela ilk bir saatinde hiç yoktu- hep beraber gördük. Yani, dizinin yapımcıları geçmişten gelen eleştirileri dikkate almışlardı. Gel gelelim, "şiddet" bahane "sansür" şahane idi! KV-Terör yayınlanan tek bölümüyle kaldı. Onun yerine bir süre sonra KV-Pusu geldi ve genel anlamda diziyi devam ettiren bir çizgiye oturdu. Yeni serinin de arzın merkezine seyahat edeceği ilk bölümlerinden itibaren belli oldu...

"KV faşizme ait bir alandır, ırkçılık ve ayrımcılık yapıyor" deniyor ama...

Bu savlar, gerçek dışı, çürütücü ve kirli bir propagandadır: Vadi, "Türk-Kürt kardeşliğini en güçlü mesajlarla vurguladığı halde" diziyi karşı böyle bir suçlamada bulunmak en hafifinden kötü niyetle izah edilebilir. Dizinin yayınına son veren sansürün bizatihi kendisi, faşizme ait olan alana dahil bir uygulamadır. Sansürcü zihniyet her alanda her zaman kaybetmeye mahkumdur.

Kurtlar Vadisi-Terör dizisinin, 40 bin insanımıza kıyan, Türkiye'ye 300 milyar dolar kaybettiren terör kumpasının

AMERİKAN İKTİDARININ SONU

gerçek yüzünü açıklamaya niyet etmesi dizinin linç edilmesinin arkasındaki asıl sebebi...

Kurtlar Vadisi'nin gerçekte ne anlattığı hakkında hiçbir şahsi gözlemi olmayan DTP yöneticisi Sırrı Sakık, KV'ye hükümetin müdahale etmesini istemişti. Fikir özgürlüğü nutuklarının, yazılarının yılmaz kalemleri de Kurtlar Vadisi'nin sansür edilmesinden memnun kaldıklarını göstererek kaybettiler...

Kurtlar Vadisi'ne sövgü cephesinde yer alan Fatih Altaylı, "Genelkurmay diziden ciddi rahatsız" diye feveran ediyordu. "Askerler dizide terörle mücadelenin bir mafya grubuna mal edilmesinden yakınıyor" falan diyordu...

Polat Alemdar'ın dizide mafya liderini değil tersine "mafyaı çökertmiş gizli bir devlet görevlisi"ni oynadığını sadece Altaylı değil, Genelkurmay da atlamış olmalıydı. Elbette, asıl sorun bu değildi...

Genelkurmay, gerçek hayatta silah üzerine yandaşlarına yemin ettiren Kuvayı Milliye Derneği Başkanı emekli Albay Fikri Karadağ'dan ve faaliyetlerinden rahatsız olmamıştı ama sanal karakterlerden rahatsız olmuş ve bunu Altaylı'ya iletmişlerdi! Biz de yemiştik bütün bu numaraları...

Ya sansür...

Sansüre itiraz ederken asla ve kata sınırsız, mutlak bir özgürlük ajandası talep etmiyoruz, bir kuralsızlıktan hareket ediyor değiliz. Aksine bir değerlendirme gözbağcılığıdır. Ben haksız ve keyfi sansür uygulamalarına, bir nevi iktidar gösterisi anlamına gelen sansür zulmüne karşı her zaman her yerde karşı çıkmış ve karşı çıkmaya devam edecek olan bir yazarım...

AN K AR A-VVASH ! NGTON HATTI

Dolayısıyla, Kurtlar Vadisi'ne yönelik, dizinin devamını engelleme şeklinde tezahür eden sansüre karşı sessiz kalmam elbette düşünülemezdi...

Kimileri kelime oyunlarına başvurarak çürütücü sansür gerçeğini soyutlaştırmaya çabılıyor,. Yani, sansürcü anlayışa "Kim tutar seni" demiş oluyorlar. Bu gibiler, bir gün haksız ve keyfi bir biçimde fikir ve ifade hürriyetleri kısıtlandığında meşru karşı çıkma haklarını da kendi elleriyle teslim ettiklerinin farkındalar mı acaba?

Kurtlar Vadisi'nin kirli propaganda neticesinde uğradığı sansür kumpası ile Menderes'in Yassıada'da tümüyle hayali suçlar isnat edilmek suretiyle idam edilmesi kumpasının aynı hukuk ve demokrasi dışı temelden beslendiği ortadadır...

Dizinin gerçekte ne anlattığını herkes doğru algılayabilir ya da işine gelmez, görmek istemeyebilir.

Dahası herkesin bu dizinin tamamına karşı çıkmak, onu eleştirmek diziden mümkün olan en uzak noktada durma hakkı var. Burada önemli olan; beğenmediğimiz dizilerin, yayınların ya da fikir sahiplerinin özgürlükleri hukuk dışı, haksız ve keyfi bir biçimde ellerinden alındığımdaki tavrımızdır.

Hiç sıkılmadan "Sansür falan yok" diyenler veya RTUK'ü uyguladığı yüzde yüz sansürden dolayı alkışlayanları bundan sonraki muhtelif fikir ve ifade hürriyeti tartışmalarında kalem oynatırken;

özgürlük diyerek ayağa fırlarken, imzalar atarken, kampanyalar yaparken göreceğiz. Ne yazık ki, artık inandırıcılıklarını yitirmiş oldular...